

NEMERE ISTVÁN

A FANTASZTIKUS NAGYNÉNI

NEMERE ISTVÁN

A FANTASZTIKUS
NAGYNÉNI

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti

RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

ACHIM BRÖGER

PÖTTÖM-NAGY KÁZMÉR

MADÁCH KÖNYVKIADÓ
BRATISLAVA, 1980

NEMERE ISTVÁN

A FANTASZTIKUS
NAGYNÉNI

MADÁCH KÖNYVKIADÓ
BRATISLAVA, 1980

JENKOVSZKY IVÁN

rajzaival

Megjelent a Magyar Népköztársaság és a Csehszlovák Szocialista
Köztársaság közös könyvkiadási egyezményének keretében.
Készült 3000 példányban a Madách Könyvkiadó, Bratislava, részére
a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest, gondozásában.

Vyšlo na základe dohody o spoločnom vydávaní knih
medzi Maďarskou ľudovou, republikou a Československou
socialistickou republikou.

3000 výtlačkov pre Vydavateľstvo Madách, Bratislava
u Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest.

69-082-80

305/24/826

TS 14 15,- Kčs

ISBN 963 11 2475 4

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Szilvásy György igazgató

Szakra Lapnyomda (881), Budapest, 1980

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós - Műszaki vezető: Haás Pál

Képszerkesztő: Szecskő Tamás - Műszaki szerkesztő: Végh Judit

Terjedelem: 15 (A/5) ív - IF 3984

A BOSZORKÁNY

Egy bizonyítvány keserves következményei

Nincsenek boszorkányok?

Öt óra öt perc: családi vihar

A csodajármű és utasa megérkezik

Az első este hármásban

Két hete várták már ezt a napot. A szombat és a vasárnap rettentő hosszúnak tűnt. Volt valamilyen feszültség a levegőben, úgy érezték a fiúk. Az egész házban ideges hangulat vibrált. Megpróbáltak elmenekülni előle, kimentek a kertbe, az öreg diófa alá, aztán vasárnap délután a padlásra. De a poros gerendák között, a meleg csendben is érezték, valami nincs rendben odalenn.

– Csak már holnap lenne! – sóhajtotta Csaba.
– Azt hiszed, holnap jobb lesz? – legyintett reménytelenül Huba.
– Az egész nyarunk el van rontva.
– Legalábbis ez a három hét, ami most jön. Persze, ami azt illeti... mi szúrtuk el.
– Csak szét ne robbantson az a fene nagy lelkipurdalás. Az embernek nem lehet minden évben színjeles bizonyítványa.

– Főleg, ha nem is tanul...
– ... eleget.
– Mert utál tanulni.
– Ki szeret?
– Télen még csak megy valahogy. De ahogy kitavasodik...
– Akkor annyi minden mást lehet csinálni.
– De azért ez nagy ütés volt. Ők elmenniük Görögországba, mi meg itthon senyvedünk.

– Senyvedünk... – ismételte Csaba, a szó tetszett neki, ízlelgette. – Senyvedünk ...
– Azt a három hetet kibírták volna velünk.
– Még ha hármas-négyes a bizonyítványunk, akkor is – kesergett tovább Csaba.
– Nekem volt egy ötösöm is, el méltóztatott felejtteni – így Huba. Ikertestvére nem válaszolt, hát csak néztek ki a padlásablakon. A háztól alig egy ugrásnyira volt a vasútállomás, a nyári alkonyatban megcsillant egy sínpár.

– Szívesen fürödtünk volna Marathónnál a tengerben – ábrándozott Huba. – Athénban is elmentünk volna velük mindenhová, meg Thesszalonikiben is...

– De nem kellünk nekik.
– Kegyetlen büntetés, mondhatom. Azért nem visznek magukkal, mert nem jobb a bizonyítványunk? Pedig lenne hely a kocsiban.

Így keseregtek még negyedórát, aztán megkordult a gyomruk, és leóvakodtak a száraz, nyikorgó falépcsőn. Apa a garázsban fényesítgette a Fiatot – utolsó ecsetvonások a Nagy Utazás előtt.

– Hozzatok egy kis vizet – mondta. Mivel keresztnév nem hangzott el, a parancs nem volt személyhez intézve, az ikrek álltak, határozatlanul egymásra pillantgatva. Végül Huba felkapta a vödört, elballagott a kerti csap felé. Csaba a garázsban maradt.

Apa bajusza meg-megrezsent, mintha mondani akarna valamit. De hallgatott. Csaba megnézte az arcát, kitartóan, szemrehányó arckifejezéssel, hátha apja visszanez. De apa csak tett-vett, pedig biztosan magán érezte fia tekintetét. A kezét is kiejtette a kezéből, olyan ideges lett. Szerencséjére jött Huba a vödörrel.

– Hol a szivacs?... – Apa sampont fröccsentett a vödörbe, megkereste a szivacsot.

Huba Csaba mellé állt, gyorsan elérte a helyzetet, ő is ugyanolyan szemrehányó tekintettel nézte apát. Apának egyre gyorsabban járt a keze, de a szandáljára öntötte a sampont, arcába fröccsent a víz, és megbotlott a vödörben.

– Mit álltok ott, mint a gyászhuszárok!... Irány a veranda, nézzétek meg, kész-e a vacsora!

Anya megterített. A nap már csak a tetőt világította be, a kert fáinak árnyékot vetettek a földre. Az utcán hangosan dübörgött el egy teherautó, az állomáson sűrű füttyögések közepette tolatott két tehervonat.

– Temetési menet – súgta Csaba. Huba elérte, bólintott. Egymás mögött vonultak be a hallba, szomorú, gyászos képpel. A kezüket egyetlen szó nélkül mosták meg a fürdőszobában, éppoly csendes, fájdalmas komorsággal meneteltek ki a verandára.

Anya rájuk pillantott, nagyot sóhajtva kérdezte:

– Miért nehezítitek meg a dolgokat?...

Az ikrek nem válaszoltak, bánatos ábrázattal foglalták el szokott helyüket az asztalnál, lesütötték szemüket, dacosan nézték az abroszt. Amint leves ömlött a tányérukba, egyszerre nyúltak kanalukhoz. Anya már nem szólt, csendesen leült a fikusz mellé. Apa jött dörgő léptekkel, hangosan mosta a kezét, berobogott.

– No, gyászolunk, gyászolunk?... – csipkelődött. A két fiú ebben semmi vicceset nem talált; fájdalmas szemrehányással nézték a tányérjuk alján tarkálló zöltséget. – No, ne búsuljatok, hamar eltelik az a három hét...

– Görögben gyorsabban telne – Csaba nem állhatta meg, hogy itt hozzá ne fűzze véleményét apja vigasztalásához.

– Lehet – egyezett bele apa váratlanul, engedékenyen. – De meg kell értenetek, hogy a bizonyítvány... a bizonyítvány... – elhallgatott, maga sem tudta, hogyan folytassa. Huba úgy érezte, most az ő „dobása” következik.

– Egy négyes bizonyítványért feszülten kell tanulni egész évben. De nem éri meg, mert hálából elrontják az embernek a nyarat is...

Apa már az asztalra akart csapni tenyerével – ez volt a szokása, ha a fiúk kihozták a sodrából –, de tekintete anya tekintetével találkozott, így aztán levegőbe emelt keze lassan, zavartan visszatért az abroszra, megragadta a kanalat.

– Értsétek meg – kezdte most anya halkán. – Nekünk is fáj, hogy nem vihetünk benneteket magunkkal. De apátok még félévkor megmondta: ha nincs ötös bizonyítvány, nem lesz Görögország sem. Így volt, nem?

Két szőszke fej horgadt az asztal fölé, mintegy vezényszóra. Tudták, az ilyesmi meghatja anyjukat. Anya csakugyan apára pillantott, kérlelve-kérdezve: csakugyan nem lehetne tenni valamit?... Apa határozottan intett: késő már.

– Holnap utazunk – tette hozzá magyarázólag.

– Mi meg itt maradunk egy boszorkánnyal – ezt persze Csaba mondta –, akit ráadásul soha nem is láttunk.

– Képesek vagytok egy olyan vadidegenre bízni a gyerekeiteket – sorolta tovább a vádpontokat Huba –, akit még magatok sem láttatok soha...

– Mi az, hogy boszorkány? – nyugtalankodott apa. – Boszorkányok nincsenek. Ezt már megmondta az a király is, no, hogy is hívták...

– Könyves Kálmán – vágta rá Csaba. Huba a testvérére nézett, hitetlenkedve mondta:

– Te még ezt is tudod? Pedig csak négyesed volt történelemből.

Apa elvörösödött. Súlyos csend támadt az asztalnál. Mint mindig – most is anya oldotta fel a feszültséget.

– Megígérhetjük a fiúknak, hogy jövő nyáron akkor is elvisszük őket, ha a bizonyítványuk négyes lesz?

Apa bólintott. Csaba kihúzta magát, győztek, gondolta. De Huba továbbra is csüggedten meredt maga elé. Ő mindig nehezebben bocsátott meg.

Anya összeszedte a tányérokat, kiment. A két fiú csendben ült. Huba elhatározta, megadja a kegyelemdöfést, amint édesanyja visszajön a konyhából. Anya hamarosan jött is, befőttestálakat helyezett a fiúk elé. Apa nem kapott, nem szerette a befőttet. Hallgatagon kanalaztak.

– Majd írunk – mondta apa.

– Színes képeslapokat – tette hozzá anya.

– Mi meg elolvassuk – Csaba letette a kanalat, önkéntelenül is megnyalta ajkát; anya igen ízletes befőttet készített.

– Ha az az öregasszony egyáltalán megengedi – Huba hangja mintha a sírból jött volna.

– Mit gondoltok ti tulajdonképpen, kicsoda Amália néni? – szolt apa emelkedett hangon. – Anyátok rokona, pontosan a nagynénje. Az édesanyja húga... Igen rendes asszony, úgy mondják.

– Honnan tudják? – kérdezte ártatlan képpel Huba.

– Hogyhogy honnan tudják? – értetlenkedett apa.

– Honnan tudják, hogy rendes? – ismételte Huba. – Hiszen ti magatok mondtátok, hogy negyven éve nem járt Magyarországon.

Csaba is rögtön „vette a lapot”.

– Kár, hogy oroszból is csak négyesünk volt – mondta, nagy, világos szemét anyára emelve – meg németből is. De azért valahogy szót értünk majd a boszor... a nagynénéddel.

– A nagynéni nem tud oroszul – magyarázta anya türelmesen –, németül se nagyon. Argentínába vándorolt ki még a háború előtt, a szüleivel együtt. Még apátok sem volt akkor a világon, meg én sem.

– Hogy jön ez ide? – kérdezte apa értetlenül. – Az a lényeg, hogy rokonaink, ismerőseink közül senki sem ér rá ezekben a hetekben. Mások is júliusban veszik ki a szabadságukat... Így aztán kapóra jött Máli néni, aki a pesti rokonoknál szállt meg. Így neki is lesz hol laknia, meg rátok is vigyázhat egyúttal. Majd adunk neki pénzt az élélmezésekre.

– Nemcsak levessel él az ember – bölcselkedett Csaba, Huba azonnal felvette a fonalat.

– Fagylalttal, stranddal, mozival is...

Anya elmosolyodott. Ma este először.

– Jól van, gyerekek. Minden rendben lesz, ne aggódjatok.

Kis csend után újra Huba:

– Anya, mi az, hogy kivándorolt valaki?

Csaba lecsapott:

– Batyuba csomagolta a hamuba sült pogácsát, és nekieredt a világnak. Ment, mendegélt, mint a mesében ...

– A kivándorlás nem azt jelenti, hogy gyalog ment egészen Dél-Amerikáig – vetette közbe apa. Csabát igen elszórakoztatta a gondolat: gyalog Dél-Amerikába!

– Az óceán partján van egy tábla – fantáziált folyamatosan –, rajta a felirat: „Mély víz! Tovább csak úszóknak!”

– Ne marhaskodjatok! – apa hangja furesán komolyra váltott. – Akkoriban sok embernek nem volt munkája, egyszerűen nem volt mit enniük... Külföldön kerestek munkát, ezért vándoroltak ki.

Apa büszkén nézett körül, arcára volt írva: no, ezt megmagyaráztam. De anya úgy érezte, meg kell még nyugtatnia a fiúkat.

– Tegnap beszélünk telefonon Józsi bácsiékkel. Azt mondták, Amália néni jól beszél magyarul, és nincs semmi kifogása az ellen, hogy három hétig vigyázzon rátok. Csend.

„De nekünk van ellene kifogásunk” – gondolta Csaba. Aztán csak ültek a verandán, bele-belehallgatva az esti csendbe.

Éjjel felébredt Csaba. A szoba másik falánál Huba szuszogott ágyában. Az ablakon besütött a hold. A félhomályban Csaba felült, végignézett a szobán, és halkan mormolta maga elé:

– Holnap ilyenkor már a banya karmaiban leszünk...

A délelőtt és a kora délután csigalassúsággal telt el. A bőröndök már ott álltak a kertkapu mellett. Apa kihajtott a kocsival a garázból, kezdte a berakodást. Anya szépítőszereit gyűjtötte be egy csikos kis táskába. A két fiú kedvesegetten kóválygott fel-alá a házban. A diófán hancúroztak a verebek, a vasútállomásra idehallatszott a vagonütközők csattogása. A napot időnként felhők takarták el.

– Este Józsi bácsiéknál alszunk – mondta apa, miután végzett a bőröndök elhelyezésével. – Hamarosan indulnunk kell. Nem láttatok még a... az Amália nénit?

Nem látták. Pedig felváltva örködtek a kapunál. Mintegy „véletlenül” járt arra hol Csaba, hol Huba. Ki-kipislogtak az utcára, hol a szokásos nyári forgalmon kívül semmi érdekeset sem láttak.

– Elfelejtettem megkérdezni, mivel jön a néni – idegeskedett apa. – Lehet, hogy már megjött a vonattal, és ott ácsorog az állomáson?

– Hát szaladj át, nézd meg! – tanácsolta neki anya.

– És ha ott van, miről ismerem meg? – kesergett apa.

– Vasorra van – szaladt ki Huba száján.

– Görbe a háta, fogatlan, és szabad idejében rózsát szed az erdőben – kontrázott Csaba.

Apa rájuk meredt, majd legyintett, és elballagott az állomásra. Félóra múlva jött vissza. Egyedül.

– Nincs ott – jelentette röviden.

Az idő haladt, már öt óra volt. Anya készen állott, apa szintén, a Fiatról nem is beszélve. Csak a nagynéni nem volt sehol.

– Biztos, hogy ma kell jönnie? Így beszélte meg? – idegeskedett anya.

– Hát persze hogy így, hiszen nem vagyok hülye! – Apa homlokán fenyegető ránc jelent meg, arca kipirult. A fiúk meglapultak. Ahányszor eddig elhangzott ez a mondat: „Hiszen nem vagyok hülye!” – mindig kisebb családi vihar keletkezett. Csaba gyorsan a kapu felé húzódott, Huba érdeklődését pedig a Fiat egyik első kereke kötötte le. Elmélyülten tanulmányozta a gumiköpeny oldalán a rövidítéseket.

Anya mindennel végzett. Még elmagyarázta a fiúknak, mi hol található a hűtőszekrényben, hol találnak tiszta zoknit, fehérneműt. Aztán beült a kocsiba. Apa viszont felszólította csemetéit, hogy ne nyúljanak a villany- és vízórához, valamint értésükre adta, hogy a gáztűzhely, a villanybojler és az automata mosógép nem játékszer. Ezt követően egyre sebesebben járt fel-alá az autó és a kapu között, idegesen pattintgatva ujjával. Amióta leszokott a dohányzásról, állandóan pattogtatta az ujjait. Egyszer aztán megállt, tüntetően órájára pillantott.

– Öt óra elmúlt... Már sötét lesz, mire Pestre érünk! Tudod, hogy sötétben nem szeretek vezetni! – harsogta, ujját vádlón anyára szegezte, mintha ő lenne a hibás, hogy a néni nem jön. – Még öt percet várok!

„És itthagyd a gyerekeidet?” – akarta kérdezni anya, de jobbnak látta hallgatni. Gyorsan telt az idő. A kertkapunál Huba állt. A negyedik perc elteltével apa beült a kocsiba, fejét kidugta az ablakon.

– Nyissátok ki a kaput!

– El se búcsúzunk tőlük? – kérdezte anya halkán.

– Csak az utcára hajtok ki – morogta apa vöröslő arccal. A halántékán lüktetett egy ér.

Huba fülelt. Furcsa, zakatoló zajt hallott az utca végéről. „Fűrészgép vagy traktor” – gondolta. Akkor már Csaba is ott állt mellette.

– Kombájn vagy tank – vélte.

Huba fogadást akart ajánlani – a tét például az is lehetett volna, hogy aznap este ki mosogasson el –, de a zakatoló jármű éppen feltűnt a kanyarban. Feléjük közeledett.

– Mi a fene lehet ez? – hallották a hátuk mögött apjuk álmélkodó hangját. Észre sem vették, mikor szállt ki az autóból. Most már hárman álltak a kapuban, elkerekedett szemekkel. Apa még iménti haragjáról is megfeledkezett.

Az ismeretlen jármű lassan közeledett. Mögötte komoly füstfelleget hajtott a könnyű délutáni szellő. A szerkezet autóra hasonlított, legalábbis előlről. Két hatalmas reflektor düledt szemként meredt elő a fekete karosszériából. Egykor krómozott, ma rozsdás díszlécek bőrtönablakkülsőt kölcsönöztek a motorháznak – előlnézetben. A régi autó vászon teteje fel volt nyitva. Valamikor kényelmes kis kocsik lehetett. Lényegében persze még most is az volt...

– Kicsi gyermek koromban láttam utoljára ilyen szerkentyűt – szaladt ki apa száján.

„Hát te is voltál gyerek?” – akarta kérdezni Csaba, de erre nem kerülhetett sor, mert az éktelen füstöt árasztó járgány lassított. A volánnál egy idősebb hölgy ült, kesztyűben vezetett.

– Osztrák rendszám tábla – mondta szakértően Huba.

– Még hozzá bécsi – tette hozzá Csaba a nagy fehér W betűre pillantva. – Valami unatkozó, gazdag öreglány!

– Azok szeretnek ilyen ósdi kocsikkal járnival – kiabálták egymás fülébe a zajban. A furcsa szerkezet megállt a házuk előtt. A hölgy jól megnézte a kerítésen lógó házszámtáblát; az autó leállt a Fiat mellett. A nő kinyújtotta kezét, mutatoujja – mint egy pisztoly – egyenesen apára szegeződött.

– Ez a huszonhármas szám? – dörögte a nő mély hangon. Még az autó zakatolásán keresztül is hallották.

– Ez! – üvöltötte apa.

– No nézd, magyarul is tud... csodálkozott Csaba, aztán rögtön egymásra néztek az ikrek. – Csak nem?...

– Németiek? – kiáltotta a nő.

– Igeen! – ezt már kórusban válaszolták. Anya kiszállt a Fiatból, álla leesett. Nem akart hinni a szemének.

A hölgy a járda mellé kormányozta a kocsit, leállította a motort. A hirtelen beálló csendben a Németi család megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ezt a csöndet egy körfűrész csattogásához hasonló zörej szakította meg; az idegen nő behúzta a járműszörnyeteg kézifékjét.

– Akkor én tihozzátok jöttem, gyerekek! – mondta, és kiszállt. Hangja rezes volt, mozdulatai határozottak. A kocsit ajtaját erősen becsapta.

Hatvan év körüli, alacsony asszony volt, enyhén öszülő hajjal. Kávébarna nadrágot, drapp színű pulóvert viselt. Fején a lenyugvó nap fényében vörösésbe

játszó, ritkás haj meredezett borzasan, kendőt nem viselt a nyitott autóban sem. Kihúzta magát, mosolyféle jelent meg az arcán, lehúzta kesztyűjét. Átjött az úttesten, egyenesen anyához lépett.

– Szóval te vagy a Teri lánya... Szervusz!

– Kezét csókolom – pihegte anya teljesen megilletődve. A asszony anya mindkét kezét megszorította, jól megnézte a fiatal nőt balról-jobbról, és komolyan kihirdette az ítéletet.

– Szerencsére, nem hasonlítasz rá. Csak vigyázz, el ne hízzál.

Apa már ott állt mellettük. Még mindig nem tért magához egészen. Amália most őt vette célba. Kezet nyújtott.

– Szervusz!... – Apának összeragadtak az ujjai, kínjában fél lábra állt. Erre nem számított. Hogy lehet ebben a nőben ennyi erő?

– Szóval te vagy a Csaba – mutatott Amália Hubára, majd Csabához fordult –, és te a Huba. Így van?

– Pontosan fordítva – felelte Csaba.

– De nem tesz semmit – tette hozzá Huba.

Kezet nyújtottak. Arcukon nem lehetett valami nagy öröm, mert a néni egy pillanatra fejükre tette a kezét, és csak ennyit mondott:

– Jól megleszünk egymással, fiúk!

Csabának ugyan voltak némi kétségei ez ügyben, főleg, amikor orrát megcsapta a néni illata. Benzin, füst és parfümök illata keveredett össze gyógynövények és rovarirtó porok szagával. Mintha az egész nénit, úgy, ahogy volt, egy naftalinos szekrényből húzták volna elő, mielőtt autóba ültették.

– Már azt hittük, nem tetszik jönni – mondta apa.

– Én ne jöttem volna? – A néni egyik lábát feltette a kerítés lábazatára, zavartalanul nézegette szivárványszínű papucsba bújtatott lába fejét. – Egészen elzsibbadtam a hosszú úton. Hogy itt mennyit kell nyomni a gázt!...

– Argentínában nem? – kockáztatott meg egy kérdést anya.

– Ugyan! Olyan sík ott a terep, hogy nyugodtan téglát lehet tenni a gázpedálra. Van is mindenkinek egy téglája a kocsijában – a szeme vidáman csillant, nem tudták, igazat mond-e vagy tréfál. Apa órájára pillantott.

– Nekünk indulnunk kéne, hogy még világosban érjünk Pestre... – bizonytalankodott. Amália néni meglepő hangerővel reccsent rájuk:

– Akkor mire vártok, gyerekek? Be az autóba, és sipirc!

– Milyen szépen tetszik beszélni magyarul – jegyezte meg anya, már a Fiat felé ballagva.

– Már miért ne? – dohogott Amália, de nem bocsátkozott bővebb magyarázatokba. Ráförmedt apára. – Uracskám, búcsúzz el csemetéidtől, és meg se állj Pestig!

Anya pénzt adott a néninek a gyerekek élelmezésére, lelkére kötötte, hogy vigyázzon rájuk, aztán az ikrekhez lépett, búcsúzkodni. Csabának kissé elszorult a torka.

Anya meleg karjai körülölelték a nyakát. Aztán apához lépett, lehajtott fejjel.

– No, ne haragudj, kisöreg – súgta fülébe apa. Csaba azonnal jobb kedvre derült, egy másodpercre apja széles melléhez simult.

A Fiat elindult. Apa visszaintett, aztán elkapta a volánt. Anya még akkor is integetett, amikor a koci elfordult a sarkon.

Ott maradtak hárman a kapu előtt. Huba szeretett volna a Fiat után szaladni, de csak állt, és valami nyomta a mellét. A következő pillanatban viszont mindenről

megfeledkezett, mert valaki úgy hátba vágta, hogy csaknem elakadt a lélegzete.

– Úrficskám! – kiáltotta Amália néni. – Ne szomorkodj! Ugorj inkább, nyisd ki jobban a nagykaput!... Te meg – fordult Csabához – szaladj a garázshoz. Van garázsotok, ugye?

– Van – felelte Csaba, és egy kicsit távolabb lépett, mielőtt ő is kapna egy barátságos csapást a lapockái közé. – Ott a ház túlsó oldalán.

– No, akkor behozzuk Tivadart.

– Kicsodát? – Hubának csak ekkor jött meg a hangja.

– Tivadart – intett a néni a szörnyautó felé.

– Így hívják?...

– Bizony, Tivadar névre hallgat ez a szeszélyes jószág – a néni felmászott az ülésre, kulcsot illesztett egy lyukba. Furcsa zörgés hallatszott, mintha valaki edényekkel teli zsákot dobott volna le egy toronyból. A zöreje kétszer ismétlődött, aztán Tivadar egész testében reszketni kezdett, ide-oda dobálta a farát, pedig Amália néni még el sem indította. Hátról füstfelleg gyűlt az égre.

– Valami ég – akarta mondani Csaba, de abban a pillanatban az autó meglódult. Amália néni nagy ívben fordult keresztbe az úttesten. Szerencsére nem jött arra más jármű. Mikor Tivadar bedöccent az udvarra, valami Csaba lába elé zuhant. A pótkerék volt – közepén belesavazva az osztrák rendszám tábla. Tivadar beszáguldott az udvarra, és füstfelleg közepette tűnt el a ház mögött. Csaba a pótkereket görgetve rohant utána. Még hallotta Huba kétségbeesett kiáltását.

A garázs elé érve csak annyit látott, hogy a néni kiszáll, és a kocsit elguggol, valamit tanulmányoz.

– Semmi baj – emelkedett fel aztán –, még időben fékeztem.

Huba felvette apa kedvenc kaktuszát a földről – a jókora cserép súlya alatt ingadozva távozott a veranda felé. Menet közben súgta Csabának:

– Láttad azt a gyönyörű ívet, amit Tivadar az udvaron leírt? Három bokor dália lelte halálát a kerekek alatt.

Huba szeretett régies szavakat, kifejezéseket használni: sok történelmi regényt olvasott.

– Megint leesett?... – fogadta a néni a pótkereket cseppnyi csodálkozás nélkül. – Hegyeshalomtól Pestig átlag ötven kilométerenként előfordult, pedig erősen odadrótoztam ...

Tivadar végre a garázsba került, a Fiat helyére. A fekete szörny még horkantott néhányszor, bűzös, fekete fellegetek okádott, aztán hirtelen elnémult.

– No, megjöttünk – Amália néni megveregette a kocsit oldalán, majd a fiúhoz fordult.

– Úrficskáim, mozgolódjatok kicsit élénkebben, éhes vagyok. Megnézzük, drága szüleitek hagytak-e valamilyen táplálékot a három éhezőnek?

– Tele van a jégszekrény – tüsténkedett Csaba. A falhoz támasztotta a pótkereket, farmernadrágjába törölte kezét. – Menjünk be a házba. Megmutatjuk Amália néni szobáját.

– Igaz is – kapta fel a nagynéni az egyik bőröndöt –, de mindenekelőtt a fürdőszobát mutassátok meg. Ahogy régebben mondták: le kell mosnom magamról az út porát. Meleg víz van?

– Persze. Bojlerből – mondta Huba.

– Miből?

– Bojlerből – kerekedett el Huba szeme, megtorpant. – Nem tetszik tudni, mi az? Elektromos forró víztároló a hivatalos magyar neve.

– Hát akkor beszéljünk magyarul – felelte Amália néni. Az előszobában

körülnézett.

– Nem rossz, nem rossz – csettintett nyelvével elismerően. – Egészen szép kis lakás.

Csaba rá akarta vágni: legalább olyan szép házak vannak errefelé is, mint Argentínában. De nem szólt. A néni még kidugta fejét a fürdőszoba ajtaján.

– A teraszon terítsetek meg, fiúk.

Az ajtó becsukódott. Huba és Csaba némán bámultak egymásra, aztán kitört belőlük a felháborodás.

– Ekkora szemtelenséget!

– Hát mit képzelsz az öreglány?

– Igaz, hosszú útról érkezett... – mondta elgondolkozva Csaba, és a konyhaszekrény felé oldalgott.

– Azt hiszi, mert Pestről idáig autózott, akkor már a lába előtt fogunk heverni? – Huba kivette a hűtőből a felvágottat, sajtot, túrót, mézet.

– Persze, ami azt illeti, Tivadarral nem lehetett olyan egyszerű az út. – Csaba kivitte a terítőt a verandára, feldobta az asztalra, elrendezte. Aztán visszajött a tányérokért.

– Akkor sem vagyunk a cselédjei! – morgott Huba. Vizet tett fel a gázra, teának.

– Igazság szerint neki kellene bennünket kiszolgáltatnia, mert mi még gyerekek vagyunk! – Csaba kistányérokot és teáscsészéket vett elő. Eszébe jutott: azért néha jó, ha az ember csak tizenkét éves, hivatkozhat még sanyarú gyermekkorára.

– Öngyámsága, a vasorrú bába a forró vízben lubickol, míg mi itt szolgamunkát végzünk.

Tányérok, evőeszközök az asztalon.

– Szolga?... Rabszolgamunkát, én mondom neked! A tea csak kitöltésre vár a kannában.

– Az embert mindig kihasználják!

Vajas kenyerek megkenve, zöldpaprika szeletekre vágva.

– Csak a robot, mindig csak a robot... Elkészült a vacsora.

Csaba a fürdőszoba ajtajához lépett. Kicsit hallgatózott, aztán odaintette Hubát. Az iker lábujjhegyen lopózott közelebb. Fejük majdnem összeért.

– Csend van – lehelte Csaba.

– Hallom én is – súgta vissza Huba.

– Mit hallasz?

– Hát a csendet.

– Vagyis nem hallasz semmit.

– De te sem, akkor meg mit ugrálsz? Miről van szó?

– Azt mondom neked: belefulladt.

Hubának a homlokára szaladt a szemöldöke; a bal oldali. Ez nála a legnagyobb csodálkozás jele volt.

– A kádba?

– Naná, majd a szappantartóba.

Csaba elképzelte magának a dolgot. Mint egy krimi! Halott úszkál a kádban, apa, anya pedig elutaztak. Itt maradnak ők ketten a házban egy halottal... Megrázkódott. Tovább hallgatóztak.

– Én hallok valamit – súgta Huba.

– Mit?

Huba várt egy pillanatig, aztán óvatosan odébb lépett, mielőtt kimondta, nehogy a néni is meghallja.

– Smirglizés zaját. A boszorkány a vasorrát csiszolgatja ...

Hangtalanul nevettek, és visszairamodtak a konyhaajtóba. Csaba intett.

– Kórus!

Egymással szembeálltak, Csaba vezényelt:

– Kész a va-cso-ra-a-a! Kész a va-cso-ra-a! Ilyenkor mindig Huba énekelte a magasabb hangot,

Csaba a mélyebbet. Életükben egyszer voltak templomban, kíváncsiságból. Ott hallottak ilyen lépcsőzetesen lefelé ballagó, kissé elnyújtott végű dallamot. Azóta mindig így jelezték a táplálkozás idejét. A „Va-cso-ra-a-a” helyett szükség esetén „re-heg-ge-li”-t, vagy „e-he-bé-héd”-et is tudtak dalolni.

A fürdőszoba ajtaja kinyílt. A két fiú felkiáltott meglepődésében.

Amália néni égszínkéek pongyolában állt a küszöbön. A pongyola alján köröskörül pirossal és feketével hímzett lovasok vágattak, széles karimájú kalapban, kackiás daliák ülték meg büszkén felvetett fejű, hátsó lábaikkal magasba rúgó paripáikat. Egy fültől fülig mosolyú, vékony bajszú legény – nagy lófogakkal – jutott a pongyola szélesen kihajtott gallérjára is.

A néni egyetlen pillantással felmérte a hatást. Szemlátomást elégedetten telepedett az asztalhoz.

– Remekül tetszik kinézni... – nyögte ki végül Huba.

– Azt gondolod, Csaba? – mosolygott a néni.

– Huba vagyok, de mindegy.

– Igen? Sebaj. Szépen megterítettetek, meg vagyok elégedve veletek. Óh, sonka! Méz! – a néni felkapta a műanyag dobozt – tudjátok, hogy hiányzott ez nekem? Negyven éve nem ettem magyar akácmézet!

Erre nem lehetett mit mondani, a fiúk hallgatagon kenték kenyerüket. A néni egy ideig kezében forgatta a dobozt, a fény felé tartotta, gyönyörködött az aranyszínű folyadékban.

– Kihűl a tea – figyelmeztette Csaba.

– Köszönöm, Huba. Rögtön iszom.

Csaba már nem is helyesbítette a keresztnevét. Csak egy értő pillantást váltottak Hubával, aztán tányérjuk fölé hajoltak.

– Honnan tetszett szerezni Tivadart? – kérdezte később Csaba, két tekintélyes méretű sonkás szelet között.

– Bécsben szóta rám egy alak – felelte a néni, teáját kavargatva. – Persze, akkor ki volt fényesítve, az egész jármű valahogy bizalomgerjesztőbb külsővel rendelkezett, szalonképesebbnek látszott, mint most. A motorja is aránylag szépen duruzsolt.

– Duruzsolt? – szalad ki Huba száján. – Hiszen most zakatol, mint egy kombájn.

– Mint egy micsoda? – tette le hirtelen a kését Amália.

– Aratógép – fordította le a fiú a szót.

– Szóval cséplőgép – bólogatott Amália néni tudálékosan. – Egykor fiatalabb koromban falun laktam, arató- és cséplőgépeket is láttam. Miről is beszélünk? Ja igen, Tivadarról. Szóval egy sima képű kis ügynökféle kóválygott naphosszat a szálloda körül. Tudjátok, hajóval jöttem Franciaországba, onnan vonattal Bécsbe. Gondoltam, megnézem a várost, mennyit változott a negyven év alatt. Hát bizony, sokat... Akkor már kezdtem sejteni, hogy Pestre sem fogok ráismerni... Miről is beszélünk? Ja, a Tivadarról. Szóval harmadik napja voltam már Bécsben, amikor egyszerre csak odalépett hozzám a szállodában ez az ügynök, és kilenc tört nyelven kezdte ajánlgatni a használt autóit. Magyarul is gügyögött, de borzasztó rosszul. Hogy azt mondja, soha ilyen alkalom nem lesz több, végkiárusítást rendez a cége, most eladnak minden kocsit, ő megtudta, hogy én Magyarországra készülök, van egy éppen nekem való autója ...

– Autó? – legyintett Huba olyan utánozhatatlan mozdulattal, hogy a néni és Csaba is elnevelték magukat.

– No jó, tudom én, hogy becsaptak – bólintott Amália néni –, nemegyszer előfordult már az életben... A fickó még próbaútra is elvitt a kocsival. Azt mondta, ez most a divat, mindenki, aki egy kicsit is ad magára, régi kocsival jár. Addig-addig beszélt, míg megvettem. Igaz, a próbaúton – nem tudom, hogyan csinálhatta – a motor is csendes volt, és az egész jármű kifogástalanul működött.

– Vannak trükkjeik, mint régen a lókupeceknek – mondta Huba, és megkente a harmadik szelet kenyeret. Amália néni jót harapott a kemény retekéből.

– Nincsenek műfogai – súgta Csaba.

– Valódi mind – bólintott Amália nyugodtan. Aztán a fiúkra emelte mélybarna szemét, hamiskás mosollyal fűzte hozzá. – Nemcsak a fogam, a fülem is jó még.

Csaba elszégyellte magát. Huba már nem mert szólni, ujjával rajzolta Csaba elé az asztalra:

1 : 0 A NÉNINEK.

– Szóval miről is beszélünk? Ja, Tivadarról... Az első napon még rendesen viselkedett. Az ügynököt viszont többet nem láttam a szálloda körül; lehet, csakugyan felszámolta az üzletet... Röviden összefoglalva: tíz napja enyém ez a gépcsoda, de eddig kétszer kellett szerelőhöz vinni, háromszor gumit cserélni, tizenhét esett le menet közben a pótkerék, kétszer nem fogott a fék, aminek következtében egyszer százhatvan tojás árát kellett megtérítenem.

– Tessék? – kapta fel fejét a két fiú. – Százhatvan tojás?

– Annyi volt egy kézikocsin, amelyiket egy mellékutcából tolt ki valaki éppen elé, vagyis Tivadar elé... és épp akkor nem fogott a fék.

A vacsora végén Amália néni váratlanul azt kérdezte:

– No és hogyan képzeltek el ezt a három hetet, fiúk?

Súlyos csend állt be. Az ikrek zavartan pillantottak egymásra. Aztán Huba emberelte meg magát.

– Ezt komolyan tetszett gondolni?...

– Mít?

– Hát hogy... mit tervezünk mi... Azt hittük, az senkit sem érdekel.

– Miért ne érdekelne? – csodálkozott a néni. Hátradőlt székén, mellén a pongyola lófogú cowboya mintha még szélesebben vigyorgott volna. – Hiszen a ti vakációtokról van szó, nem?

Az ikrek nem akartak hinni a fülüknek. Jókedvre derülten pillogtak egymás felé.

– Hát ami azt illeti... – kezdte Csaba.

– Volt néhány elképzelésünk – folytatta szokásuk szerint a megkezdett mondatot a másik iker.

– Van itt egy strand ...

– Futballpálya, két utcával odébb ...

– Két jó filmet játszanak a héten ...

A néni csak nézett és mosolygott. Amikor a fiúk felsorolásuk végére értek, ő is hallgatott egy percig. A vasútállomásra utközök csattogása hallatszott.

– Hát ez nem sok – foglalta össze végül. – Azt hiszem, egészen jól éreznének magatokat enélkül is.

A fiúk lehorgadt fejjel ültek. Gyászos hangulat szakadt rájuk. Szóval a néni sehová sem engedte el őket?

– Tudunk ám vigyázni magunkra.

– Eddig még egyikünk sem fulladt bele a strand vizébe.

– Mint a mellékelt ábra mutatja.

– Lábunkat sem törtük foci közben.

Amália néni megint csak mosolygott. A fiúk csak úgy a szemöldökük alól pillantgattak rá, durcás arccal.

– És ahhoz mit szólnátok, ha itt hagynánk ezt az unalmas városkát, s egy ideig ide-oda utazgatnánk az országban?

Csabának megdobbant a szíve. Huba azt hitte, nem jól hall. Aztán kiáltásban törtek ki.

– Amália néni!

– Ez igaz?!

– Komolyan tetszett gondolni?

– Tivadarral megyünk?!

A mosogatásnál egymás kezéből kapkodták ki a tányérokat. Még jó, hogy csak kettőt törtek el. A néni közben osztályozta a hűtőszekrény tartalmát.

– Ezt megesszük reggel... Ezeket magunkkal viszzük...

– Hát már holnap indulunk? – kérdezte Huba.

– Persze. Mire várjunk? – válaszolt kérdéssel a néni, felnézett a fiúkra. – Ha befejezték a tányértördelést, hozzatok egy térképet, tervezgetni fogunk.

A tervezgetés csaknem az éjszakába nyúlott. Már tíz óra is elmúlt, amikor Amália néni a faliórára pillantott, és általános takarodót rendelt el.

– Két perc múlva egyetlen ikret se lássak a verandán – hirdette ki emelt hangon. – Irány a fürdőszoba és az ágy. Mozgolódjatok, úrficskáim!

A fiúk hamar végeztek a mosdással, ágyba bújtak. Csaba leoltotta a két ágy között álló lámpát. Egy percig mozdulatlanul feküdtek, csendben. De tudták, beszélnek majd még egymással. Ez volt a szokásuk. Ilyenkor foglalták össze a nap eseményeit.

Az ablakon távoli neonfények tévedtek be. A hársfa ágainak árnyéka a szoba falán függött, majdnem mozdulatlanul, mint egy éles rajz. A nyitott ablakon csak néha lobbant be egy-egy apró szellő.

– Apáék már régen Pesten vannak – törte meg végre a csendet Csaba.

– Anya három hétig egyfolytában aggódni fog reggel a reggelink, délben az ebédünk, este a vacsoránk miatt

– Ő már csak ilyen.

– Azt viszont nem is sejti, milyen Amália néni

– Ami azt illeti, engem is meglepett.

– Ahogy beállított azzal a Tivadarral!

– Mit gondolsz, elbír hármunkat az a cséplőgép?

– Teljesen bizonytalan.

– Majd meglátjuk... De a néni rendes, azt el kell ismerni.

– Várd ki a végét.

Egy pillanatra elhallgattak. Aztán Huba hirtelen felült, sűgva kérdezte:

– Hallottad?

– Mit? – suttogta rögtön Csaba is.

– Valaki jár a kertben.

Filmben látott kém-mozdulatokkal léptek ki az ágyból. Két pizsamás árny jelent meg a szemközti falon, a hársfa árnyéka mellett. Csaba balról, Huba jobbról lopózott az ablak mellé. Óvatosan kilestek, lélegzet-visszafojtva vártak.

– Ott van!... – mutatott ki a kertbe Csaba. Mindketten megfeszített figyelemmel néztek a fák árnyékába.

– Már mióta mondom, hogy vegyünk egy kutyát – sziszegte Huba bosszúsan –, de apa mindig tiltakozik.

– Pszt! – a titokzatos árny kibukkant a fák alól. A vasútállomás neonfényei halványan megvilágították az illetőt.

– A néni!

– Amália!

Csaba áthajolt a párkányon.

– Mit tetszik csinálni ilyenkor a kertben?

Amália néni kicsit furcsa hangon válaszolt:

– Semmit, fiam, semmit, feküdj csak vissza. Kijöttem egy percre levegőzni.

– Mintha sírt volna – súgta Huba. – Úgy szipog.

– Máris lefekszünk – válaszolta Csaba. Egy pillanatra kényelmetlen csend állt be.

Amália néni odaért az ablak alá. Nem nézett a fiúkra, úgy mondta:

– Három napja vagyok Magyarországon. És most először érzem a hársfák illatát.

Olyan kellemes ...

Hajnaltájt Huba felébredt. Egy pillanatig kábultan nézte a szomszéd ágyban alvó Csabát, aztán feje visszazuhant a párnára. Félhangosan mormolta:

– Azért egészen rendes ez a vasorrú... – és aludt tovább.

AZ UTAZÁS

*Reggeli, rézbőrűekkel
Ju-u-u-hé-é-é!...
Leánykérés
Tivadar szökési kísérlete*

Reggel Csaba ébredt elsőként. Az álom egyre halványuló függönyén keresztül furcsa hangok szivárogtak tudatába. Fémek zörgése. Vízcsobogás. Bútorok tologatása. Nos és a szokásos madárcsicsergés.

A fürdőszobában hideg vizet lötytyintett arcára, ettől némileg magához tért. Amint eszébe jutott a tegnapi esti döntés, azonnal szebbnek látta a világot. Pedig szép volt az így is; gyönyörűen sütött a nap, a kert pázsitja felett sárga és kék lepkék cikáztak, a nyári nap forrósága már érezhetően izzott a reggeli levegőben.

Csaba zajt hallott a veranda felől; Sólyomszemmé változott, magányos indián harcosná, akit hadiösvényre tért törzsének vénei felderítésre küldtek előre. Csingacsuk, az Utolsó mohikán tapadt az előszoba ajtófélfájához, rézbőrű arc tekintett ki óvatosan ...

Amália néni sürgött-forgott a verandán. Az asztal már megterítve, vidámsárga terítők csillagként csillogtak a szivárványos üveg poharak, katonás rendben sorakoztak a tányérok.

Csaba közelebb lopakodott. Amália néni a tojástartókat osztotta szét, egyszer csak felvetette a fejét, hallgatózott, hirtelen megperdült.

– Gyere elő, ügyetlen harcos! Hallom, hogy ott lapulsz.

Csaba visszafojtott lélegzettel várt. Csakugyan hallotta volna a néni? Pedig olyan csendesen lopakodott.

– Add meg magad, sápadtarcú, körül vagy véve – kiáltotta mégis, minden eshetőségre.

Amália néni tőle nem várt fürgeséggel lapult az egyik fonott szék mögé. Karját maga elé tartotta, mintha régi muskétát markolna.

– Látlak a fák között, balszerencsés rézbőrű! Gyere elő, vagy lelőlek, mint egy kutyát!

Ekkor nyílt a fiúk szobájának ajtaja. Huba egy másodpercig bambán bámulta az eléje táruló jelenetet; Csaba és Amália néni térdelve-rejtőzve „lövöldöznek” egymásra, aztán csak ennyit mondott méltatlankodva:

– Már aludni sem hagynak. Az ember lépten-nyomon indiánokba botlik – és tüntetően elvonult a fürdőszobába. A néni és Csaba mozdulatlanul merevedte néztek utána, aztán mosolyogva felálltak.

– Jó füle van a néninek! – mondta Csaba elismerően.

– Legalább ez megmaradt, a jó hallásom – felelte Amália –, no meg a fogam – tette hozzá hamiskás mosolylyal, a tegnapi esti kis jelenetre célozva.

– Segíthetek valamit? – érdeklődött Csaba. – Úgysem tudok mosakodni, az ikrem elfoglalta a fürdőszobát.

– Nézd meg, forr-e már a tej. És hozz ki egy kis kenyeret, ez itt alighanem kevés lesz. Igencsak megéheztem – és a néni elnézett a hársfák fölött valahová, messze, úgy mondta halkán, csak úgy magának: – Régóta hiányoztak már ezek az ízek.

Amint a kávéba belekortyoltak, a két fiú szó nélkül egymásra pillantott. Ezúttal nem

csupán Huba bal szemöldöke szaladt fel, de Csaba is igen csodálkozott. Odasúgta az idevágó jelszót: „Álmélkodás”. Erre mindketten élénken dicsérni kezdték a kávé. Bele-belepislogtak a csészébe, Csaba hangosan szaglászott.

– Mi van? – nézett fel a tányérjából a néni. – Nem friss tán a tojás? Anyátok vette tegnap, én mindet frissnek néztem.

– A kávéról van szó – közölte vészjósló hangon Huba, aztán hirtelen elvigyorodott. – Csudajó. Még sohasem ittunk ilyet.

– Igazán? – a néni megkönnyebbülten mosolygott. – Te is így gondolod, Huba? – fordult Csabához.

– Pontosan így. De én Csaba vagyok.

– Nem mindegy? Iker az iker – legyintett a néni nagyvonalúan. – Pláne, ha még hasonlítanak is egymásra.

– Ikrekkel ez bizony megesik – bölcselkedett Huba. – Ha egypetéjűek.

– Mi azok vagyunk.

– Le sem tagadhatnánk.

– Mindig így bölcselkedtek? – érdeklődött Amália.

– Néha.

– Ami pedig a kávé illeti – komolyodott el Csaba –, valóban nem ittunk még ilyet. Anya valahogy másképpen keveri össze.

– A titok nyitja a tej hőfokában és a keverési arányban rejlik – mondta szerényen a néni. Huba arra gondolt: Amália néha úgy beszél, ahogyan az ő történelmi olvasmányainak hősei. Valahogy olyan finoman, előkelően, régiesen.

– Beszéljünk egy kicsit a tanulásról – szólt váratlanul a néni. A két fiú azonnal felélénkült. Csaba egy lepkére mutatott, amelyik az asztal fölött repkedett, Huba hirtelen a helybeli strand meleg vizét kezdte dicsérni. Egymás szavába vágva beszéltek – másról.

– Látom, nem kedvelt témátok az iskola – erősködött Amália mosolyogva. A fiúk válaszul csak reménytelenül legyintettek, és keserves arcot vágtak.

– Tanulni pedig kell – komolyodott el a néni. – Nem akarok dicsekedni, de nekem annak idején csaknem csupa egyesem volt a bizonyítványomban.

Az ikrek ezt már nem bírták ki. A nevetés úgy tört elő belőlük, akár a vulkánból a láva. Csaba még az asztalra is csapott. A néni értetlenül figyelte őket.

– Miért, a ti bizonyítványotok?...

– Csupa ötös ...

– ... inkább négyes ... – fuldoklott a nevetéstől.

Most a néni komorodott el. Ötös? Négyes? Aztán hirtelen megértette, miről is van szó.

– Ne vigyorogjatok, fakutyák! A régi időkben az egyes volt a legjobb jegy. Az most nálatok az ötös, igaz?

– Igaz – sajnálkozva elkomolyodtak, ismét a tojások és a tányérok fölé hajoltak. Milyen kár. Pedig mennyit röhögthettek volna, maguk elé képzelve egy bizonyítványt, amelyben csupa „fa” és „karó” meredezik. Még elképzelni is krimi...

– Nem vagyunk mi azért olyan rossz diákok.

– Néha még tanulni is szoktunk – bizonygatta Csaba.

Amália néni az égre pillantott.

– No, igyekezzetek. Elmosogatunk, összeszedjük a holmitokat, és indulunk.

Ez így röviden és elegánsan hangzott, a terv megvalósítása viszont számtalan akadályba ütközött. A mosogatásnál egy fazék langyos víz ömlött Huba ruhájára, Csaba elcsúszott a fürdőszobában. Ruhaszárítgatás, sebkötözés. Ezt követően a fiúk

bőröndjének villámzára becsípte Huba ujját, Csaba egy fél zokni párját kereste fél lábon ugrálva, míg megbotlott, és hosszan elnyúlt. „Esős napom van” – jegyezte meg szellemesen, mire Huba nevetőgörcsöt kapott. Amália néni hófehér vitorlavászon nadrágban, halványzöld blúzban, szandállal lábán ült az előszoba közepére állított bőrönd tetején, ötpercenként csak ennyit mondott:

– Mozgolódjatok, úrficskám ...

Végre lezárták a házat. Csaba átugrott a szomszédékhöz, megkérte őket, néha vessenek egy pillantást a házukra. Közben Huba kivonszolta a bőröndöket a garázs elé. Csaba már rohant is vissza; nem akarta lekésni a nagy jelenetet: Tivadar elindítását.

Hát volt is mit nézniük.

Amália először körüljárta az autót, mint egy makrancos lovat nyergelés előtt. Megtekintette a kerekeket, a sárhányókat. Tivadar feketén, morcosan állt „istállójában”, és az első biztatásokra nem is mozdult. A néni viszont makacs volt – hát végre fülsiketítő dörgéssel rázkódni kezdett a jármű. Csabát azonnal elnyelte egy kékesfekete füstfelhő, köhögve menekült. Amikor a könnyű reggeli szellő eloszlatta a füstöt, Tivadar már az udvaron állt. Hubának úgy rémlett, mellső kerekeivel türelmetlenül kapál, akár egy paripa.

Amália néni valamit kiabált, de az ikrek nem hallották, mit. Végre Huba közelebb merészkedett.

– Csukd be a garázst, Csaba!...

– Huba vagyok, de azért becsukom! – üvöltötte vissza a fiú. A bőröndöket a csomagtartóba akarták tenni, de fedele nem nyílt ki. A néni nagyvonalúan legyintett.

– Hagyjátok csak, ez még eddig nekem sem sikerült.

Ki tudja, micsoda kincsek lehetnek a csomagtartóban, futott át Huba agyán, aztán bedobta a bőröndöket a hátsó fekete bőrülésre, és maga is utánuk ugrott. Kigördültek az utcára. Ezúttal egyetlen dália sem „lelte halálát” a kerekek alatt. Csaba becsukta a nagykaput. A szomszédék fia is ott toporgott, átvette a kapukulcsot. Egyetlen perc leforgása alatt tizenhét utcabeli gyerek szaladt össze.

– Mi van, Németik, traktort vettetek? – kiáltotta oda egyikük.

– Dehogy, ez fűnyíró, nem látod? – felelt Csaba.

Mikor fellépett a néni melletti ülésbe, könnyek folytak az arcán.

– Ennyire sajnálsz a szülői házat? – hatódott meg Amália.

– Dehogy! A füst csípi a szememet – válaszolta Csaba rekedten.

Tivadar következő trükkje az volt, hogy tizennégy méter megtétele után „irama” lelassult, megállt. A néni hiába nyomkodta-emelgette a szerkentyűket.

A gyerekek az utcán mintha csak erre várják volna. Csatakiáltással vetették magukat az autó után, elkapták hátul, és egyre gyorsuló ütemben tolták az utca végéig.

– Ezt a szégyent... – Hubának még a nyaka is elvörösödött.

– Ugyan, úrficskám, fő az, hogy megy az autó! – legyintett a néni, és még időben kapta el a kormányt, nehogy elgázoljon két vele egykorú hajadont, akik az utcasarkon léptek le a járdáról. Egyikük bottal fenyegette meg őket, mondott is valamit, de Tivadar éppen akkor ismét beindult, úri kedvében hátralótt egy óriási füstfelleget, és elszárgult. A kereszteződésben a tizenhét szomszéd gyerek és a két néni maradt. Egyikük valamilyen napfogyatkozást emlegetett.

– Kezdenek alakulni a dolgok – dörzsölte kezét elégedetten Csaba.

– Mutassátok inkább az utat, fiúk.

– Ott a sarkon balra, és egyenesen.

Huba előrenyúlt a néni és Csaba között, megkopogtatta a műszerfalat. Tivadar

rettentően zakatolt, ordítania kellett:

– Ez fából van?

– Bükkfából! – ordított vissza Csaba. Amália teljes figyelmét az út kötötte le. Amerre elhaladtak, mindenki feléjük fordult. Többen teljesen megdöbbenek a járókelők közül, de akadtak elnézően mosolygók is – főleg az idősebbek között. Néhányan a szemüket dörgölték, egy percre ismét visszaálmódták ifjúságukat.

– Ez aztán a szenzáció – mormolta Amália, a fiúk nem hallották –, ez a kocsi talán még nálam is öregebb...

Néhány perc múlva kiértek a városból. A vasúti sorompó után nyugatra kanyarodtak.

Hubát még mindig a műszerfal kötötte le. Fejét a két első ülés közé dugta, onnan harsogta:

– Nincs is rajta kilométeróra!

– Igazán? – Amália is megszemlélte a műszerfalat, és elnevette magát. – Csakugyan nincs! Nahát! És én ezt eddig nem is vettem észre.

– Minek is kellene? – filozofált Csaba. – Ezzel a sebességgel Tivadar soha nem lép túl semmilyen korlátozást.

Az autó, mintha csak meghallotta volna, hirtelen gyorsított. Igaz, lejtőn rohantak lefelé, a fiúk haja lobogott. A nyitott kocsiból majd kifújta őket a szél. A néni is erősen kapaszkodott a kormánykerékben.

– Juhé-é-é-é!... kiáltotta Csaba, megrészesülten a száguldástól. A nap tűzött, a fák egymás után rohantak el mellettük, egyszóval csodálatos volt minden.

Huba a rájuk váró kalandokra gondolt. Azonnal csatlakozott fivére diadalkiáltásához. Mikor abbahagyták, furcsa zajra lettek figyelmesek. Mintha valahol szirénázának... De az út néptelen volt. Végre rájöttek, hogy a furcsa hang Amália nénitől ered.

A néni vidám mosollyal kissé ráncos arcán, kerek ajkakkal kiáltotta hosszan:

– Ju-u-u-hé-é-é!

Ebédre egy kisvárosban álltak meg. A széles síkságon sárga falú házak meredeztek, néhány templomtorony mutatóujjként magasodott. Az égből csak úgy ömlött a forróság. A három utas tikkadtan lépett be egy kis kertvendéglőbe.

Kövér, barna bőrű pincér szolgált ki a vendégeket. Csabának olyan hangosan korgott a gyomra, hogy a többi vendég csodálkozva kapta fel a fejét. A fiú zavartan nézett körül, majd, hogy elterelje magáról a figyelmet, hangosan panaszkodni kezdett:

– Igencsak pöfögnek errefelé a traktorok ...

Huba felnevetett, aztán az étlapba mélyedt. Amália néni kényelmesen elhelyezkedett a székén. Egy pillanatig mosolyogva nézte a gyerekeket:

– Adjatok nekem is egy étlapot. Mit isztok?

A kérdés úgy hangzott, mint a filmekben. Ekkor ért oda asztalukhoz a kövér pincér. Huba Csabára kacsintott, kényelmesen hátradőlt, hányaveti módon. Csaba elnézett valahová messze.

– Egy száraz Martini éppenséggel nem ártana ...

– Vagy egy whisky – folytatta ugyanolyan hangon a fivére.

– Persze, skót.

– Nyilván. És jéggel.

– Naná. És szóda nélkül.

Amália néni egy percig elhülve ült, az étlap remegett a kezében. A kövér pincér nem hitt a fülének, közelebb hajolt.

– Tessék?

Aztán segélykérően pillantott a nénire. Amália kegyesen elmosolyodott.

– Hozzon három kólát.
– De hideg legyen – tette hozzá Huba.
– Van itt marhaszelet – bökött Csaba az étlapra.
– Az istenért! Csak marhaszeletet ne lássak! – fakadt ki a néni. A fiúk csodálkozó pillantásait látva, úgy érezte, meg kell magyaráznia. – Argentínában negyven évig majdnem mindennap marhasültet ettem. Rengeteg szarvasmarhát tenyésztetek.
– Gazdag ország – bólintott Csaba.
– Egy fenét gazdag – legyintett a néni. – Vannak gazdagok és szegények.
– Olvastam erről – bólogatott tudálékosan Huba. – Kevés gazdag, sok szegény.
– Naná, majd fordítva.
Amália, látva, hogy újabb vita készül az ikrek között, gyorsan folytatta:
– Tudjátok, hogy Dél-Amerika nem éppen a leggazdagabb földrész. Nagyon más világ az, higgyétek el. Majd beszélek még róla. Nos hát, a marhasültet mellőzzük. Lássuk, mi van még?
– Brassói aprópecsenye.
– Sertésszelet holland módra.
– Mi benne a hollandi? – érdeklődött Amália.
– A sült mellé adnak egy fél marék borsót és tizenhét szem rizst.
– Köszönet a felvilágosításért. Ez sem kell...
Végül rántott halnál maradtak. A kövér pincér besietett a konyhába, maga köré gyűjtötte a személyzetet, és drámai hangon kihirdette:
– A bal kettes asztalnál két kiskorú elmebeteg és egy fehér ruhás argentin milliomosnő ül. Hát úgy mozogjatok, gyerekek.
A hal három percen belül készült el, mindkét pincér az utazók asztala körül nyüzsgött. A krumplihámozás nemes feladatára szerződött falusi lány is beóvakodott a konyhából, nagy szemekkel nézte a nénit. A nagy diófa árnyékában ülő helybeli vendégek megsejtették, hogy valami történik. Meredten figyelték a személyzet sürgölődését.
– En már láttam ezt a nőt. Ez egy háború előtti filmszínésznő! – jelentette ki az öreg állatorvos, szemüvegét törölgetve.
– Ugyan, ez a maskara? – méltatlankodott félhangosan ráncos arcú felesége. – Nézd csak a fehér nadrágját. Valami úrinőféle, tudod, még a régi világból.
Amália közben jó étvággal nekilátott a hálnak. A szálkákat előkelő mozdulattal, példás rendben helyezte tányérja szélére.
Később valahogy Tivadarra terelődött a szó. Csaba megjegyezte, hogy az első üléseken nincs biztonsági öv.
– Nem is kell – felelt Huba.
– Minden autóban kötelező!
– A magyar kocsikban igen, de Tivadar külföldi.
Ezen jót nevettek. A kövér pincér kétszer is odajött, megkérdezte, nincs-e valamire szükségük.
– Nincs, köszönjük – felelte Amália. A számlát kérte. – Ami az övet, no, hogy is hívják? Biztonsági övet illeti, hát majd szereltetünk bele valahol útközben.
A kövér pincér hozta a számlát, társa egy lépéssel mögötte jött, néma díszkíséretként. Amália néni elővette argentin bőr (természetesen marhabőr) pénztárcáját. Az utolsó fillérig kiszámolta a papírra írt végösszeget, letette az abroszra, és a fiúk után sietett, akik időközben már beugrottak Tivadarba.
A kövér pincér nem hitt a szemének. Összenézett kollégájával.
– Jól látok? – kérdezte elhaló hangon. A toroka kiszáradt, meg kellett nedvesítenie ajkát. – Nem adott borraivalót! ...

– Egy fillért sem – szögezte le a másik síri hangon.
– Pedig milyen gazdag lehet!
– No látod – bölcselkedett komoran a másik pincér. – Azért olyan gazdag, mert soha senkinek nem ad borralalót ...
Alig indultak el, Csaba az első sarkon nagyot kiáltott.
– Álljunk meg!
Amália néni azonnal fékezett. Mi több, Tivadar kettőt nyekkent, és megtorpant. A néni csodálkozott is.
– Eddig még sohasem engedelmeskedett a féknek ilyen gyorsan.
– Valami baja lehet – vélte Huba. – Egy autónak is lehetnek szeszélyei.
– Hát szeszélyei, azok vannak Tivadarnak – veregette meg az ósdi volánt a néni.
Csak akkor fordultak Csabához, aki ezúttal a hátsó ülésen utazott. – Mi történt?
Csaba mélyet lélegzett.
– Van itt egy mozi – mutatott a sarok felé. Fivére odapillantott, és rögtön megértette, miről van szó: a sárga plakátról egy jól ismert arc mosolygott rájuk. Belmondo.
– Ezt a filmet meg akartuk nézni – magyarázták felváltva a néninek. – Otthon játszották volna a jövő héten, de most, hogy elutazunk...
– Hát lemaradtunk róla...
– Pedig ez a kedvenc színészünk...
– Ugorj, nézd meg, hánykor kezdődik az előadás... Huba már rohant is. Csaba tovább gyözködte a nénit.
– És hol alszunk? – méltatlankodott végül Amália. Huba visszajött.
– Öt órakor kezdődik.
– Most még csak fél három van – pillantott ódivatú órájára –, este pedig már nem indulhatunk tovább.
Csaba lelépett a kocsiból, a járdán megállított egy idősebb bácsit. Hosszas mutogatás után egyetértettek valamiben, a fiú visszaügetett az autóhoz.
– Van itt egy szálloda, két utcával odébb, a főtéren. Úgyis meg kell valahol szállnunk, nem?
– Úgy szeretnék látni ezt a filmet – Csaba elnyújtott hangon könyörgött. Huba azonnal vette a lapot.
– Mert már soha nem nézhetjük meg sehol. – Nem fogják többet játszani.
– Lemaradunk róla örökre.
– Pedig a kedvenc színészünk.
Amália néninek furcsán rángatózott a szája széle; egyszer csak nem bírta tovább, elnevette magát.
– No jól van, gazemberek. Úgy tudtok könyörögni... De csak akkor, ha lesz hely a szállodában.
Kis keresgélés után megtalálták a szállodát. Porosan bólogató akácok mögött az emeletes sárga épület, a bejárat felett a büszke felirat: HOTEL.
Tivadar kis rakoncátlankodás után megállt. Amália néni behúzta a kéziféket – az iszonyú fűrés-zajra több ház kapujában férfiak és nők jelentek meg.
– Felébresztettük őket ebéd utáni álmukból – mondta Csaba.
– Legalább a dolgukhoz látnak – vélte Huba. – A bőröndöket itt hagyjuk?
– Előbb bemegyek érdeklődni – felelte a néni, és Csabához fordult. – Hubám, maradj a kocsinál.
– Csaba vagyok, de nem tesz semmit. Maradok.

A homályos, hűvös előcsarnokban kopott, nehéz bársonyfűggönyök, néhány fotel,

kényelmetlenül alacsony asztalkán múlt heti újság. A pult mögött középkorú, bajszos férfiú bóbiskolt. Az ajtócsapódásra felnézett. Mögötte, a falra akasztott deszkatáblán néhány kulcs himbálózott. Amália és Huba a pulthoz járultak.

– Jó napot.

– Jó napot kívánok.

– Két szobára lenne szükségünk – a néni retiküljében kotorászott. – Két fiatalúrnak egy kétágyas, nekem egy egyágyas.

– Fiatalúrnak? – nézett a portás. Huba kihúzta magát.

– Az egyik én vagyok.

– Ahá! – A portás nagy könyvében lapozgatott. – Egy küldöttséget várunk, de megnézem, mit lehetne tenni...

Amália ekkor találta meg, amit keresett: az útlevelét. Kitétte a pultra. A portás odapillantott, elkerekedett a szeme.

– Republica de Argentina... – olvasta fennhangon, és rögtön hangot váltott. Összecsapta nagy könyvét. – Két szobát, igenis. Egy kétágyas, egy egyágyas. Az emeleten a tizenégyes és a tizenhatos. Kérem tisztelettel, parancsoljanak, a kulcsok. A bejelentőlapot ráérnek később is kitölteni... Poggyász van?

– Behozzuk a kocsiból.

Kiballagtak. Huba lelkesen gratulált a néninek.

– Mestermunka volt. Így kell ezt csinálni, Amália néni.

– Miről beszélsz? – érdeklődött a néni megütközve.

– Hát az útlevelel. A kellő pillanatban tetszett kitenni a pultra. Mennyire megváltozott a portás, amikor meglátta!

– Nem vettem én észre semmit, fiam. Minden portás örül, ha vendégek jönnek, nem?

– Hát ez éppenséggel nem úgy festett, de nem ám – ingatta fejét Huba. – Apa sokat mesélt ilyesmikről.

– Az útlevelet akkor vettem elő, amikor végre megtaláltam – jelentette ki Amália, és továbbra sem értett semmit.

Este a fiúk még az ágyban, villanyoltás után is a filmről beszélgettek.

– Sűrűn pattogtak a lövések, mi?

– Volt hullámbőven.

– Az az üldözés ott a háztetőn!

– Meg a száguldó metróvagonok tetején!...

– A félszemű gyilkos a Kawasaki motorral...

Lassan csendesedtek el. Valamivel később Csaba átfordult a másik oldalára, nagyot sóhajtott, aztán megkérdezte:

– Te öreg ... mit szólsz a nénihez?

Huba nyitott szemmel bámulta az ablak világos négyszögét. Eszébe jutott, hogy a mozi kijövet rögtön a néni botlottak. Sokára válaszolt:

– Biztosan egy órája ott ácsorgott már a mozi előtt, nem tudta, mikor lesz vége a filmnek.

– Félt, hogy nem találunk vissza a szállóba?

– Lehet. Vigyáz ránk.

Néhány perces szünet után Huba alighanem elaludt, mert ágya felől egyenes szuszogás hallatszott. Csaba Tivadarra gondolt, a kocsirázódására. Egy perc múlva érezte is ezt a rázkódást, kiáltani akart, hogy „földrengés!”, – de színes táj bontakozott ki előtte, sivatag kaktuszokkal, még megértette, hogy álmodik, aztán mélyebbre süllyedt az álomban, és már valóságnak hitte a sivatagot, ágas-bogas, kétembernyi kaktuszok között vezette Tivadart, egyedül ült a volánnál, lövéseket hallott,

hátranézett. Tehéncsorda száguldott a nyomában, argentin marhák, az első fehértarka, bős állat hátán Amália néni vágtatott, egy hatalmas, tölcsercsövű pisztollyal lövöldözött Csaba után...

Rövid reggeli után kivitték csomagjaikat Tivadarhoz.

– Nem is ellenőriztem, mostatok-e fogat felkelés után – szólt váratlanul Amália néni.

– Én bizony még a szememet sem mostam meg – vallotta be Huba bűnbánó arccal.

– Ejnye, Csaba, Csaba!... – fenyegette meg ujjával a néni Hubát.

– Bizony, ez a Csaba már csak ilyen hanyag – nevetett ravaszul Huba.

– Ne tessék hinni neki, a Csaba a rendesebbik iker! – kiáltotta közbe Csaba.

– Szóval te vagy az... Mindig összekeverlek benneteket.

– Mások is – legyintett nagyvonalúan Huba, és behuppant a hátsó ülésbe. Csaba beadogatta a bőröndöket. Közben a bajuszos portás kijött az utcára, és hosszasan búcsúzkodott Amália nénitől.

– Ennek mi baja? – kérdezte Csaba.

– Figyeld, mindjárt kezet is csókol neki.

– Tisztára meghülyült az ürge.

– Nézd a szemét, milyen lelkesen bámulja a nénit.

– Pedig Amália nem Sophia Loren.

– Hát az bizony nem!

A néni végre elszakadt a férfitől, ruganyos léptekkel jött az autóhoz. Ezúttal sárga nadrágban és virágmintás, rövid ujjú blúzban feszített. Mosolyogva ült be a volán mögé, és csodák csodája: Tivadar is azonnal elindult.

Amália füttyörészett.

Az ikrek sokatmondóan néztek össze, majd – mikor kiértek a városból a gyér forgalmú műútra – Huba megkockáztatta a kérdést:

– Miért tetszik olyan jókedvűnek lenni?

– Azért, úrficskáim, mert ma reggel megkérték a kezemet!

Csaba csuklani kezdett, Huba pedig görcsösen markolta az ajtót, ki ne essen a robogó kocsiból. Nem mertek egymásra nézni – ennek ellenére aztán mégis kitört belőlük a nevetés. Dobálták magukat az üléseken, hahotáztak.

Amália lassított, arcáról lassan letűnt a mosoly.

– Mi van ezen nevetnivaló?

Csaba nem tudta abbahagyni a csuklást, felváltva nevetett és csuklott, a két tevékenység így együtt egészen érdekes hanghatásokat eredményezett.

– Fiatallányok kezét szokták megkérni – nevetett Huba, régi regényolvasmányaira gondolva.

– Hát ezt meg honnan vetted? Téves értesülés, úrficskám. Özvegy vagy elvált asszonyok kezét is meg szokták kérni. Legalábbis eddig így volt... Hogy a ti világotokban hogyan lesz, azt majd meglátjátok.

A fiúk lassan magukhoz tértek. Csaba csuklott még kettőt, amitől Tivadar megugrott, akár egy szeles csikó.

– És ki volt az a ... lánykérő?

– A szállodaportás.

– Hiszen az fiatalabb a néninél!

– Hát éppen erről van szó. Azt hitte, egykorúak vagyunk, negyvenhat-negyvennyolcnak nézett a drága!...

– És mit tetszett neki válaszolni?

– Ezt ni! – Amália néni egyik kezével elengedte a volánt, „fügét” mutatott

ujjaival. – Nem ettem meszet, hogy egy magamnál tizen... no, szóval, valamivel fiatalabb férfihoz menjek.

– És ezért tetszik olyan jókedvűnek lenni?

– Persze! – a néni gázt adott, meleg, aszfaltszagú levegő csapott arcukba. Zöldessárga rozstáblák között vágatott Tivadar. – Ti nem tudjátok, mit is jelent az, hogy egy ör... szóval, ha egy középkorú nőnek megkérlik a kezét.

És attól kezdve abba sem hagyta a vidám füttyörészést.

A nap alig emelkedett kétujjnyit, a műút hirtelen elágazott, szélesebbé vált. A néni félrekormányozta Tivadart az út szélére.

– Miért álltunk meg?

– Tájékozódnom kell, úrficskáim – Amália behúzta a keziféket; a szörnyű zaj agyukba hasított. A bozotos környék összes állata alighanem ekkor határozta el, hogy kivándorol innen.

– Voltaképpen hová is megyünk? – érdeklődött Huba.

– Csak úgy cél nélkül bolyongunk – vélte fivére.

– Még csak az hiányzik – a néni térképet vett elő, kiterítette, belenézett, aztán meglepődve jegyezte meg. – Ez az út nincs is rajta a térképen,

Huba éppen levetette rövid ujjú ingét; melegen tűzött a nap. Odakukkantott.

– Ezt egyáltalán nem csodálom – jegyezte meg, és hangosan olvasta a térkép feliratát: „A Magyar Királyság, Erdély, Horvátország és Szlavónia területe...”

– Ez egy ősrégi térkép – nevetett Csaba. – Hatvan éve nem aktuális!

– Legalább. De lehet, hogy száz éve!

– Még a negyvennyolcas honvédek használhatták.

– Vagy Rákóczi kurucái.

– Mindjárt azt mondjátok, Julius Caesar tartotta a kezében, mikor átlépte azt a... hogy is hívják?

– Rubin folyót – idétlenkedett Csaba.

– Fityiszt! Rubikont.

– Nem mindegy?... Szóval ez egy régészeti lelet, nem térkép! – mondta Csaba, és magában elhatározta: a legközelebbi városban eldugott zsebpénzükből vesznek a néninek egy Magyarország-térképet.

– Csak ezt kaptam Bécsben – mentegetőzött Amália.

– Furcsa egy város lehet – mondta Huba. – Térképből és autóból is régít árulnak...

Mi most menjünk arra, jobbra, jó?

– Hamarosan a Tiszához érünk. Kardosnál pedig megnézzük az új víztárolót.

– Víztározót! Szaknyelven így hívják – ellenkezett Csaba.

– Víztároló!

– Víztározó!

– Nyugalom, úrficskáim! Szóval ez a térkép használhatatlan? – a néni tanácstalanul lengette a színes, vastag lapot.

– Azt nem mondanám – elméskedett Csaba –, ha például Tivadar elromlana, és alá kéne feküdni szerelési célokból, akkor bizony felhasználhatnánk ezt a térképet.

– Csak ezt ne mondtad volna – bosszankodott a néni. – Tivadar meghallotta, most biztosan nem fog elindulni.

És csakugyan. Az önindítót hiába pergette Amália, a fekete szerkezet mozdulatlan és néma maradt. Egymásra néztek. Hosszan, tragikusan.

– Nincs más hátra – így a néni.

– Az egyetlen megoldás – vélte Csaba.

– De melyikünk tekerje? – kérdezte gyakorlatiasan Huba.

– Ti ketten – húzta elő Amália a kurbliát.

Erre Csaba is ledobta ingét. Előreballagtak, és miközben a vasrudat Tivadar orra alatt a lyukba illesztették, néhány szót váltottak egymással.

– Szóval valahová igyekszünk. De hová? ...

– Titok. Majd később elárulja.

– Ősrégi fogalmai vannak az országról.

– Majd mi kioktatjuk.

– Csak győzze hallgatni.

– No, most tekerd!

Negyedórás kínlődés után Tivadar végre felhördült, és bármit tett is a néni, a kocsit azonnal elindult. Igaz, eleinte lassan; Hubának sikerült kirántania a kurbliát, félreugrottak a kocsitól, majd futva ugrottak be menet közben. Szerencsére alig volt forgalom ezen a mellékúton.

– Ez a dög mindig csinál meglepetéseket – bosszankodott a néni, ahogy kikanyarodtak a Kardos felé vezető széles, forgalmasabb útra.

Ezekre a szavakra Tivadar ismét szeszélyeskedni kezdett. Kétszer meglódult – utasai alig győztek kapaszkodni –, majd pőfögve, lassan ballagott. Modern vonalú, fényes autók húztak el mellettük, néha valaki vidáman rájuk dudált. Mosolygó arcok fordultak feléjük minden autóbusból.

– Legalább harminccal száguldunk – morgott Csaba.

– Lassan járd, tovább érsz – bölcsekedett Amália, és megkérdezte a fiútól: – Sietsz valahová?

– Én nem – Csaba jól megnyomta az én szócskát. A néni elérte a célzást, jobban megnyomta a gázt... Csodák csodája, Tivadar gyorsított. Hamar utolérték azt a Trabantot, amelyik néhány perce hagyta le őket, Amália kitette az irányjelzőt, és előzésbe fogott. A fiúk üvöltöttek a gyönyörűségtől ...

A tó hirtelen tárult eléjük, egy kanyar után a műút a magasba szaladt, mintegy gátat képezett. Balról pillantották meg a víztükröt; messzire elnyúlt. A parthoz közel még apró szigetek, nagyobb fák álltak ki a vízből – távolabb aztán, csaknem a láthatárig, megszakítatlanul tükrözte vissza a felhőtlen eget.

– Mintha színezüstről lenne – mondta Amália elragadtatottan, és lassított. Tivadar ballagni kezdett, meglepő engedelmességgel.

– Ez a kardosi víztároló! – mondta Huba.

– Víztározó – helyesbített Csaba, de ő is olyan büszke hangszállal, mintha ő készítette volna az egész tavat.

– Most duzzasztják.

– Jövőre eléri a rendes szintjét.

– Addigra üdülőtelepek is lesznek a parton.

Amália néni hunyorogva nézte a tavat, aztán váratlanul megkérdezte:

– És ki építette a gátat? ”

A fiúk hallgattak. Hogyhogy ki építette? ...

– No, kicsoda? – türelmetlenkedett a néni. – Ki építette fel a gátat, kié a tó?

– Nem értem – felelte Huba.

– Arra tetszik gondolni, hogy hívták a mérnököket, akik az egészet tervezték? – érdeklődött óvatosan Csaba. – Mert azt nem tudjuk.

– Meg mi az, hogy kié a tó? ...

– Mindenkié.

– A miénk.

Amália néni türelmetlenül legyintett.

– Látom, nem értitek a dolgot. Ha például Argentínában építenek egy új gátat,

akkor a cég, amelyik építette, áramot termel, és ezért neki fizetnek a felhasználók. De előfordul, hogy egy gazdag üzletember az egész vállalkozás tulajdonosa...

– Hát ez itt nem fordul elő – rázta fejét határozottan Huba. – Ez valamikor régen volt így.

– Tanultuk az iskolában – helyeselt Csaba is.

– És ez mind ... – a néni karmozdulatával befogta a hatalmas tavat, a töltésre futó széles, szürke műutat és a gátat, amelyik most tűnt fel a messzeségben. – Ez mind ... senkié?

– Dehogyan senkié. Mindenkié.

– No de ki építette? – makacsodott újra Amália. Huba először azt hitte, a néni a bolondját járatta velük, de az asszony melegfényű szemébe pillantva rájött: Amália csakugyan értetlenül áll a dolog előtt.

– Hát szóval ez úgy van – kezdte Huba, a tó felől érkező szellő meglöbögatta szőkés haját –, hogy nálunk mindent az állam épített.

– Eddig értem – bólintott gyorsan a néni. – És akkor a hasznot is az állam fölözi le, nem igaz?

– Nem! – méltatlankodott Csaba, szerette volna világosan, érthetően megmagyarázni a néninek az egész dolgot, de most jött rá, milyen nehéz feladat elé kerültek. Mindaz, ami nekik a legtermészetesebbnek tűnik, egy messziről érkezett „idegen” számára teljesen érthetetlen lehet. Fantasztikus regények jutottak a fiú eszébe: a régmúltból a jövőbe érkezett időutasnak elejétől fogva meg kell magyarázni a világ dolgait, az új világ megannyi titkot rejt számára,

– Az állam mi vagyunk – kezdte Csaba most más oldalról. De ez a mondata kicsit büszkére sikerült, Amália néni a fékre nehezedett. Mi több, Tivadar is értékelte ezt a mozdulatot, és egy fa árnyékában megtorpant. Amália most már teljes figyelmét a fiúknak szentelhette. Hátat fordított a vita tárgyát képező tónak.

– Az állam én vagyok, ezt már egyszer mondta valaki. De az király volt.

– Mi viszont nem vagyunk azok – méltatlankodott az összehasonlítás miatt Csaba.

– Ezt rögtön sejtettem – nevetett a néni. – Tehát hogy is van azzal az állammal?

– Mi mindnyájan együtt vagyunk az állam – magyarázta Csaba, eszébe jutott, amiről egyszer osztályfőnöki órán is szó volt –, és minden, ami épül, a miénk.

– Tízmillió társtulajdonosa van mindennek. Ennek az erőműnek is – intett Huba a gát felé. Aztán kihúzta magát az ülésen, mellét kidüllesztette. – Az egyik én vagyok.

– A másik én – tette hozzá gyorsan Csaba.

– Oh, nem is tudtam, hogy két erőmű-tulajdonossal ülök egy autóban – mosolygott a néni, és indított. Mikor már felkanyarodtak a gátra, és felülről néztek le a habosfehéren száguldó, turbinákat hajtó vízsugarakra – a mosoly akkor sem tűnt el a néni arcáról. De a fiúk látták: elgondolkozott a hallottakon.

Ebédet ezúttal egy út melletti kis bisztróban ettek. A faépület előtt a parkolóban nyugatnémet, osztrák, angol, francia, olasz kocsik álltak. A soknyelvű zűrzavarban alig találtak maguknak szabad asztalt. Az erdő felől illatos levegő keveredett a sült hús ínycsiklandozó szagával.

– Ez igen – tolt el végre üres tányérját maga előtt a néni –, ezek az. Ízek bizony hiányoztak nekem negyven évig.

– Hogyan lehet ennyi ideig külföldön élni? – kérdezte Huba.

– Hát nem könnyű – mosolygott Amália. Arca egy másodpercre elkomolyodott, maga elé nézett, aztán újra felpillantott a fiúkra. Akkor már mosolygott. – Ki lehet bírni.

Csabát még érdekelték volna a néni argentínai évei, de Huba újabb kérdésével más vágányra terelte a beszélgetést.

– Nem tetszik elárulni, hová igyekszünk?

Amália hamiskás mosollyal nézett a fiúkra.

– Annyira érdekel? Nos, csak azt árulom el, hogy egy kis falu az úticélunk.

– Ott kell valamit elintéznünk?

– Így is lehet mondani – nevetett Amália.

– Vár ott ránk valaki? – kérdezte Csaba.

Amália kicsit elkomolyodott.

– Nem tudom, úrficskáim, hogy vár-e. Bizony jó lenne, ha várna.

– Kicsoda? – kérdezték egyszerre az ikrek.

– Valaki, majd meglátjátok.

– Milyen titokzatosnak tetszik lenni! – szakadt ki Hubából egy sóhaj. De mintha egy kis elismerés is rezdült volna a hangjában.

A pincér hozta a számlát. Amália néni fizetett. A fiúk értő pillantást váltottak a néni karjai és retikülje felett.

– Ha egyszer elfogyna a pénz, Amália néni...

– Ugyan, elfogyna, elfogyna – dohogott szigorúságot mímelve. – Nem tudjátok, hogy milliomos vagyok?

– Nem – nevetett Csaba –, ha Tivadart látom, más jut eszembe. De azt akartuk mondani...

– Hogy ha egyszer elfogyna a pénz, akkor...

– ... nekünk van egy kis dugipénzünk.

– Milyen pénzetek? Dugi? Ez jó szó – nevetett a néni, és felállt. – Ne butáskodjatok, úrficskáim, édesanyátok adott nekem pénzt az élelmezésekre.

– De nem szállodákra.

– Meg Tivadar benzinjére ...

– No jó, ezt majd máskor megbeszéljük – vágta el a vitát a néni, és kinyitotta Tivadar ajtaját. A fiúk beugráltak, de a motor néma maradt.

– Toljátok már meg!

Megtolták. A teraszon üldögélő külföldiek élénk figyelmet tanúsítottak, több nyelven hangzottak fel elismerő szavak az ikrek izomerejét illetően. Tivadar úgy tett, mintha elindulna, aztán megint bedöglött.

– Hogy azt a fűzfánfüttyülős rézangyalát! – kiáltotta a néni. A fiúkból kitört a nevetés, pedig a java. még csak ezután következett. – Hát mit képzelsz, te kerekas, fekete ördög, te álszent, benzinfaló féreg! Nekem te ne rakoncátlankodjál, mint az öreg Koltai bakkecskéje, mert ha én véletlenül oldalba váglak, hát szétmennek a hengereid!

A fiúk gurultak a nevetéstől. Tivadar viszont kettőt prüszentett, és elindult. A néni a kormányt markolva gázt adott, és úgy mormolta:

– No, azért mondom!...

– Ki az az öreg Koltai? – érdeklődött Csaba.

– Hallottad – vágta hátba Huba. – Akinek bakkecskéje volt.

– Vagy van.

Amália néni nem szolgált bővebb felvilágosítással. A távolban magas házak tűntek fel, Kardoshoz közeledtek.

– Tetszett erre járni azelőtt is? – kérdezte Huba.

– Nem én, soha. Csak a szüleimtől hallottam, hogy az Alföldön bizony szegény népek laknak.

– Hohó! – mutatott Csaba egy nagy, sárga reklámtáblára az út szélén. Tivadar

negyven kilométeres sebességgel „száguldott”, kényelmesen elolvashatták hát a ráfestett szöveget: „Bódi Bertalan autószerelő műhelye, 500 méter.”

– Ötszáz méteres műhelye van – hüledezett Huba. – Hiszen az egy hatalmas gyár.

– Az eszed tokja. Innen ötszáz méterre van!

– Beszereltethetnénk a biztonsági öveket.

A néninek is tetszett az ötlet. A városszéli földszintes házak között hamar megpillantották a második sárga táblát. Bekanyarodtak egy udvarra. Közepén állott egy fabódé, valaki kopácsolt benne. Csaba leugrott, közben a néni a kocsival megkerülte a bódét.

A műhelynek mindkét oldal felé volt kijárata. Közepén jókora asztal mellett megtermett férfi állt, kalapáccsal kezében.

Csaba illendően köszönt.

– Egy külföldi kocsiba kéne öveket beszerezni – mondta.

– Máris megyek – felelte az alacsony homlokú, lassú mozgású férfi, aki nem volt más, mint maga a mester. Bódi Bertalan.

Csaba kifordult a műhelyből. Ugyanebben a másodpercben a túloldali bejáratnál megjelent Huba, ugyanolyan farmernadrágban és ingben, mint Csaba.

– Jó napot! Rá tetszik érní?... Egy külföldi kocsiba kellene biztonsági öveket szerelni.

Bertalan mesternek tátva maradt a szája. Félmozdulatot tett csupán, úgy intett a másik oldal felé, ahol az imént ment ki Csaba.

– Tessék jönni, erre – mondja Huba, és kiment. Bertalan mester a polcon álló, aznap kiürített sörösüvegekre vetette kábult tekintetét.

– Istenem – suttogta –, hát mégis... máris? Mások fehér egereket látnak, én meg egyforma gyerekeket.

Mielőtt mozdult volna, a bal oldali ajtón újra Csaba dugta be a fejét.

– No, mester úr?... Várjuk!

Bertalan úr megmakacsolta magát, és reszkető térdekkal fogta meg az asztal szélét. Már-már elindult volna mégis az ajtó felé, mikor mögötte egy türelmetlen gyerekhang törte meg a csendet. Huba volt:

– No, mester úr? ... Itt vagyunk!

Bertalan sarkon fordult. A hirtelen mozdulattól csaknem elvesztette egyensúlyát. A jobb oldali ajtóhoz lépett, és ijedten hátrahökölt.

Egy sárga nadrágos, virágmintás blúzban mosolygó asszony állt előtte.

– Maga Bódi mester? Biztonsági öveket kellene beszerezni a kocsimba.

– Magának... is? – nyögte a mester reszkető ajkakkal. – Az imént két rendelést is kaptam egyszerre. Maga a harmadik – akkor pillantotta meg az autó csomagtartóján üldögélő fiúkat. Csaba és Huba egyformán vigyorogtak a boldogtalan autószerelő felé. Bertalan megdörzsölte a szemét.

– Asszonyom, én ilyen állapotban nem vállalhatom a munkát.

– Rosszul van?

– Alighanem. Duplán látok.

Amália követte a mester tekintetét, mindent megértett. Nagyvonalúan legyintett.

– Ne hagyja el magát, uracskám. Ezek... ikrek.

– Ikrek?... Ahá! – vidámodott meg Bódi úr. – Ja, hát az akkor mindjárt más! Azonnal hozok öveket! Ebbe a meseautóba fogjuk beszerezni őket! Nahát!... – és hirtelen magabiztossá vált, egyenes léptekkel, megkönnyebbülten ballagott vissza a műhelybe a szerszámaiért.

Csaba büszkén befűzte magát a biztonsági övbe – igaz, első alkalommal kissé túl

szorosra húzta, tompa nyomást érzett a gyomrában, és mintha elsötétedett volna előtte a világ –, aztán segített magán, lazított az övön. Rögtön szebb színekben látott mindent.

– Itt nem állunk meg – mondta a néni, a város különösképpen nem tetszhetett neki, idegenkedve nézett körül.

– Pedig olyan szép magas házak vannak – idétlenkedett Huba.

– Nem mindig az új a szép – bölcselkedett válaszul ikertestvére.

A főtéren mégis megálltak. Igaz, ebben Tivadar volt a hibás; egyszerűen nem volt hajlandó továbbmenni. Két óriási döbbenéssel hívta fel magára az általános figyelmet, aztán maradék lelkesedése is lelohadt, és a járda mellé lapult.

A néni átvette lábát az ajtó fölött, kiugrott. Több járókelő érdeklődve szemlélte.

– Nem kéne felhúzni a ponyvatetőt? – kérdezték a fiúk.

– Rizikós dolog – felelte Amália. – Utána nem biztos, hogy sikerül visszatuszkolni. Fránya egy tető ám ez!

A szó roppantul megtetszett az ikreknek: aznap délután mindenre alkalmazták. Fránya város, fránya időjárás, fránya vaníliás fagyalt. Délutánba bukott a nap, amikor megkerülték a nagy teret, és ismét Tivadar felé igyekeztek.

– Vegyünk gyümölcsöt – mutatott Csaba egy zöld bódéra. Az eléje kirakott ládákból barackok sárgállottak feléjük, itt még meggyet is lehetett kapni.

– A gyümölcs: vitamin – jelentette ki filozofikusan Amália, s a bódéhoz ballagtak. Több járókelő torpant meg a sárga nadrágos hölgyet két oldalról kísérő, teljesen egyforma külsejű „apródok” láttán. Magukra vonzották a tekinteteket. Csaba és Huba büszkén szedték lábukat.

– Így vonultak régen a királynők – jegyezte meg elégedetten a néni. Kihúzta magát, ügyet sem vetve a báméskodókra.

A bódében középkorú, bús arcú asszony üldögélt.

– Két kiló barackot kérünk.

A fiúknak csorgott a nyáluk, a gyümölcsök aranysárgák, pihések, kicsattanóan csillogók voltak. Csabának le-föl liftezett az ádámcsutkája. A bús arcú hölgy a bódé homályos mélyén egy odarejtett ládából szedte elő a barackokat, és dugta egy nagy papírzacskóba. Huba a mérleg mutatóját figyelte.

A néni kedves mosollyal vette át a zacskót, fizetett. De jókedve csak látszólagos volt. Miközben a búsarcú a pénzt számolta, Amália belenyúlt a zacskóba, kivett néhány barackot, majd az eladóhoz fordult:

– Legyen szíves, nézze meg, jó pénzzel fizettem-e?

A búsarcú értetlenül bámult.

– Nem fizettem hamis pénzzel? – kérdezte Amália.

A gyümölcsös asszony erre jobban megnézte a nénitől kapott pénzdarabokat. De mind valódi volt.

– Szóval csupa jó pénzt adtam – szögezte le a néni, a fiúk érdeklődve hallgatták a párbeszédet. Amália most felmutatott néhány félig romlott barackot, a zacskóból vette ki őket. – Akkor a jó pénzért maga is jó árut adjon. Ne hamisat!

Az időközben odagyűlt vevők között elismerő suttogás indult meg. Amália letette a romlottnak talált öt szem barackot a pultra, és mivel a búsarcút az események annyira meglepték, hogy mozdulni sem tudott, hát Amália maga vett ki a bódé elé vevőcsalogatónak kitett gyönyörű szép gyümölcsök közül ötöt. Mielőtt eljöttek volna, a néni még odaszólt a többi vevőnek:

– Vigyázzanak, be ne csapja magukat is! Csak ezekből a szép barackokból fogadjanak el a pénzükért.

Mindhárman büszkén elvonultak.

A nap még elég magasan állt, amikor kigördültek a városból. A műút szürke sávja felett forrón vibrált a levegő.

Tivadarból kétoldalt barackmagok röpködtek az árokba. Amália néni elegánsan vezetett, egy kézzel. A másikkal aranyos belü, zamatos barackot evett.

– Le ne cseppenjen a nadrágra – figyelmeztette Csaba jóindulatúan.

– Nem tesz semmit, az is sárga – tréfálkozott Amália.

Öt perc múlva szirénázó rendőrautó száguldott el mellettük.

– No, ezek aztán siethetnek valahová...

De a kék-fehér autó eléjük vágott, egy kéz nyúlt ki a nyitott ablakon, piros szegélyes tárcsát lengetett.

– Lemeszeltek bennünket! – kiáltotta Huba.

– Mit csináltak? – értetlenkedett a néni. – Hol itt a mész?

– Tessék megállni, valamit akarnak.

Tivadart kisebb próbálkozások után sikerült az út szélére kényszeríteni. A rendőrautóból két fehér inges, nyári egyenruhás férfi szállt ki.

– Jó napot kívánok – lépett hozzájuk a magasabbik, egy barna arcú, bajuszos, harminc év körüli rendőr.

– Buenos dias, senores – válaszolta Amália, és szerényen elmosolyodott. A magas rendőr egy másodpercig csodálkozva nézett a néni nagy, nyílt szemébe, aztán segélykérően pillantott társára.

– Próbáld meg németül – tanácsolta amaz. – Osztrák a rendszáma.

– Akkor már jobb lesz, ha magyarul próbálkoznak, azt is megértjük – mosolyogtak az utasok.

A rendőr megkönnyebbülten sóhajtott.

– Hát arról van szó, asszonyom, hogy a kocsijáról hiányzik a hátsó rendszám tábla.

– A tábla? Akkor megint leesett a pótkerék! Ugorj no, Huba fiam – fordult a néni Csabához –, nézd csak meg.

Csaba úgy vélte, a pillanat nem alkalmas arra, hogy a néni tévedését kijavítsa. Hátraszaladt Tivadar farához – csakugyan, a pótkerék helyén drótdarabok fityegtek.

Ott álltak öten, és éppen azon tanakodtak, mi a teendő ilyen esetben, mikor egy sárga Skoda fékezett mellettük. Vörös képű férfi hajolt ki.

– Nem maguk vesztették el ezt a pótkereket? Azt hiszem, ehhez a roncshoz illik.

Huba már meg akart sértődni – Tivadar nevében és helyett –, de inkább ugrott, átvette a nyitott ajtón keresztül a kereket, Tivadar mögé gurította.

– Köszönöm – lépett a Skodához Amália néni, negédesen rámosolygott a férfira. – Maga igazán kedves ember.

A vörösképzű egy másodpercig nézte a nénit, aztán valamit rebegett, becsapta az ajtót, és cikázva elindult.

Majdnem legázolt egy útjelző táblát. Nehezen térhetett magához. Amália sárga nadrágja aznap már másokra is megrázó hatást gyakorolt.

– Ha odadrótozzák, megint le fog esni – jósolta a bajuszos rendőr, és társához fordult. – Reggel láttam a csomagtartónkban egy vékony láncot...

A másik a kék-fehér autóhoz sietett. Öt perc alatt odaláncolták a kereket a rendszám táblával együtt. A néni elérzékenyült.

– Igazán nem hittem volna, hogy ilyen rendesek. Azt gondoltam, hogy meg fognak büntetni – mosolyogta.

– Hát, ami a büntetést illeti – kezdte a másik rendőr, és zsebéből félig előhúzta kis füzetét, de a bajuszos szigorú pillantását látva, gyorsan visszasüllyesztette, és

felnézett az égre zavarában. – Szép időnk van...

– Viszontlátásra, asszonyom. Szevasztok, srácok! – így a bajuszos. Beültek autójukba, és egykettőre eltűntek a város irányába.

– Kedves emberek – nézett utánuk a néni.

– Ezt megúsztuk – foglalta össze az eseményeket röviden Csaba. Ott álltak a műúton, meleg szellő borzolta hajukat.

Huba megfordult.

– Hé! – kiáltotta. – Tivada-a-a-ar!...

Tivadar motorját az előbb a néni nem állította le. Úgy látszik, miközben a rendőrök segítségével farához erősítették a pótkereket, meglökhették a járművet, a gyatra kézifék kiengedett, és az autó gurulni kezdett a néptelen, lejtős úton.

– Kapd el! – üvöltötte a néni.

Az ikrek már rohantak is. Mindhárman az autót üldözték. Tivadar – úgy rémlett – egyre gyorsabban zakatolt. Huba mégis utolérte, futtában kétszer is sikertelenül próbálkozott, végre felugrott az ajtóra, elkapta a kormányt.

Csaba ekkor vetette be magát jobbról, óvatosan húzni kezdte a kéziféket.

Öt percbe is beletellett, míg a néni megérkezett. Lihegve kapaszkodott Tivadarba.

– De megfuttattál, te átokszekér...

Aznap este egy másik szállodában, egy hasonlóan sivár kis szobában Huba nézte a mennyezetet. A másik ágyban ikertestvére szuszogott.

Huba a mennyezeten villódzó fényeket bámulta; az ablak alatt elhúzó autók fényszórói furcsa alakzatokat vetítettek feje fölé. Sárga és piros csíkok váltakoztak.

„Amália néni valahová igyekszik – töprengett a fiú. – Azt mondta, utazásunknak célja van. De mi lehet az? Miért nem árulja el előre?... Meglepetés lesz?”

Aztán eszébe jutott a jelenet a zöldségesbódénál; hangosan nevetett. Fivére a másik oldalára fordult, valamit mormogott. Huba ezzel a mosollyal az arcán aludt el.

Reggel a parkolóban Tivadar körül kisebb tömeget találtak. Több nyugdíjas bácsi álldogált a járdán, vidám fiatalok tapogatták a motorház szellőzőnyílásoktól bordázott oldalát.

Amália energikus léptekkel közeledett. A fiúk a járda szélére állították a bőröndöket, egyetértő pillantást váltottak. Huba csak egy szót súgott Csabának: „Némaság.”

A néni mit sem tudott a fiúk fogadalmáról, de ő sem óhajtott beszédbe elegyedni a báméskodókkal. Kulcsaival kinyitotta az ajtókat. A fiúk begyakorlott mozdulatokkal dobták be a bőröndöket. A reggeli nap bevilágította a kis teret, kofák árultak odább, nagy kosaras bevásárlók igyekeztek mindenfelé.

– Csak németek lehetnek – vélte egy hang a járdán.

– Osztrákok.

– Mindegy – vélte egy pörge kalapos, testes atyafi, vastag, vörös nyakán már most is jól megtermett verejtékcseppek ültek – még az is lehet, hogy magyarul is tudnak.

Huba és Csaba laposan összenéztek, kőarccal tekerték tovább a ponyvát. Kiderült, hogy – némi csikorgás árán ugyan – mozgatható a tető is.

– Hé, öcsi, tudsz magyarul? – kiáltotta a pörgekalapos Csabának. A fiú oda sem pillantott. Amália néni feléjük nézett, de nem szólt. Ellenőrizte, rendben van-e az egyik első kerék, amely szeretett éjjelente levegőt veszíteni.

Egy karvalyorrú, napbarnított bőrű, ötven év körüli illető – a többiek dicsérő-várazó tekintetétől kísérve – határozottan lépett Amáliához. A nénin ezúttal barna

nadrág és kék blúz volt, de hogy aznap is sokkolhassa valamivel a felkeresett vidékek lakóit – rendkívül széles karimájú meggyvörös kalappal díszítette fejét.

A karvalyorrú összecsaltantotta bokáját, könnyedén meghajolt, és üdvözlő beszédbe kezdett. „Nagyságos asszonyom” – kezdte gúnyos-vidám szikrákkal szemében. És folytatta. A városka szépségét emlegette, kérte, töltsenek itt még néhány órát, vannak ám itt érdekes látnivalók, amelyek megmutogatására szerény díjazás fejében szívesen vállalkozna ő maga. Persze, részeg volt. Unatkozó-nézelődő társai jó tréfának tarthatták az egész kezdeményezést, és remekül mulattak a háttérben.

Amáliát a rosszullét kerülgette; a karvalyorrú idegenvezető-jelöltből csak úgy áradt a förtelmes alkoholillat. Mintha egy borospince ajtaját tárták volna ki hirtelen. A néni egyik kezével Tivadar ajtajába kapaszkodott. Aztán kitört belőle a harag.

Spanyolul.

Sziszegő sz-ek, ropogó r-ek követték egymást szédítő gyorsasággal. Huba csak állt, a szája is nyitva maradt. Csaba már bent ült a kocsiban, ő is mozdulatlanul merevedett a kitörés hallatán.

A néni szépen cifrázhatta, hosszan, érdekesen. Örök kár, hogy a jelenlevők közül senki sem értett belőle egyetlen szót sem. Így a szónoki művészet e remeke mindörökre elveszettek tekinthető. Ha legalább valaki magnószalagra vette volna!... Kasztanyették csattogtak, óriási csordák száguldottak, paták ezrei szaggatták fel a pampák végtelen gyepét, villámok cikáztak viharos éjszakán – mindez Amália néni spanyol nyelvű dörgedelmeiben hangzott el.

A karvalyorrúnak leesett az álla, térdei remegtek. Imbolyogva állt, meredten nézte Amália kalapját – a széles karima alighanem hipnotizálta –, szemére homály borult. A néni egy dörgő szóval fejezte be a beszédet, bevágta Tivadar ajtaját. A csapódásra mintha levették volna az átkot a hallgatóságról; az eddig némán, megkövülten állók kissé magukhoz tértek, megmozdultak. A pörgekalapos elhaló hangon suttopta:

– Azannyát... De kár, hogy nem magyar a szentem.

A néni ezt a kívánságot már nem hallotta, mert – meglepetésre – Tivadar az első érintésre dörömbölni kezdett bordás fémfedele alatt. Az autó régi rossz szokása szerint gyors egymásutánban kétszer fekete füstfelhőt lőtt ki hátrafelé. A gyengébb, idegzetű báméskodók pánikszerűen távoztak. Tivadar fenséges lassúsággal gördült ki a térről. Amália néni – mielőtt gázt adott volna – kedves mosollyal fordult vissza az emberekhez, kecsesen intett. A pörgekalapos már-már visszaintett volna, de meghallotta a néni vidám kiáltását:

– Kevesebbet igyanak, uracskáim!...

Csaba még látta, hogy a férfi a járdára dobja pörge kalapját, és dühödten rátapos. Tivadar elfordult a sarkon, az egész látvány eltűnt.

– Részeg disznók – dühöngött még a néni szelíden. – Milyen szemtelenek! – közben a fiúk dülöngéltek a nevetéstől.

KALAND KALANDOT ÉR

*Felbukkan Foltos
Gyárlátogatás, idegrohammal
Botrány egy csárdában
Várkastélyban lakni?
Találkozás egy igazi várúrral*

– Ugye, Pestre nem megyünk?
– Nem, fiúk, nem. Pest füstös hely, aki nem ott született, annak még a lélegzés is keserves ott.

Huba a fejét vakarta elgondolkozva.

– Azért akadna ott egy és más, amit szívesen megnéznénk.

– Például? – kérdezte Amália.

– Az állatkert.

– Legalább ötször voltunk már ott – figyelmeztette a fivére.

– No és? Azóta újabb kölykök nőttek fel, más kölykök születtek...

– Ami azt illeti, Pesten moziba is mehetnénk. Biztosan játszanak valamilyen érdekes filmet.

– Hamarosan a Duna-hídhöz érünk – pillantott a néni a fűre terített vadonatúj térképre, amit a fiúk vettek neki Kardoson.

– Át is megyünk rajta? – érdeklődött Huba.

Egy terebélyes fa alatt ültek, az út szélén. Pihentek. A nap már magasan járt. Tivadar – kerekei előtt és mögött gondosan elhelyezett kövekkel – nyugodtan vesztegelt mellettük.

– Ez ravasz keresztkérdés volt – ismerte el a néni mosolyogva –, de azért is válaszolok. Igen, átmegyünk a hídon.

– Attól kezdve a Dunántúlon csavargunk ... – Csaba hátára feküdt, oldalról nézte a fűvet, az imbolygó zöld szárazakat, a magvakkal telt, érlelődő kis tasakokat.

– Nem csavargunk ám céltalanul – mondta Amália. A szeme sarkában ismét megjelent az a hamiskás kis ránc. Több más, életkort jelentő ránc között. Aztán váratlanul elhallgatott, elkapta a fiú karját. Mereven tekintett a mező felé, és azt suttogetta: – Ne mozduljatok!

Huba egyszerűen oroslánvadászaton érezte magát. A környező fűből szavannák embermagas elefántfüve lett, a térséget forró, trópusi nap égette, néger fegyveresek lapultak mellettük...

A néni lassan felállt, egyik kezét maga elé nyújtva óvatosan és lassan elindult a műút felé. Percek óta nem jött arra egyetlen autó sem. Csaba négykézlábra emelkedett, majd odasúgta Hubának:

– Egy kutya.

Az eb fekete-fehér foltos, lapuló kis jószág volt. Egyik fülére éppen fekete, másikra hófehér folt jutott. Pofáját is kettéválasztották a foltok. Rövid szőrén látszott: mostanában elhanyagolták. Az árokparton ült, érdeklődve figyelte a fekete autó utasait. Tartásán látszott: éberséghez szokott. Fülei jobbra-balra forogtak, hallgatta a világ zajait, nedves kis fekete háromszögóra élénken szimatolt. De a néni közeledését érdeklődve fogadta.

– Ez egy kóbor kutya – vélte Csaba.

– Biztosan éhes szegény.

- Vagy veszett.
- Veszett ám a... honnan tudod? Nem úgy néz ki.
- Hát tényleg nyugodt.

Amália az ebhez ért. Az állat felállt, nyugtalanul körülnézett, mintegy ellenőrizve, menekülésre van-e útja. A farka – félig fekete, félig fehér volt az is – határozatlanul kilendült. A néni ezt afféle bizonytalan üdvözlésnek fogta fel. Kezét maga elé nyújtva közeledett a kutyához.

- No, mi van, kutyuskám? Ne félj... te... gyere ide. No gyere.

A foltos eb a megnyerő hang ellenére bizonytalanul érezhette magát. Amália néni malomkeréknyi kalapja nem a legjobb hatással volt rá.

A két fiú közelebb óvakodott.

– Maradjatok egyelőre távol – kérte a néni. A kutya meggyőződött róla, hogy szükség esetén egéruat nyerhet, bevárta hát Amália kezét, megszaglásztta ujjait.

- No, kis kutyám, mióta csavarogsz?... Nem vagy te éhes?

Öt perc múlva az eb – két szalámis szendvics rendkívül gyors elfogyasztása után – vidámabb hangulatban látta a világot. Farka bele-belelendült egy csóválássorozatba. A fiúk is közelebb merészkedtek. Amália tenyere az eb homlokára tévedt. Aztán a fülei mögé mélyedtek be az ujjai... A kutya kéjesen lehunyta szemét – de rögtön ki is nyitotta, ismeretlen veszedelmektől tartva. Huba és Csaba közeledtek... A néni nyugtatta az állatot, beszélt hozzá, simogatta. Hamarosan a két fiú is megsimogathatta.

– Szép kutya lenne, ha valaki gondozná – pillantottak egymásra az ikrek. Egyikük sem a másiktól várta a választ. A másodperc töredéke alatt szót értettek egymással, szavak nélkül, mint mindig.

– Valaki kitette ide az útra. Látszik rajta, hogy városi kutya – így Csaba. Huba átvette ugyanazt a sajnálkozó hangot.

– Amióta felemelték az ebadót, sokan így szabadulnak meg a kutyájuktól. Autóval elviszik messzire, és ott... – csak intett jelentőségteljesen.

- Azóta biztosan éhezik szegény. Ni csak, még a bordáit is meg lehet számolni...
- És ha mi most továbbmegyünk, megint csak éhezni fog...

A néni oldalt pillantott, hol az egyik ikerre, hol a másikra. Rögtön kitalálhatta, mire megy ki a játék, de szavait ő is a kutyához intézte:

– Hát volt szívük azoknak a rossz embereknek? Egy ilyen szép kutyát kidobni az autóból! Hát van nekik lelkiismeretük? Mások meg örülnének, ha lenne kutyájuk...

- Bizony, örülnének! – helyeselt Csaba.

- De még mennyire! – csapott le Huba is azon melegében.

Kis csend lett. A fiúk kérdő pillantásokat vetettek Amália nénire. A kutya közben lehasalt. Már nem félt – elnyújtózott a földön, hagyta, hogy három kéz simogassa. Melegbarna szemmel nézte a fiúkat.

Amália csak mosolygott. Átlátott a szitán. De még hagyta, hadd erőlködjenek az ikrek.

- Már annyiszor mondtuk apának, hogy kellene egy kutya...

- Meg anyának is.

- Mégsem vettek eddig.

- Mások meg kidobják a kutyájukat.

- Mint egy elhasznált cipőt.

- Kegyetlenek.

– És kinek lenne szíve itt hagyni ezt a kis foltost?... – ezt Huba mondta, a hangja egészen elcsuklott. Amália elnevette magát.

– No, jól van, betyárok! Látom már, miben sántikáltok. De nem olyan egyszerű ez a dolog. Valakit még meg kell kérdeznünk erről. Az ő véleménye a döntő.

– Ki az?

– A kutya.

Az ikrek boldogan nevettek. Huba lehajolt.

– Kutya úr, méltóztatik velünk jönni?

– Vállalj nálunk egy házőrzői állást!

– Jól megfizetjük.

A kutya értelmesen pislogott hol egyikre, hol a másikra. De Amália néni arca elborult.

– Csak az a baj, hogy mi most nem hazafelé igyekszünk, hanem... Szóval máshová. Oda is elvignyük?

A fiúkat már nem lehetett lebeszélni. Körülugrálták a kutyát, simogatták.

– Elvisszük, elvisszük!

Némi nehézséget az jelentett, hogy az ebet be kellett csalni Tivadarba. Az autókkal kapcsolatban csakugyan rossz emlékei lehettek, végül mégis hagyta magát rábeszélni. Betették a hátsó ülésre.

Amália harmadik próbálkozására Tivadar felhördült, remegni kezdett, majd sűrű füstpamacsokat lött ki hátrafelé. A szerencsétlen eb vinnyogva lapult, majd ki akart ugrani az útra. Huba megnyugtatóan ölelte magához.

Elindultak, most már – négyen.

– Mi legyen a neve? – üvöltötte előre Huba. Csaba ezen eltöprengett, de Amália gyorsabb volt nála.

– Foltos! – kiáltotta.

– Tetszik neked? – kérdezte Huba a kutyát, és mivel az nem tiltakozott, hát elkeresztelte: – Akkor mostantól kezdve Foltos lesz a neved.

A kutya nem tiltakozott. Az autó a Duna-hídon robogott.

A túloldalon, nem messze a műúttól, több nagy, fehér épület emelkedett. Magas kémények szürke füstöt ontottak. Alumíniumtartályok csillogtak a verőfényben.

– Az ott mi? – kérdezte Amália, állával intve.

– Valamilyen gyár lehet – vélte Csaba.

– Persze ennek is társtulajdonosai vagytok? – a néni hangjából egy kis gúnyt éreztek ki az ikrek. Huba elkomolyodott.

– Magától értetődik – felelte.

A néni csavart egyet a kormánykeréken. Tivadar éles csikorgással változtatott irányt; a gyár felé vezető bekötő-úton robogtak.

– Odamegyünk? – kérdezte Csaba.

– Igen, megnézzük a gyáratokat – bólintott komolyan a néni. A szokásos vidám szikrák azért ott lapultak a szemében.

A gyár irodaépülete előtt autóparkoló. Az idős portás üvegezett fülkájából kihajolva figyelte a közeledő zajos járművet. Szemöldöke homlokára szaladt, még ki is lépett a kis sorompó mellé, úgy nézte Tivadart, gyanakodva.

Amália néni elegáns mozdulattal állt be egy üres helyre – éppen csak súrolva egy parkoló Zsiguli sárhányóját – és kiadta utasításait a fiúknak:

– Ponyvát fel, kutyát bezárni.

– Mit tetszik csinálni? – érdeklődött aggódva Huba.

– Felmegyek az igazgatóhoz, közlöm veled, hogy meg akarjuk tekinteni a gyárat –

és már sietett is a portásfülke felé.

– Tíziz számolok és repülünk – suttogta Csaba.

– Nyilván. A lábunk sem éri majd a földet.

– Micsoda ötlet! Csak úgy bemegyünk az utcáról, mert szeretnénk megnézni egy gyárat?

– Biztosan van más dolguk is az ittenieknek, mint idegeneknek mutogatni magukat.

– Egyáltalán mit gyárthatnak itt? ...

– A feliratból gondolom, valamilyen műanyagot.

Az ikrek csak annyit láttak messziről, hogy a portás kézzel-lábbal magyaráz valamit a néninek. Amália végül is előkapta útlevelét, a kis asztalkára tette. A portás szemüveget tett fel, aztán levette sapkáját, megtörölte gyöngyöző homlokát egy tengeri vitorla méretű kockás kendővel. Majd telefonálni kezdett.

Néhány perccel később a néni eltűnt az irodaépületben. Belülről valami zajt hallottak. „Most megy fel az emeletre” – gondolták a fiúk. Mindenfelé nyitva voltak az ablakok. Tíz idegesítő perc telt el. Az emeletről hangos kiáltozást hallottak.

Majd vészjósló csend állt be...

– Most dobják ki – suttogta Csaba.

Az irodaépület kicsapódó ajtaján fehér köpenyes férfi lépett ki. Fehér ing, nyakkendő, kifogástalan nadrág. Közeledett.

– Ti vagytok az ikrek – mondta a kocsihoz érkezve. Nem kérdés volt ez, állítás. – Szervusztok! Én meg a főmérnök vagyok! – elmormolta a nevét, kezét nyújtott a fiúknak. Azok megilletődötten mutatkoztak be, a világért sem merték volna megszorítani a felnőtt bácsi kezét. Pedig a férfi nem volt öreg – annyi idős lehetett, akár apa. És mérnök ő is, mint apa.

– Ránk ne tessék haragudni – kezdett mentegetőzni Huba –, mi mondtuk a néninek, ne menjen be.

– Merthogy úgysem engedik a gyárba ...

– Hogy kidobnak mindnyájunkat... – egyikük sem emlékezett már arra, hogy egyetlen szót sem mondtak a néninek, minden ellenérvüket egymás között tárgyalták meg.

– Minden rendben van – nyugtatta őket a mérnök, igaz, a hangja kicsit remegett. – Gyertek csak utánam.

– Az emeletre vezető lépcső felé vezette őket. A portásfülke mellett elhaladva még látták egy pillanatra az öreget; megint a homlokát törölgette.

– Nagy botrányt csinált? – kérdezte Huba a főmérnöktől; a nénire célzott.

– Nagyot – bölintott nyugodtan a férfi. Most látták: a keze is remegett kissé. – A titkárnőnek idegnyugtatót kellett adni, az igazgató, szegény, majdnem kiborult. Tudjátok, a szíve nincs rendben... most egy ideig nem is lesz... De hát igaza van az argentin néniteknek. Ti is társtulajdonosai vagytok ennek a gyárnak!

A főmérnök vezette őket körül a gyárban. Először a hatalmas szerelőcsarnokot tekintették meg; újfajta öntőgépeket szereltek itt össze. A másik beton-üveg csarnokban folyt a műanyag fröccsöntés; egyes gépek ezerszám ontották magukból a piros, fehér, sárga, zöld poharakat, kanalakat, edényeket, más háztartási árukat. Csabának már a szeme is káprázott a sok mozgás és szín láttán. Huba nagyokat nyelt – a szellőztetés ellenére bizony meleg volt.

Amália néni mindent tudni akart. Vidám madárként csivített, ide-oda szaladgált, meg-megszólította a kék zubonyos vagy félmeztelen munkásokat, az üvegkalitkákban ülő fehér köpenyes meósnőket. Kezébe vette a piros mérőkanalat, a

sárga tálcákat, a tojástartókat, fűszeres dobozkákat. Fáradhatatlanul kérdezősködött. A főmérnök eleinte nyugalmat erőltetett magára, visszafogottan válaszolgatott. Aztán egyszer csak rájött: ez az asszony csakugyan szeretné mindazt tudni, ami felől kérdezősködik. Rájött: már nem is idegesíti annyira... Amália szeméből őszinte kíváncsiság sugárzott. Amikor bevallotta a főmérnöknek, hogy soha életében nem volt még gyárban, a férfi teljesen megenyhült, és nagyobb lelkesedéssel magyarázott tovább. Mire a gyár és a látogatás végére értek, egészen megbékélt a helyzettel.

– Hát ne haragudjon, hogy így betörtünk – nyújtott kezét az udvaron Amália. Csabának eszébe jutott: miért használ a néni többes számot, amikor egyedül „tört be” a gyárba. – De kíváncsi voltam, mivel foglalkoznak itt. Nagyon tanulságos volt... Kérjen bocsánatot nevemben az igazgató úrtól, meg attól a szegény kislánytól.

A főmérnök keserű mosollyal ballagott vissza az emeletre. A titkárnő még mindig remegett; gyógyszereket nyelt, műszempillája nyugtalanul verdesett. Az ajtónyílásra összerendezte.

– Elment?...

– Elment – bólintott a főmérnök, és mivel soha nem rajongott a titkárnőért, hozzátette: – Egészen kedves kis asszonyka volt.

Az igazgató az ablaknál állt. Az ajtónyitásra megfordult.

– Elment?

– Elment – a főmérnök nagyot sóhajtott, szíve szerint most is hozzátett volna valami kedveset az „őrült argentin asszonyról”, de az igazgató megviselt arcába pillantva elhatározta, inkább hallgatni fog.

Tivadar megemberelte magát. Egyre növekvő forgalomban haladtak, jó ütemben. A modern autók ugyan kivétel nélkül mind megelőzték őket, de a fekete kocsis utasai erre ügyet sem vetettek.

Foltos a hátsó ülésen ült, fejét forgatta, minden érdekelte. Szemmel láthatóan élvezte az utazást. Némelyik elhúzó kamiont meg is ugatta, Csaba nem győzte csitítani.

– A Balaton felé megyünk – jelentette ki a néni. A fiúknak elkerekedett a szeme.

– Csak nem?... Még sohasem voltunk ott!

– Dehogynem, egyszer igen, nem emlékszel? – vágta hátba Csaba fivérét. – Még iskolába sem jártunk. Szörnyű régen volt; van annak már hét éve is.

– Már hét éve! – csapta össze kezét Amália, aztán gyorsan elkapta a kormánykereket, mert Tivadar – mintha csak megérezte volna az ellenőrzés pillanatnyi hiányát – azonnal jobbra húzott. Vészesen közel kerültek az útszéli fák...

– És ott is maradunk egy ideig? – kérdezték a fiúk reménykedve.

– Hát, ha minden jól megy... – Amália hangja rejtélyesnek indult, aztán bizonytalanná vált, sőt kissé furcsává. Fátyolossá, egy pillanatra idegenné. Mintha ellágyult volna. Zsebkendőjét húzott elő térdén fekvő retiküljéből, szemét törölgette. Az ikrek egyetértő pillantást váltottak, nem kérdezősködtek tovább.

Kora délután egy autósárdában ebédeltek. A pincér még nem is sejtette, milyen rossz napra ébredt reggel. Amália és a fiúk helyet foglaltak egy piros kockás abrosszal fedett sarokasztalnál. Amália néni az étlap tanulmányozásába merült. Csaba a kocsis felé lesett – vajon Foltos nyugton marad-e az ülésen, nem csalogatja-e ide a konyhaiállat? A pincér – magas, vékony, ideges mozgású fiatalember – hosszú ideig váratott magára. Mikor végre méltóztatott leereszkedni utasainkhoz, igencsak magas lóról kezelte a vendégeket.

– Mit hozhatok? Mert brassói aprópecsenye már nincs, menü nincs, a szűzermék is elfogytak.

- Akkor mi van? – tette le az étlapot Amália.
- Hagymás rostélyost tudok hozni és sört – de már el is rohant, mielőtt még rendelhetek volna. Csak negyedóra múlva került elő ismét.
- Három rostélyost kérek, és valamilyen hideg italt – mondta Amália kicsit emelt hangon.
- Hideg sörünk van – készségeskedett a pincér, de közben másfelé pislogott.
- Én vezetek, ők pedig kissé fiatalok még arra a sörre – mutatott Amália az ikrékre. A pincér a fiúkra bámult, csak most vette észre, mennyire hasonlítanak egymásra. Az álla is leesett. Amália folytatta:
 - Három Coca-Colát vagy valamilyen szörpöt.
 - Nincs – vakkantotta a pincér, és elrohant. Amália néni szemén látszott, hogy lassan forr benne a düh. A fiúk lapultak néhány percig. Aztán Huba fivére füléhez hajolt, egy szót súgott: „Felderítés.”
 - Megyek a mosdóba.
 - Én is.
- Otthagyták a nénit. Persze nem a mosdót keresték. Csaba a konyhaajtó körül ólálkodott, Huba pedig megkerülte az épületet. Hátul, magas drótkerítéssel körülvett raktárban alumínium söröshordók és zöldséges ládák között bizony kétféle üdítőital is volt. Az asztalhoz visszatérve éppen ott találták a pincért. A rostélyosokat tette az asztalra.
 - Azért evőeszközt is hozhatna – méltatlankodott a néni.
 - Meg panaszkönyvet – mondta Huba.
 - Panaszkönyvet, miért?
 - Mert üdítő italokat is rendeltünk – Huba hangja olyan kemény volt, mint még soha.
 - Hiszen mondtam, hogy csak sörünk van! – a pincér az asztalt csapkodta kendője sarkával.
 - Az udvari raktárban tizenhét láda narancsszörp áll – adta meg Huba a kegyelemdöfést. Akkor jött vissza Csaba is.
 - Persze, maguknak a sört eladni üzlet – tette hozzá. – Apa sokat beszélt az ilyen vendéglőről.
 - Zugvendéglőről, úgy akartad mondani...
 - És zugpincéerekről...
 - A fiúk párbeszédét Amália szakította félbe:
 - Három szörpöt és a panaszkönyvet hozza. Kap rá kettő percet – és választ sem várva a rostélyos fölé hajolt. A fiúk követték példáját.
 - Ha nem hozza ki, tessék bemenni és spanyolul követelni – tanácsolta Csaba, a reggeli jelenetre emlékezve.
 - Mindennapra jut valamilyen összetűzés – mormolta elégedetlenül Huba. A nénit szemlátomást nem idegesítette a dolog, vidáman és jó étvággal falatozott. De az idő múltott – a magas pincér nem jelentkezett. Sehol sem látták. Negyedóra múlva egy másik, idősebb, sima modorú, mosolygós kollégája lépett asztalukhoz, három jégbehűtött, sárga üdítővel.
 - A kollégájával mi történt? – érdeklődött mintegy szívélyesen a néni.
 - Közbejött neki valami – mosolygott amaz sejtelmesen, nem tudták mire vélni jókedvét. – Hallottam, hogy nem tetszett elégedett lenni...
 - Igen, de túl sokáig tartana, míg elsorolhatnánk – Amália hangja vészjósló volt.
 - Ha két percen belül nincs itt a panaszkönyv, akkora botrányt csinállok, hogy megemlegetik!
 - A pincér ajkáról lefagyott a mosoly, elsietett. Az ikrék a tányérok fölé hajoltak.

Siettek. „Csak legyen időnk megenni a rostélyost” – futott át Csaba agyán. Közben egy darab húst szalvétába csomagolt, Foltosnak. Akkor vette észre, hogy fivére térdén már fekszik egy éppen akkora kis csomag. Huba sem feledkezett meg kutyájukról.

Amália néni végzett a rostélyossal. Jót húzott a narancsléből, körülnézett. A pincérek – sehol. Minden asztal foglalt volt, vendégek falatoztak. Söröskorsók az asztalokon előttük. A néni felállt, a pincéreket most sem lehetett látni. Amália az asztal mellé tette székét, felmászott az asztalra, kettőt tapsolt.

– Hölgyeim és uraim! Egy kis figyelmet kérek! A vendégeket meglepte a felszólítás.

– Műsort is adnak – mondta valaki hangosan. Majdnem mindenki a széles kalapos nő felé fordult.

– Önöket becsapja ennek a vendéglőnek a személyzete – kezdte Amália hangosan; erős, tiszta hangját a terem túlsó végében is jól hallották. Többen letették az evőeszközöket, széküket is a sarokasztal felé fordították. – Önök mindnyájan autóval érkeztek, tehát nem fogyaszthatnak szeszes italt, legalábbis nem tanácsos, ugye?... Mégis minden asztalon sört látok.

– Mert csak az van! – kiáltotta közbe egy kövér férfiú.

– Nem igaz! Az udvaron ládaszám áll a finom narancsszörp. Persze, mint megtudtam, a pincéreknek ebből nincs akkora hasznuk, mint a sör eladásából... Nézzenek ide! – Amália ügyes mozdulattal kapta fel asztalukról az egyik dérepte szörpösüveget. – Félórás huzavona után mégis kaptam!

Nagy zaj támadt. De Amália néni még nem fejezte be.

– Ha néhány mérföldre innen a rendőrség ellenőrzi önöket, bizony komoly büntetésekre számíthatnak a sörfogyasztás miatt... Köszönjék meg majd a pincéreknek!

A zajban többen úgy értették a hallottakat, hogy innen nem messze csakugyan közúti ellenőrzéssel számolhatnak. Valaki azt kiáltotta, hogy már telefonáltak is a rendőrségre. Az egyik sarokból két borostás képű, gyanús külsejű alak óvakodott ki. Többen felháborodva keresték a pincéreket.

– Mennyit tesz ki a számlánk? – kérdezte a néni. Csaba gyorsan összeszámolta az étlap alján. Neki ötöse volt számtanból. Amália néni az utolsó fillérig kiszámolta az összeget, és letette az asztalra.

– Gyerünk.

Kifelé menet még látták, hogy az idősebb pincért kabátujjánál fogva rángatják a vendégek. Hátul, az udvari raktárból a magas, ideges kollégája cipelte befelé a narancsszörpös ládákat.

– Halló, fiatalember! – köszönt rá menet közben a néni.

A pincérnek a szeme alatt rángott a bőr, és furcsa fintorokat vágott. Mondani akart valamit, de utasaink nem várták meg, míg kinyögi. Beültek az autóba.

– Helyreállt hát a rend – dörzsölte kezét a néni. Foltos élénk csaholással üdvözölte őket. A két rostélyosmaradékot egyetlen másodperc alatt befalta, aztán körülnézett: mi lesz az ebéd?...

Három órakor pillantották meg a Balatont. A fennsíkon szaladó autó egy kanyar után új táj felé fordult. A felhőtlen, forró égbolt alatt hatalmas, világoszöld víztükör terpeszkedett. Szinte a láthatárig vitte el a tekinteteket a tó.

Csak valahol messze, az alig sejthető túlsó parton ragyogtak kékesbe játszó hegyek.

– Akár a tenger! – lelkengett Csaba.

A néni elnézően mosolygott. A tenger... Kétszer kelt át az óceánon. Először negyven évvel, másodszor három héttel ezelőtt. A fiúk lelkengettésén nem

csodálkozott. Arról a pontról, ahol most lefékezett, és megállította Tivadart, csakugyan igen nagyra tetszett a tó. A legszelebbi része nyúlott el előttük. Sirályok repkedtek partközélen, két hajó haladt a távolban, Füred felé. Tihany templomos dombja tövében vitorlások fehér háromszögei kószáltak.

– Szóval ez a Balaton – igyekezett türtőztetni magát Huba. De azért jó ideig nem tudta levenni tekintetét a vízről. Fivére egyszer csak meglökte könyökével, némán a néni felé intve állával. Huba odanézett.

Amália arcán egy könnycsepp gördült lefelé. A fiúk lopva nézték, aztán zavarodottan elfordultak. Csaba krárogott. Huba hirtelen Foltos füleit kezdte el gyűrögetni. Nem mondhatjuk el, hogy az eb ezt kitörő örömmel fogadta volna.

– Errefelé laktam én is valaha – mondta halkán a néni, és zsebkendő után kutatott táskájában. – Milyen szép ez a vidék!

Csaba akart valamit kérdezni, aztán meggondolta. Majd lassan kiderül minden, jutott eszébe.

– És most merre? – érdeklődtek az ikrek, amint beültek az autóba. Tivadar néhány sikertelen próbálkozás után kirúgott, hármat rántott utasain, és megfontoltan elindult.

Arrafelé már igen nagy volt a forgalom. Egyre több kocsit húzott el mellettük. Mintha egész népvándorlás indult volna a Balaton felé. Az ősrégi autó és a széles karimájú kalapban trónoló vezetőnő nagy hatást keltett, amerre csak elhaladtak. Útszéli gyümölcsárusok, lehúzódva pihenő autósok kiáltozva-integetve üdvözölték Tivadart.

– Mindenhol feltűnést keltünk – zsörtölődött Huba.

– Nem baj, legalább egyszer minket is megnéznék – ellenkezett Csaba.

– Szerettek feltűnősködni? – érdeklődött a néni.

– Anyu mindig azt mondja, inkább kerüljük a feltűnést, mert abból semmi jó nem származik.

– Apa szerint viszont néha nem árt...

Ahogy továbbhaladtak a parton, Amália néni egyik ámulatból a másikba esett. Alig győzte hol jobbra, hol balra kapkodni a fejét. Tivadar ilyenkor úgy kacsázott az úton, mintha részeg lenne.

– Ezen az egész parton nem volt semmi – csodálkozott –, poros út, elszórtan apró somogyi falvak... én bizony bivalyfogatokat is láttam még! – ingatta fejét.

– No jó, de közben eltelt egy kis idő! – finomkodott Csaba.

– Közben a Balatonnak is társtulajdonosai lettetek – gúnyolódott Amália szelíden. Foltosnak elege volt mindenből, lefeküdt a hátsó ülésen, és hosszú, rózsaszínű nyelvét kilógatva lihegett.

A parton kempingek, strandok, bódék, boltok, kikötők váltakoztak. A fűvön, homokon emberek ezrei. A víz alig hullámzott; az enyhe északi szél csak simogatta a bőrüket.

– Hogy itt mennyien vannak! – álmélkodott a néni százméterenként. – Az én időmben alig lézengett valaki a parton! Csak néhány szálloda volt, azok is kicsik.

– Tényleg csak gazdagok jöhettek ide? – kérdezte Huba.

– Nem volt megtiltva senkinek. De pénz nélkül ugyan hiába is jött volna valaki.

– Azért a pénz ma sem árt – filozofált Csaba.

Egymás után haladtak el a parti települések mellett. Mivel Amália továbbra is hallgatott úticéljuk felől, hát az ikrek sem izgatták magukat. Gondtalanul élvezték az utazást.

Elhagyva az egyik kikötőt, Csaba a térképre pillantott.

– Balatoncsillag következik – jelentette be.

Amália néni,összerezzen. Megigazította kalapja szélétől gyűrött karimáját, órájára pillantott, a volánt markolászta. A fiúk mindebből semmit sem vettek észre. A táj szépsége és a hatalmas forgalom teljesen lekötötte figyelmüket. A néni lassított; Tivadar most örömmel teljesítette a pedálon át érkező parancsot. Kékes füstöt lehelve húzódott le jobbra, utat engedve erősebb, csillogóbb, fiatalabb társainak.

– No, gyerekek, keressünk valahol kiadó szobákat!...

– Szálloda nem lesz jó? – érdeklődött ártatlan képpel Huba.

– Az drága – legyintett Csaba –, mi pedig nem vagyunk milliomosok. Igaz?

A néni nem válaszolt. A posta előtti parkolóban észrevett egy üres helyet, gyorsan arrafelé ösztökélte Tivadart. Amint beálltak az aszfaltra festett két vonal közé, Foltos elégedetten ugrott ki az autóból, farkát csóválva járt körbe. Vakkantott is kettőt, csak úgy, minden cél nélkül az ég felé. Ámbár lehet, hogy még mindig az elmaradt ebédre célzott.

– Ideje kinyújtóztatnunk a lábunkat.

– Egészen elzsibbadtam.

Amália felhúzta a sátortetőt, gondosan lezárta a kocsit. Még egy pillantást vetett a környékre, aztán elindultak taláalomra az egyik utcán. A délutáni napfényben hosszabbodtak az árnyékok. A strand felől sikongatások vidám zaját hallották.

– Mekkora falu ez a Csillag? – kérdezte Csaba. Foltos megtorpant, okos szemeit a fiúra vetette. Csaba odaszólt neki :

– Nem téged kérdeztelek.

– A fene tudja – szaladt ki Huba száján, gyorsan a nénire sandított. Anya, apa nem szeretik, ha ilyen csúnyán beszélnek. És a néni mit szól hozzá?... De Amália gondolatai valahol egészen máshol járhattak, nem ügyelt most az ikrekre.

Több járókelőt megszólítottak, Amália kiadó szobák felől érdeklődött. A legtöbben csak a vállukat vonogatták. Egy kapun német nyelvű felirat lógott: ZIMMER FREI. De a tyúköl nagyságú kamra bérleti díja egyetlen éjszakára – egyetlen személynek! – csak háromjegyű számmal volt kifejezhető. Amália néhány keresetlen szóval elmondta a kövér tulajdonosnőnek, mit gondol az ilyen árakról. Távozásuk ezek után érthetően igen gyors, mondhatnánk: pánikszerű volt.

– Lassan este lesz, és nincs fedél a fejünk felett – kesergett Csaba. Még Foltos is szomorúan lógatta fülét.

– A legrosszabb esetben elmegyünk valamelyik környékbeli szállodába – nagyvonalúskodott Huba.

Megint megszólítottak egy helybelinek látszó járókelőt. Az végignézett rajtuk. Tekintete hosszan pihent a néni kalapján, aztán csak ennyit mondott:

– Maguknak a várban kéne megszállniuk.

– Az merre van?

– Erre egyenesen – intett az illető, és elsietett. – Amália még két férfit kérdezett meg.

– A vár? Menjenek csak tovább, hamarosan meglátják – de közben kicsit furcsán néztek rájuk. Most már az ikrek is észrevették, hogy valami nincs rendjén.

– Nem vagyunk leprások – méltatlankodott Huba. – Miért bámulnak így ránk? És mi az, hogy vár?

– Valami hotel lehet.

– Vagy kemping.

Tévedtek. A lemenő nap fényében értek ki a falu végére. És szinte azonnal megpillantották a várat.

Földszintes épület volt. De micsoda épület!

Fehér-szürke falai várfalakat mintáztak. A lapos tető fölé csipkés mellvéd emelkedett, egyik sarkában pedig kerek torony magasodott. Élénkpiros téglákkal kirakott járda vezetett a félköríves kapuhoz. A ház – várkastély? – négyszegletes épület volt, külső oldalán ablaktalan.

Az egész látvány eléggé valószerűtlennek tűnt. Még Foltos is megtorpant, nyugtalanul szagolt bele a levegőbe.

– Hát ez aztán meglepetés – nyögte Huba.

– Hogyan került ide ez a... ez a... – Csaba nem talált szavakat.

Lassan közeledtek a fénytelen, hallgatag épülethez. Most vették észre, hogy a várhoz tartozó, azt körülölelő telken szépen ápolt pázsit virul, itt-ott feketészöld kúszófenyők is lapultak. Fákat viszont nem lehetett látni a közelben. A vár egyáltalán nem keltette rom benyomását. Ellenkezőleg.

Amália a zárt kapuhoz lépett. Vastag deszkából készült, széles fakapu volt. „Kalapos” vasszögekkel és pántokkal erősítette meg építője.

– Csak a felvonóhid hiányzik – suttozta Huba. Nem tudni, miért, de olyan érzése támadt, hogy valakik kihallgatják a beszélgetésüket. A környezet kicsit idegenszerű volt, talán ez – és történelmi olvasmányai – hatottak így rá. A hűvös boltív alá nem süttött be a lemenő nap, a környék is csendes volt.

– Ott a kopogtató – a néni elkapta a fémkarikát, a díszes oroszlánfejet ábrázoló fémlaphoz ütögette.

– Szóval ilyen egy kopogtató – nézte meg alaposan a szerkezetet Csaba. – Annyiszor olvastam róla, de el sem tudtam képzelni, milyen lehet.

– Jópofa műszer – súgta Huba.

A második kopogtatás után léptek hallatszottak belülről. Férfihang dördült:

– Kik háborgatnak?...

Ez volt a döntő pillanat. (Később többször is eszükbe jutott, ha Amália néni akkor nem a megfelelő hangot üti meg, a várkapu talán soha nem nyílik meg előttük, és a következő hetekben életük más fordulatot vett volna...)

A néni, mintegy beleélve magát a „vár” középkori hangulatába, elszántan kiáltotta a kapun keresztül:

– Fáradt utasok kérnek bebocsáttatást a csillagi vár urától.

Némi csend után a férfi halkabban kérdezte:

– Utasok?... Honnan? És hányan vannak?

Amália nénit kezdte mulattatni a dolog. Mosolyogva csippentett szemével a fiúkra.

– Egyikünk a Nagy Tengeren hajózott által, a távoli Argentínából. De vannak itt gyerekek is, magyarok, no meg egy jóérezésű négy lábú.

A férfit meggyőzhette ez a mondat: kulcs csikordult egy csaknem félméteres zárban, reteszek csúsztak el. Az ajtó előbb résnyire nyílt, aztán egészen kitarult.

Negyven-egynéhány éves férfi állott előttük. Szép szál, természetes ember volt, magas homlokú. Bőrzekét és lovaglónadrágot viselt, széles bőrövényt fityegett.

De ami a legjobban megragadta a látogatók figyelmét, az a kalapja volt. Hegyesre csúcsosodó tetejét igen széles karima keretezte. A karima széle minden oldalról gondosan fel volt hajtva; afféle kör alakú csatornát képezett, mexikói esővízfelfogót – gondolta hirtelen Huba.

A férfi csípőre tett kézzel, szétvetett lábbal állt a küszöbön.

Mögötte kövezett udvar, középen kút, ablakokkal tarkított kőfalak. A csillagi „várúr” izmos testén feszült a ruha, csizmájának puha szárát letúrten viselte.

A legelső, amit a házigazda megpillantott: Amália kalapja volt. A két széles kalap alól két szempár találkozott. Hosszúra nyúlt a csend, amelyet végül Foltos tört meg,

hangos szusszanással.

A „várúr” a többiekre pillantott.

– Egy nő, két gyerek, egy kutya! Ilyen vendégeket nem utasíthatok el... A kapu tárva van!

„A kapu tárva van!” – a férfi ezt nyilván meghívásként jelentette ki. Félreállt, a különös menet bevonult. A sort Foltos zárta be; némi habozás után kettőt legyintett farkával, és beügetett az udvarra. A „várúr” – akár egy középkori lovag – mélyen meghajolt előttük.

– Borzogh Ákos vagyok, agronómus és vártulajdonos. Amália néni is bemutatkozott. Az ikrek belecsaptak Borzogh széles tenyerébe.

– Őt pedig Foltosnak hívják – intett Csaba a kutya felé.

– Ne haragudjon, hogy így betörtünk magához – mondta a néni –, de órák óta hiába keresünk szállást. A járókelők, most már tudom: a széles karimájú kalapom miatt, ide irányítottak.

– Mondja csak ki nyugodtan – mosolygott a várúr. – Az emberek azt hitték, maga éppen annyira bolond, mint én. Mert engem bizony annak tartanak a környéken. És nemcsak a kalapom miatt. Van rá sok egyéb okuk is: legalábbis azt hiszik. Én mégsem haragszom rájuk. Csak abból ítélnék, amit látnak. No és mit látnak?... Hogy gyermekkorom óta csak a várak érdekeltek. Nincs az országban olyan ép vár, de még rom sem, amelyet ne kerestem volna fel. Némelyikben hosszabb ideig laktam is... Végül aztán felépítettem a magam várát. Húsz év pénze és munkája van benne... Nem volt egyszerű dolgom, eliheti, asszonyom! Sok időmet elvette az engedélyek kijárása, az értetlenek meggyőzése, a megfelelő anyagok beszerzése... De milyen buta is vagyok – csapott a homlokára –, itt untatom magukat, közben pedig bizonyára fáradtak.

– Mi tulajdonképpen öten vagyunk ám – kotyogott közbe Huba.

– Tivadart ott hagytuk a parkolóban.

– Neki is jut hely valamelyik szobában – csapott a fiú vállára a várúr – legfeljebb majd összeszorulunk egy kicsit...

– Tivadar nem fér egyik szobába sem – vágott közbe Csaba komoly képpel –, sőt ahogy így elnézem, még a kapunál is adódhatnak nehézségek...

– Miért, elefánt az a Tivadar? – csillant fel az eredeti dolgokat kedvelő agronómus szeme.

Amália röviden elmagyarázta, kicsoda Tivadar, és rögtön el is sietett érte. A várúr körbement az udvaron. A falakból ajtók nyíltak.

– Ez lesz Amália nénétek szobája. Ez a fürdő és a mosdó, ez pedig a ti kuckótok... Amaz a kamra és a konyha.

– Miénk a vendégszoba – örvendezett Huba. A kicsiny, takaros helyiség falát faburkolat fedte. Két ágy, kisasztal, keskeny szekrény is volt benne. A falon subaszőnyeg lógott, élénksárga mezőben három koromfekete, japán hieroglifa. A várúr észrevette, hogy Csaba érdeklődve figyeli a szőnyeget.

– Magam csináltam – mormolta szerényen, de büszkén tette hozzá: – Minden szobában van egy. Hosszúak a téli esték.

– És a bácsi hol lakik? – érdeklődött Huba, mikor körbejárták az udvarról nyíló összes helyiséget.

– Én?... A toronyban – felelte magától értetődő természetességgel. Csak utána pillantott a fiúkra. A két iker szemében óriási elragadtatás és kíváncsiság tükröződött.

– A toronyban?

Borzogh elmosolyodott.

– No gyertek, megmutatom.

A torony három szintből állt. Az alsó, legszélesebb volt a várúr szobája; a hatalmas ágy és egy kályha foglalta el a felét. A másik felében minden falat könyvespolcok borítottak. Nagy íróasztal petróleumlámpával, kényelmes fotel.

– Itt nincs villany? – kérdezte Huba.

– Hát hogyan volna? – csodálkozott az agronómus. – Szerinted jól festene néhány villanyoszlop a falak mentén? Vagy egypár kábel a torony tetejére csatlakoztatva? Hát én inkább lemondtam a villanyról. Vívezeték sincs; a kútból szivattyúzom fel a vizet a tetőre egy tartályba, onnan megy aztán a konyhába és a fürdőszobába... Persze, a szivattyút is kézzel tekerem.

Masszív falépcső vezetett az emeletre. A torony középső, keskenyebb szintjét Borzogh úr alighanem padlástérként használhatta; rengeteg kacat, limlom hevert itt festői, összevisszaságban. Öreg prémes mente, hímzett párnák, foszladozó sapka, kardhüvely, serpenyő, kibelezett szék, papírdobozok. A legfelső szint már csak egy aprócska, kis kör alakú helyiség volt, három keskeny, lőrésnyi ablak nyílott belőle.

– Ez a figyelőposztom – mondta Borzogh, a falon lógó japán látcsőre mutatva –, innen látom a Balatont, a falut, az egész környéket.

– Szép a kilátás! De szép! – tapadtak az ikrek egy-egy lőréshez!

– És valóban itt tetszik lakni? – hitetlenkedett Csaba még mindig. – Csodás lehet!

– Nyáron csodás – ismerte el a várúr. – Télen már nem olyan vidám a helyzet. Fűteni kell; általában csak a toronyban élek. Azért a fürdőszobában sem jó, ha belefagy a víz a mosdóba... Délután négykor már sötét van; az ember csak a szemét rongálja a lámpafénynél. Merthogy sokat olvasok.

Lementek a földszintre. Az ikrek a könyvespolc mellé gyültek.

– Mindegyik a várakról szól?

– Nem mind – rázta fejét Borzogh, aztán hamiskásan elmosolyodott –, vannak könyveim a középkorról, az akkori életről, ruhákról, szokásokról, régi fegyverekről is.

– Olyan itt minden, mintha néhány száz évvel visszamentünk volna az időben – vélte Huba. Ismét fantasztikus időutazásokra gondolt.

Lábuk alatt hirtelen megremegett a föld. A petróleumlámpa üvege a fémlaphoz koppant. Furcsa dübörgést hallottak... Az ajtó előtt üldögélő Foltos felvonyított.

– Te jó ég ... földrengés! – kapott a fejéhez Borzogh.

– Nyugalom – intett fölényesen Csaba. – Ez Tivadar.

– Vagyis Amália néni közeledik – tette hozzá magyarázólag Huba.

„VISSZAJÖTTEM”

*Török támadás
Egy erős kislány
Rejtélyes látogatás
Az almás pite hatalma*

Amália arra ébredt, hogy valaki halkán kopogtatja az ablakot.

– Ki az? – kérdezte.

– Borzogh – hallatszott a halk válasz.

A néni kinyitotta az ajtót. Odakünn, a vár felett a kora reggeli ég kéklett. A várúr felöltözve állt az udvaron; ugyanezt nem lehetett elmondani Amália néniről. Citromsárga pizsamája kissé meglephette az agronómust, mert leesett állal bámulta a nénit egy hosszú percig, míg végre magához tért.

– Csak azt akartam mondani... hogy maradhatnak ám nálam, ameddig akarnak. Ne keressenek szállást, úgysem találnak, tele a falu turistákkal... Nekem most munkába kell mennem, délután jövök haza, érezzék magukat itthon.

– Nagyon kedves, igazán – Amália csakugyan meghatódott. – Természetesen fizetünk a szállásért. Soha nem hittem volna, hogy egyszer még várban fogok lakni.

– Akár várúrnő is lehetne! – felelte udvariasan, elegánsan Borzogh, meghajolt, és távozott. Amália hosszan állt a nyitott ajtóban, azon töprengett, hogyan is értse az agronómus szavait. Pizsamájában egy nagyra nőtt, tépelődő kanárimadárra emlékeztetett.

Másodszor arra ébredt, hogy a várudvaron csata dúl, és törökök rohangásznak. Súlyos léptek dübörögtek a mellvédre felvezető falépcsőn és a kút mellett, csatazaj veri fel a reggel verőfényes csendjét. Először azt hitte, álmodik, de a zaj túl éles, túl valóságos volt.

– Hej, Jumurdzsák!

– Ebadta kontyosa, majd én megmutatom neked!

– Egy végvári vitézzel akarsz harcba szállni, toprongyos janicsár! Fejedbe húzom a félholdat!

– Te kis turbános törpe, gyere közelebb! Állj ki párviadalra, egy szál kardra, ha van merszed!

– Allah! Allah!

– Egy frászt!

Az utolsó kiáltás tette helyére a dolgokat. Amália csendben az ablakhoz lépett. Az eléje táruló látvány különösebben nem lepte meg. Csaba (ha ugyan ő volt Csaba; az ikrek megkülönböztetésével még mindig nehézségei voltak) a kút káváján egyensúlyozott egy bottal a kezében. Huba (ha ugyan ő volt Huba...) a kút körül keringett, és egy hasonlóan hosszú husáanggal igyekezett fivérét elérni. A bajvívás közben Csaba véstesen ingadozott a keskeny káván. Mindketten töröknek kiáltották ki a másikat, és történelmi regényekből ismert melléknevekkel illették egymást.

– Te ebellette!

– Beste pogány!

– Lökötő!

Amália kicsapta az ablakot. Mély lélegzetet vett, aztán kitört. Hangjára fehér galambok röppentek fel a tetőről, rémulten.

– Hogy az a rézfánfütyülős, féllábú vaskakas csípje meg irdatlan hosszúságú öszvérfüleiteket! Hát mik vagytok ti? Szélütött, öreg ócskavas-kereskedő nehéz sorstól sújtott, idióta gyermekei? Ahány szörszál van egy torzszülött kicsikó borzas farkában, annyi széttaposott pampanyúl átka szálljon a harcias törökökre, akik feldúlják egy tisztos magyar várúrnő éjszakai nyugodalmát!

A fiúk megkövülten álltak. Csaba felemelt botját is elfelejtette leereszteni. Az első pillanatban azt hitték, a néni komolyan haragszik. Aztán észrevették Amália szeme körül a vidámság szarkalábait. És a citromsárga pizsamát... Elnevelték magukat. A térdüket csapkodták, Csaba majd leesett a kávaról. De a néni még nem fejezte be hatásos szónoklatát.

– Dicső végvári vitézek! Halljátok hát úrnőtök mai első parancsát! Szükségeltetik kettő, azaz kettő bátor vitéz, akik kitörnek a várból, és élelemszerző körútra indulnának az ellenséges táborba. Tejet, kenyeret, paprikát, némi gyümölcsöt és kolbászokat hozhatnának...

Szavait diadalüvöltés szakította félbe. Foltos is kiugrott a kapuboltozat alól, farkát csóválva csaholt.

Huba a nénihez szaladt, fél térdre ereszkedve, könyörgő mozdulattal nyújtotta előre mindkét tenyerét.

– Adj nekünk pénzt, nemes asszonyunk!

Csaba rögtön fivére mellé vetette magát.

– Néhány pengő aranyforintot a szegény, kisémmizett végvári vitézeknek!

A fiúk délelőtt a strandra mentek. Próbálták rávenni Amáliát, tartson velük, de a néni elhárította a meghívást. Közben ismét titokzatosan viselkedett, ami csak megerősítette Huba gyanúját.

– Én mondom neked – fordult a strand gyér fűvén mellette heverő fivéréhez –, célba értünk! Balatoncsillagra akart jönni a néni, már kezdettől fogva.

– Ügyesen idecsalt bennünket – állapította meg elismerően Csaba –, de mit akarhat?

A strandon rengetegen voltak. Ember ember mellett feküdt. A vizet is alig lehetett látni a sok fürdőzőtől. A zaj kezdett elviselhetetlenné válni, pedig a bejáratnál még egyre jöttek és jöttek az újabb vendégek.

– Fogadni mernék, hogy most sincs otthon, vagyis a várban. Bizonyára elment valahová.

– De hová, és miért?

– Azért van ebben valami jó is – elmélkedett Huba. – Szeptemberben majd elmondhatjuk a srácoknak, hogy van egy nagyon titokzatos, egészen fantasztikus nagynénénk.

– Ne emlegesd itt nekem a szeptembert! – ugrott fel Csaba. – Az a legfeketebb hónap az évben. Megint az iskola!

– Meg a tanulás! – kontrázott borús képpel Huba hatalmasat legyintve. – Egyesek, kettesek, hármasok!...

– Négyesek, ötö... no, ez már ritkán!

– Figyelmeztetések, intők...

– Feleltetések.

– Dolgozatírások.

– Ne is emlegesd!

A stég felé futottak. A nap forrón tűzött. Csaba hátba vágta testvérét.

– Nagyszerű néni ez a vasorrú boszorkány!

– Látod, nem is vasorrú...

- Jól jártunk vele!
- Csak várd ki a végét!

A stég végén Huba meglökött egy kislányt. Véletlenül. Korukbeli lehetett, olyan tizenkétéves-forma. Piros fürdőruhában támaszkodott a fakorlátnak.

– Vigyázhatnátok – mondta a lány. Csak akkor vette észre, mennyire hasonlít egymásra a két fiú.

– Nem én voltam – Huba Csabára kacsintott –, összetévesztettél bennünket. Másokkal is előfordul.

– Igenis ti voltatok – nyelvelt a lány határozottan. Orra körül apró szeplők sokasodtak, szökés haja fürdősapkája alá volt túrve. Nyakán piheszerű szálak meredeztek, mint a kislibáknak.

– Büntetésből belelökhetsz a vízbe – lépett a stég szélére Csaba. Huba rögtön melléállt. Mindketten meg voltak győződve, hogy az idegen kislány úgysem nyúl hozzájuk. Még vidáman egymásra is nevettek, aztán...

Csak a vízben tértek magukhoz. Erős lökéstől repültek le a deszkapallórról. A piros ruhás kislány csípőre tett kezekkel állt, magasról nézett le rájuk.

- No, kiscickók, mi van?

Huba és Csaba hitetlenkedve pillantottak egymásra. Aztán mintha összebeszéltek volna, alaposan lefröcskölték az idegen lányt, és elúsztak a legszélső bóják felé.

- Méghogy kiscickók! – prüszkölt Csaba.

– Azért erős lehet, ha mindkettőnket egyszerre belökött... – töprengett Huba. Hallgatagon úszkáltak a felnőttek között. A túlsó parton hegyek kéklettek. A víz opálzöld volt és meleg. Valahol Tihany irányában nagy, fehér hajó siklott a távolban.

- Gyerünk ki – javasolta félóra múlva Huba.

A stég falépcsőinél – messziről látták – ott állt a piros ruhás lány. Arcát felfelé fordította, behunyt szemmel élvezte a napot. Ügyet sem vetett a tömegre.

A két fiúnak most sem kellett szót váltania. Csendben felosontak a lépcsőn, a napbarnított lány mellé álltak kétoldalt. Aztán Csaba szemvillanása helyettesítette a vezényszót...

Mikor a kislány felmerült a vízből, két vigyorgó arcot látott maga előtt. Előbb szóhoz sem jutott a felháborodástól; kiköpött egy kis vizet, és már-már ki akarta nyitni a száját, hogy most aztán amúgy istenigazában leteremti ezt a szemtelen ikerpárt...

De a lépcső fölé máris két kar nyúlt eléje, segítőkészen. Azok a vigyorok meg inkább mosolyok voltak. Elfogadta hát a segítséget, kijött a vízből.

- Miért nem a parton napozol? – kérdezte Huba.
- Kényelmetlen lehet itt ácsorogni – tette hozzá Csaba.
- Nincs egy centi üres hely sem – mondta a lány.

– Tudunk egy helyet, ahol van két leterített törülköző – folytatta a társalgást ravaszkásan Huba. Elindultak a stégen a part felé. Súlyuk alatt be-behajlott egyik-másik melegen párolgó deszka.

– Anikó vagyok – mondta a kislány, mikor letelepedtek a fiúk törülközőire –, Csepregi Anikó.

- Németi Csaba és Huba – felelte nagyvonalúan Csaba.
- Hogy melyikünk Csaba és melyik Huba, azt eleinte úgyis el fogod téveszteni.
- Eleinte?... – nevetett Anikó. – De biztos vagy a dolгодban. Honnan jöttetek?

Megmondták. Aztán összenéztek. Beszéljenek Amália néniről is? Gondolatban úgy döntöttek, egyelőre nem.

- Egy igazi várban lakunk – tette hozzá Huba.
- Borzogh bácsinál? – élénkül fel Anikó.

– Ismered? Akkor te idevalósi vagy – Csaba esze úgy vágott, akár a borotva.
 – Micsoda ész! – mosolygott a lány elismerően. – Akár Maigret a tévében, olyan okos vagy!
 – Ez nálunk családi vonás – szúrta közbe Huba gyorsan, hogy neki is jusson valami a dicsőségből.
 – ... de én pesti vagyok. Itt nyaralok minden nyáron – fejezte be Anikó az előző mondatot. – Ti meddig maradtok?
 – Fogalmunk sincs. Az... sok mindentől függ.
 – Én itt leszek egész nyáron – Anikó elkomolyodott –, a szüleim csak augusztusban jönnek értem. Most egyedül vagyok a nagyapámmal.
 – Mi meg egy nagynénivel jöttünk.
 – Autón.
 – Akit Tivadarnak hívnak.
 – És egy kutyával, Foltossal.
 Anikót az egészből csak a kutya érdekelte.
 – Miért nem hoztátok magatokkal? Megfürdettük volna őt is.
 – Belöktük volna a vízbe, mint egyeseket – kedélyeskedett Csaba. De Anikó visszavágott:
 – Mint egyesek egy szegény, magányos kislányt – és elnyúlt a két törülköző közepén, becsukta szemét. A két fiú nézte egy percig, aztán ők is melléje heveredtek. A nap forrón tűzött. Huba behunyta a szemét. Úgy érezte, bőrét millió apró, jóleső tűszúrás bizsergeti.
 – Nem rossz hely ez a Balatoncsillag – mondta halkan.
 – Én is amondó vónék – felelte Csaba mély hangon, vidékies ízzel.
 Nevettek egy sort. Nagyon szép nap volt.

Borzogh három óra előtt jött haza. A pázsiton közeledve beleszimatolt a levegőbe. Megtorpant. Ez az illat... régi időket juttatott eszébe. Roggyant tetejű, fehérre meszelt, apró parasztházat, amelyben felnőtt. A konyhában terpeszkedő kemencét, agyagpadlójú szobát. Anyja tésztaszagú kötényét, a bejáratnál tébláboló tyúkokat, a tetőre szállongó galambokat. Krumplis tészta illatát. A gyermekkort. A toronyban mozgást látott. Amikor a kapu közelébe ért, valaki átkiáltott a falon:

– Állj, ki vagy? – a hang egyáltalán nem holmi meglett korú, marcona fickóé lehetett. Éppen ellenkezőleg.

– Kaput nyiss, a várúr közeleg!... – dörögte Borzogh. Halk pusmogás után résnyre nyílt az ajtó. Az agronómus odalépett. – Hogy annak a sztambuli szultánnak a szattyánbőr papucsát!...

Az ajtó erre rögtön kitérült. Csaba és Huba egy-egy bottal imitálták az alabárdos őrség tisztelgését.

– Üdvözet, hatalmas várúr!

– Éljen Csillag kapitány!

Még Foltos is csahintott kettőt.

Borzogh mintha észre sem vette volna a fiúkat. Megkerülte az udvaron álló Tivadart, és nyílegyenesen húzott el a konyha felé.

– Kaput zárj! – vezényelt Huba önmagának, és becsukta a várkaput.

– Figyelőt a toronyba! – kiáltotta Csaba, és rögtön nekieredt a lépcsőnek.

A várúr megtorpant a konyha nyitott ajtajában. Orrcimpái remegtek, szélesre tágultak.

Amália fehér köténnyel sárga nadrágja előtt, piros arccal sürgölődött a tűzhely előtt. Amikor elsötétedett a bejárat, felpillantott.

– Maga az? Jó napot, várúr!

– Kezét csókolom – rebegette az agronómus megilletődötten. Szóhoz sem jutott, mert Amália megelőzte:

– Gondoltam, nem fog haragudni, ha sütök egy kis tésztát. Nem tudom, milyen ebédeket szokott enni, de sejtem, hogy agglegény létére nem valami ízleteseket... Süteményt, tésztát persze nem tud készíteni, igaz? Mindjárt sejtettem, mert hiába kerestem a szekrényében a finomlisztet... Ugye, nem haragszik, hogy így betolakodtam a konyhájába?

– Nem, nem, dehogy – dadogta Borzogh, és visszavonult. A szíve körül valamilyen furcsa melegség ömlött szét.

– Mindjárt kész leszek! – kiáltotta még Amália néni. A toronyszobában a fiúk egy hatalmas album fölé hajoltak. A várúr beléptére szétrebbent a két szökés fej.

– Mit műveltek itt, gézengúzok?

– Régi címereket nézegetünk. A magyar városok címereit.

– Ott a felső polcon van még hasonló kötet – Borzogh ledobta ingét, átrobogott a fürdőszobába.

– Úgy prüszköl, mint egy fóka – vélte Huba hallgatózva.

– Miért, te talán különb vagy? Ma a strandon éppen úgy prüszköltél.

Borzogh visszajött.

– Engem bolondnak tartanak ám a faluban, azt tudjátok, ugye? – kérdezte félig komolyan, félig vidáman. – Azt beszélnek rólam, hogy a fejem nincs egészen rendben, mert kicsi gyermek koromban megrúgott a ló... Nem igaz ám! Nem is volt lovunk.

– Ilyen célra a szomszédék lova is megfelel – szaladt ki Huba száján.

Borzogh akkorát nevetett, hogy a tetőről felröppentek a galambok.

– Te aztán jól megmondtad... De a falubeliek a váram miatt vélekednek rólam ilyen megtisztelően. Persze, ha valami probléma akad a téeszben, akkor kihez fordulnak? Borzoghhoz! Hullik a baromfi, férges a répa, nem jól savanyodik a csalamádé a silóban?... Csak Borzoghot kérdezik! Olyankor egyiknek sem jut eszébe, hogy ütődöttnek tartson. Tizenöt éve vagyok itt agronómus, azt már elhiszik, hogy ismerem a mesterségemet. Legalább ebben az egyben nem kételkednek De bármi másról legyen szó, rögtön eszükbe jut, hogy várat építettem, középkort játszom. Az ilyen nem lehet normális, gondolják. Még ha lenne egy feleségem, akkor megbékülnének talán, mert jobban hasonlítanék a többiekhez.

– Meg kellene nőszülnie, Ákos bácsi – bölcselkedett Csaba.

– Azt mondd? – a férfi néhány másodpercig rájuk bámult. Eszébe se jutott, hogy gyerekekkel beszél. Úgy folytatta, mintha csupa felnőttel tárgyalt volna.

– Ugyan! Már késő. Negyvenöt éves vagyok.

– Az is kor? – legyintett Huba.

– Bizony, fiam, az már kor. Az egész környéken elterjedt már a rossz hírem. Nincs már errefelé egyetlen leányzó sem, aki feleségül jönne hozzám.

– Nem kell annak feltétlenül leányzónak lennie – jegyezte meg Csaba óriási szakértelemmel. – Özvegy vagy elvált asszony is megteszi.

– Úgy még jobb is lenne – tette hozzá komolyan a fivére.

Borzogh gyanakodva pislogott a fiúkra.

– Honnan tudjátok?

– Ismerjük mi az életet – felelte Csaba olyan hangon, mintha legalább hatvanéves lenne, és ebből húszat az idegenlégióban töltött volna.

– Ákos bácsinak a túlsó parton kellene feleséget keresnie – vélte Huba. – A Balaton északi partján. Ott senki sem hallotta azt a buta pletykát, hogy... szóval, no...

– Hogy bolond vagyok? Mondd csak ki nyugodtan! – ült fel az agronómus az

asztal sarkára. – Pedig igencsak elkelve már egy feleség. A várat én voltaképpen nemcsak magamnak építettem... Egész idő alatt az járt az eszemben, hogy egyszer majd valaki... Télen ki fog nézni az ablakon, mikor havat lapátolok, forró teával vár majd. Este együtt hallgatjuk a zenét a táskarádióból, és... és...

Borzogh megint nyugtalanul szippantott a levegőbe. A konyha felől zaj hallatszott.

– Kár, hogy Amália néni olyan öreg – szakadt ki Csabából.

– Nem is öreg – ellenkezett Huba.

– Öt szeretnék hozzád adni? – mosolygott Ákos. Bajusza hirtelen apró, mindenféle szétálló sörtékké vált. Tekintete kedves volt. – No, tudjátok, a néninek éppenséggel a fia lehetnék... majdhogynem ...

Cipósarok kopogott az udvaron. Foltos csaholt. Az ajtó felpattant.

– Hát ez itt miféle férfiklub? – tapsolt vidáman a néni – Mars ki az udvarra, a friss levegőre, egy-kettő! Fiúk, hozzátok ki a szobából a kisebbik asztalt, négy széket is kerítsetek... Igyekeztek!

Ákos csillogó szemmel nyújtotta tányérját. Az almás lepény puha volt, friss, porhanyós. Aranybarna tetején hóként csillant a porcukor... Behunyta szemét, mikor a néni kanálnyi tejszínhabot csöppentett rá. Előbb hosszan élvezte az illatot, mielőtt beleharapott... Mikor az íz előmlött szájában, tudta, sziklaszilárdan érezte: nem szabad tovább várnia... Hamarosan meg kell nősülnie...

Délután a fiúk a vártoronyban játszottak. Ákos és Amália Tivadart fényesítették az udvaron. Foltos a sarokban szomorkodott, de senki sem figyelt rá. Pedig úgy szeretett volna egyet futkározni valahol a mezőn vagy legalább egy parkban. Egész nap ott üldögélt a köves udvaron, és már nagyon unta a dolgot.

Amália néni a falubeliek felől faggatta az agronómust. Főleg a régóta itt élő vagy innen elszármazott öregek érdekelték. Borzogh igyekezett kielégítő válaszokat adni, de közben olyan érzése támadt, hogy némelyik embert nála is jobban ismeri Amália néni. Amália hamarosan le is tette a puha rongyot, amellyel eddig Tivadar fekete fémrészeit csiszolgatta, csekély eredménnyel.

– Nekem most el kell mennem – mondta Borzognak –, igazán köszönöm a türelmét. Elviszem a kutyát is, hadd sétáljon egyet.

Foltosnak nem kellett kétszer mondani a dolgot. Türelmetlenül toporgott a néni szobája előtt, míg az átöltözött. Amália hófehér nadrágot és zakót öltött, fehér táskát vett kezébe. A szandálja is fehér volt. Napbarnított bőre egészen cigányosnak tetszett ebben az öltözetben.

Borzogh a látványra felkapta fejét – jól be is verte azonnal Tivadar felnyitott motorházának tetejébe. Sziszegve tapogatta a ritkuló haja alatt növekvő búbot, de azért elismerően füttyentett.

A néni – aki Argentínában a női szépség iránt tanúsított kitörő elismerésnek sokkal vadabb formáit is tapasztalta már – csak mosolygott, és Foltos társaságában elhagyta a várat.

Kétszer kérdezte csak meg, merre van *az* az utca. És egyszer: melyik az a ház.

– A tanító úr abban a sárgában lakik – mutatott egy fejkendő fiatalasszony a kicsiny, sätortetejű, málló vakolatú házra.

– Nem tudja, itthon van-e? – kérdezte még Amália. Kezében idegesen gyűrögette a retikül fedelét.

– Az unokáját az előbb láttam elmenni. Ő meg biztosan itthon van. Amióta

nyugdíjazták, nem sokat jár ki...

Amália ment a ház felé, elnehezülő léptekkel. Unokája van. No persze. És nyugdíjas lett. Igen, hatvan elmúlt.

Belökte a léckaput. Foltos leült a járdán, nem ment be. Talán egy másik kutya szagát érezte? Amália nem szólt neki, maradjon. Megfeledkezett róla. Lassan ballagott át az udvaron. A kis tornácra vezető lépcső tetején megállt egy pillanatra. Érezte: a szíve a torkában dobog.

Odabenn valaki mozdult. Amália kopogott. A félhomályos szobában hirtelen villanyfény áradt szét.

– Tessék csak, tessék – mondta egy férfihang.

Amália egy pillanatra az ajtófélfának támaszkodott. Ez a hang... igen... Mélyet lélegzett, bement.

A szoba közepén, egy asztal mellett szikár, bajuszos, ősz hajú férfi üldögélt. Letette az újságot és fekete keretes szemüvegét, a lámpa fénykörében megcsillant élénk, kék szeme.

– Jöjjön csak be – folytatta –, bár nem tudora, engem keres-e? A tanító vagyok. Illetve voltam...

Amália megállt. Kezével a meszelt falba kapaszkodott, szavai nehezen, nagyon mélyről törtek elő:

– Nem ismersz meg, Gergely? Amália vagyok, Málka... Negyven év után... hazajöttem.

BALATONCSILLAG EGE ALATT

*A vendégek és vendégjárás ártalmairól
Siketfajdot löni nyilvesszővel
Egy rejtélyes imádó feltűnése
Földrajzóra*

Az ikrek másnap reggel korán kimentek a strandra. Nem kellett sokáig mászkálniok a parton. A piros fürdőruhát messziről észrevették. Persze nem rohantak oda rögtön; szép lassan sétáltak Anikó felé. Foltos is ott rohangászott közöttük. Még nem voltak sokan a parton. A mentőcsónak fehér lobogója bánatosan lógott, nem volt szél. A forrósodó levegő mozdulatlanul lebegett a pázsit felett.

– Szia!

– Szia!

– Szevasztok! – Anikó rögtön lehajolt, Foltossal kezdett barátkozni. A kutya hol a fehér, hol a fekete fülét eresztette félárbocra, tanácstalanul pislogott a fiúkra, mintha kérdezné: ki ez, és mit akar tőlem?... De Anikó vékony ujjai a fülek tövére tévedtek, belemerültek a szőrtengerbe... Foltos kéjesen behunyta szemét, kissé meggörnyedt, fejét közelebb tolta a lányhoz.

– Jó dolga van ennek az ebnek – irigykedett Huba.

– Te is számíthatnál ilyen simogatásra – emelkedett fel Anikó, aztán a fiú felragyogó arcába pillantva csúfondárosan tette hozzá: – ha neked is fehér lenne az egyik füled, a másik meg fekete...

Jót nevettek. Egy csenevész fa alatt választottak maguknak fekhelyet. A ritkás ágak közt forrón tűzött a nap. Berohantak a vízbe, lefröcskölték egymást, bőrükön a sokasodó cseppek először jégtűk voltak, aztán meleg csiklandozássá váltak.

– No, még mindig nem tudjátok, meddig maradtok? – kérdezte Anikó később. A stégen napoztak. Körös-körül folyékony ezüst csillogása, vibráló levegő, örömjaj.

– Bizonytalan – Csaba távirati tömörséggel beszélt. – Nagynéni nem nyilatkozik. Helyzet nem világos. Ikek várakozó álláspontra helyezkedtek.

– Furcsa egy nő lehet a ti nagynénétek – vélte Anikó. A stég faoszlopai között meg-megcsobbant a víz.

– Először mi is azt hittük. Vasorrú bába, gondoltuk. Egy boszorkány, aki el fogja rontani a nyarunkat.

– Honnan sejtettük volna, hogy Balatoncsillagra hoz bennünket, egy várban fogunk lakni, és kutyát is szerez nekünk?

– Ez mind lehet véletlen is.

– A fene tudja. Mindenesetre, amióta itt vagyunk, a néni valahogy nem emlegeti a továbbutazást.

– Megtetszett neki a Borzogh-vár – nevetett Anikó. – Hány éves is a nénikétek?...

– Ne is mondd tovább – legyintett Huba. – Ezt a kártyát már mi is megpróbáltuk beletenni a pakliba.

– A néni tizen-valahány évvel idősebb Ákos bácsinál.

– Mondd, szerinted is bolond az agronómus? – kérdezte Huba.

Anikó a fejét rázta.

– Nem bolond az. Aki olyan szép várat tudott építeni... Van fogalmatok róla, mennyi régi rajzot kellett átnéznie, míg megtervezte? Hány szakkönyvet olvasott el?

– No, ugye, ezt mondtam én is – diadalmaskodott Csaba. – Egyszerűen arról van

szó, érdekli az öreget a történelem.

– Nem is öreg – berzenkedett Huba, mert már kifogyott az érvekből. – Egészen remek fickó ez a Borzogh. Benne van minden játékban.

– Kicsit hasonlít a nagyapámhoz – mondta elgondolkozva Anikó, és hasra fordult. Elnézett a part felé. – Neki meg a Balaton a mindene. Van egy csónakházunk, benne egy csónak. Olyan régimódi, fekete bödönhajó, amit régebben a lápokon használtak.

– Nem lenne rossz egyszer kihajózni vele a tóra...

– Majd meglátjuk – zárta le a témát a kislány. Huba felkönyökölt, valahová messzire bámult.

– Aztán mozi van-e nálatok? – kérdezte hosszú szünet után.

– Persze hogy van.

– Mit játszanak? – élénkült fel Csaba is.

– Fogalmam sincs – Anikó ásított, hátára fordult vissza, a kék eget nézte. Valahol átlátszó, feketés vonalkák úszkáltak a szemében.

– Elmehetnénk ma este. Hármásban.

– Ma nem lehet – felelte Anikó. – Vendégeink lesznek.

– No, akkor holnap.

– Majd meglátjuk.

Amália nénire nem lehetett ráismerni. Vidáman sürgött-forgott az udvaron terített nagy asztal körül. Máskor sem volt éppen szomorú, de jókedve ezúttal kissé feledékennyé is tette. Pillangóként csapongott az asztal és a konyha között, hol a kék eget bámulta (és megbotlott a kövezeten), hol a tányérját nézte hosszabb ideig szótlánul, közben mosolygott, leveसे pedig elhűlt. Aztán váratlanul felreppent a levegőbe, megkerülte az asztalt, újra leült valamelyik útjába kerülő székre. És mosolygott.

A fiúk nyugtalan pillantásokat vetettek egymásra. Ákos – a mai ebédet ő főzte, halleves volt és rántott hal – óvatosan kerülgette a fel-alá táncoló nénit, busa szemöldöke alól kérdő pillantásokat vetett az ikrekre. Csaba vállvonogatással jelezte: ők sem tudják, mi történhetett.

– Hat órára legyetek itthon – mondta Amália, aztán a halat kezdte dicsérni Ákosnak. Az agronómus erre rögtön elfeledkezett minden másról; a maguk főzte ételt kedvelő agglagények örömeivel hallgatta a dicséretet.

– De olyan süteményeket nem tudok csinálni, mint maga, kedves Amália – nyalogatta bajusza szélét a várúr.

– Olyant senki sem tud – helyeselt Huba is.

– Még anya sem – tette hozzá Csaba.

Amália hátradőlt székén. Valahová a messzeségbe nézett, megdicsőült mosollyal. Aztán hirtelen a fiúkhoz fordult.

– Hat órára legyetek itthon. Mondtam már?...

– Tetszett említeni – bólogatott Huba bölcs beletörődéssel. Valaki meglökte a combját. Már azt hitte, fivére ad jelt valamilyen újabb „akcióra”, de csak Foltos feje bukkant fel az abrosz lelógó széle alól. A fiú a tátott fogsorok közé dobott egy darab fehér húst, közben ártatlan tekintettel kémlelte a többiek arcát.

– Elme gyünk valahová? – kérdezte Csaba rosszat sejtve.

– Igen. Majd öltözzetek fel tisztességesen.

– Ettől félttem – morogta Csaba halkán. Ákos a bajusza alatt somolygott, nem szólt. Amália néni ismét elrévedt a messzeségbe. Huba köhintett – erre összerezzen, gyorsan tányérja fölé hajolt...

Délután Ákos felment a lapos tetőre; egy helyen feltört a beton, azt akarta

kijavítani. Az udvarban deszkával lekerítve állt egy rakomány kavics; a torony alatti pincéből cement és szerszámok kerültek elő. A fiúk persze azonnal odasündörögtek; nem tudták volna elviselni, hogy a várúr egy ilyen érdekes munkát egyedül végezzen el. Először Csaba hozott fel egy vödör vizet a kútról; aztán – hogy, hogy nem – Huba kezébe került a lapát, amellyel a kavicsot és a cementet keverték. Ákos tíz perc múlva jött csak rá, hogy számára egyetlen feladat maradt: ügyelni az ikrek munkájára.

Hat órakor Amáliával már nem lehetett bírni. Huba persze még meg sem mosakodott; Csaba pedig kézzel-lábbal ellenállt, a világért sem volt hajlandó fehér inget ölteni. Hosszas viták után – amelyekben a tárgyaló felek között a várúr közvetített –, fél hét tájban végre készen állt a háromfős menet. Később ugyan némi problémák akadtak Tivadar beindítása körül; végül is Ákos izmos két karja segített. A várat füstfelhőbe burkolták fuldokló tulajdonosával együtt, traktorpöfögés kíséretében indultak el.

Végigrázódtak a főutcán. Mindenki őket nézte. Csaba zöld nadrágot és inget viselt, Huba barnát. Foltos büszkén feszített a hátsó ülésen, bár időnként behunyta szemét és lesunyta füleit, ha Tivadar egy nagyot dörrent.

Amália egy mellékutcában fékezett. Az autó ettől függetlenül gurult még vagy húsz métert, de a néni ismerte már ezt a szokását, és egyszerűen becsapta: két házzal előbb kezdett el fékezni. Így Tivadar pontosan a kívánt helyen torpant meg. A motor – kikapcsolás után – még dörmögött kis ideig, panaszosan, aztán hirtelen elhalt a zaja.

– Tegyetek köveket a hátsó kerekek alá – parancsolta a néni. A fiúk engedelmeskedtek.

– Azt bezzeg megkövetelik, hogy az ember gyerekének tiszta legyen a keze – morogta Huba, miután az út széléről felszedett köveket Tivadar kerekei alá helyezték.

– Majd azzal kezdjük: „Tessék mondani, merre van a fürdőszoba?” Egyáltalán hová megyünk? – kérdezte Csaba a nénit.

Amália kilépett az autóból. A köréjük gyűlt helybeli gyerekekre ügyet sem vetett. Ezúttal szerényen öltözött: sötét nadrág, halvány blúz – no és kalapot sem viselt. Így a környék lakói számára az egyedüli, de nem mindennapi szenzációt Tivadar jelentette.

– Oda megyünk – intett Amália a tornácos, sárga ház felé, és két kézzel terelte maga előtt az ikreket a kertkapu felé. Az arcán ismét megjelent a réveteg kifejezés. A fiúk lapos pillantásokat váltottak, mély sóhajjal indultak el a néni előtt.

– Világéletünkben utáltunk vendégségbe járni.

– Ennél már csak az rosszabb, ha hozzánk jönnek vendégek.

– Mindig felfalják a legjobb sütitet.

– A felfordulásról nem is beszélve. Olyankor minden fejre áll a házban.

– Anya és apa is olyan idegesek. Főleg, ha valamelyikük főnöke jön látogatóba.

– Az ember legszívesebben elbújna a kertben.

– De a vendégek elől nincs menekvés. Ilyenek lehetnek annak idején a tatárok...

Már az udvaron voltak, mikor Foltos megelőzte őket. Farkát csóválva szaladt előttük. A konyhaajtó kinyílt. A küszöbön ősz hajú, bajuszos bácsi állt, és mosolygott.

– Szervusz, Málka.

– Jó estét – illetődtek meg a fiúk. Csaba nagyot nyelt. (Milyen szép feje van az öregnek!)

– Szóval ők azok a fiatal emberek? – nyájaskodott az öregúr, kezét nyújtott. – Mennyire hasonlítanak!

A keze barna volt, nagyon barna. Az erek kidagadtak; a kéz szoborszerűen gyönyörű volt, keskeny és meleg. Huba egy pillanattal tovább tartotta a markában, mint illetet volna. Aztán félrefordult, és olyan zavartan nézte piszkos pracliját, mintha akkor látná először.

– Gyere elő, kislány! – kiáltott be a házba a tanító, mert ő volt a vendéglátójuk. Foltos előrefurakodott a lábak között, beleszagolt a levegőbe, de nem közeledett Gergely bácsihoz.

– Gergely régi ismerősöm – magyarázta a néni a fiúknak.

– Ahhoz képest, hogy három nappal ezelőtt érkezünk... – morogta fogai közt Csaba, de Huba még idejében oldalba vágta.

– Az unokám – mosolygott a bácsi, és kitérte az ajtót. – No, gyere már, mutatkozz be a vendégeknek.

A küszöbön Anikó állt. Kerekre tágult szemekkel nézte az ikreket.

Hubának hirtelen köhögnetnékje támadt, elvörösödött arccal állt, szemei kiguvadtak. Csaba leesett karokkal, meredten nézte a kislányt, mint aki kísértetet lát.

– Szervusz – mondta a néni, és kezet nyújtott a lánynak.

– Csókolom...

– No, a fiúkat nem üdvözlöd? – értetlenkedett Gergely bácsi. – Vagy az lepett meg, mennyire hasonlítanak egymáshoz? Ez azért van, angyalom, mert ikrek.

– Egyetértek – mondta halkán Huba. Erre mind a három gyerek elnevette magát. Foltos Anikó lábához dörgölözött. Ez fel is tűnt a néninek.

– Milyen barátkozó lett ez a kutya...

– De miért álldogálunk a tornácon? Gyerünk befelé! Málka, parancsolj... Fiúk, gyertek ti is...

Csak Foltos maradt odakünn. Szomorúan bámulta a becsukódó ajtót, aztán leheveredett a lábtörlőre, és beszívta az idegen udvar illatait.

Beletelt egy óra is, mire elszabadultak a felnőttektől. A fehér asztalterítőre világos, kerek foltot vetett a porcelán fodros lámpa. A fiúk még érezték a sütemények és a tejeskávé ízét, amikor végre, Anikó javaslatára felálltak, és kimentek az udvarra. A két „öreg” magára maradt a szobában. Huba még visszanezett a küszöbről – Amália néni észre sem vette a gyerekek távozását, élénken magyarázott valamit Gergelynek, az pedig piros arccal, nagy figyelemmel hallgatta.

A csillagos ég olyan fekete volt, mint az alagút sötétje. Valahonnan közben – úgy látszik – felhők gyűltek a falu fölé. Foltos vidáman ugrándozott, hol az egyik, hol a másik gyerek kezét nyalintotta végig.

Leültek a lépcsőre. Csaba régen elfeledkezett ünneplő ruhájáról; még a könyökét is felrakta a felső lépcsőfokra.

– Hát ez aztán meglepetés – kezdte.

– Ki hitte volna? – tódította Huba.

Az ikrek máskor is így szoktak beszélgetni – félszavakból is értették egymást, Csaba mindig arra gondolt, amire Huba, és fordítva. De most nem voltak egyedül.

– Mi van?... – türelmetlenkedett Anikó.

– Azon csodálkozunk, milyen kicsi a világ – magyarázta Huba –, negyven év után véletlenül találkozunk egy kis Balaton-parti faluban...

– Nagypapa mindig itt lakott – vetette ellene Anikó. – Legalább hatvan éve.

– Tudjátok, mire gondoltam? – csapott le Csaba diadalmasan. – Hogy ez az egész találkozás nem is volt véletlen!

– Nem?

– De nem ám! Amália néni egész úton rejtélyesen viselkedett, és valamilyen titokzatos úticélt emlegetett... – töprengett hangosan a fiú. – Nem lehet, hogy ez a cél... éppen Balatoncsillag volt?

A lámpa fényköre távol esett az arcoktól. Az asztal is. Elhúzták a székeket, ne bántsa szemüket a fény. Az előbbi lelkes beszélgetés után kissé lecsillapodva nézték

egymást. Amália halkán mondta:

– Sose hittem volna, hogy ilyen ősz lesz a hajad. Gergely önkéntelenül is halántékához nyúlt. Sovány nyakán lüktetett egy ér. Elmosolyodott.

– Hát tudod... én sem hittem volna, hogy még egyszer meglátlak, Argentína messze van.

– Nagyon, bizony – bólintott Amália. Ráncok gyűltek a szeme köré. Nem a szokásos, vidám szarkalábak. – Egészséges vagy, Gergely?

Az öreg tanító komoran nézte a falat, mielőtt válaszolt.

– Hatvanegy éves vagyok. Elküldtek nyugdíjba, bár én még bírtam volna. De azt mondták, pihenjek... Az orvos is. A szívem néha rakoncátlanokodik... Olykor bizony el is sötétül előttem a világ egy pillanatra, a vérnyomásom hirtelen leesik, no, mit mondjak neked? Nem én vagyok a legegészségesebb legény ebben a faluban...

Megint hallgattak egy sort. Odakintről a sötétség csak a kis ablak fekete négyszögén lesett be, tompa üvegcsillogással. Valahol messze kutya ugattak. Gergely nagyot szusszantott.

– És te?...

Amália hátradőlt a széken.

– Nekem semmi bajom. Lekopogom... Sokáig éltem Rosario mellett egy farmon. A jó levegőn.

– A férjed?

Amália komolyan bólintott. Igen, erről is kell beszélni.

– Jó ember volt... Húsz évig éltünk együtt, aztán volt egy baleset. Először azt mondták az orvosok, meg lehet menteni... De nem lehetett. Gyerekünk nem volt, ahogy meghalt, eladtam a farmot, és beköltöztem Buenos Airesbe. Volt azonfelül egy kis megtakarított pénzem is, így aztán vettem egy trafikféleséget... Tudod, némelyik ilyen trafikban az égvilágon mindent lehet kapni, még süteményeket is... Ezeket persze magam sütöttem otthon... De inkább meséj magadról. Látom, unokád is van. Helyes kislány.

Gergely bólintott. Kék szemét nem vette le Amáliáról.

– Megöregedtem, megözvegyültem három éve. Jó asszony volt... Sokat betegeskedett, főleg az utóbbi években, ő is tanított... Nagy változások történtek itt mostanában, Málka.

– Láttam már egyet-mást – felelte komolyan a néni.

– Az iskolákat körzetesítették... Az ilyen kis falvakban már olyan kevés a gyerek, hogy nem érdemes fenntartani nekik egy külön iskolát... A szomszéd faluban van az új, nagy iskola. Nekem is oda kellett volna utazgatnom minden reggel, busszal. No, mondtam, ezt már nem nekem találták ki... és mondták is nagyon, hogy most már ideje pihennem. Van egy fiam és egy lányom, bizony, idestova negyvenévesek lesznek.

Amália körülnézett. Szeme megakadt a falon lógó nagy, barnult fényképen. A harminc-egynéhány évvel ezelőtti Gergely kackiás bajusszal, merev fejtartással nézett a fényképezőgép lencséjébe. A felesége – csinos, fiatal lány, kontyba fogott sötét hajjal – kissé ijedten nézett le a képről.

– Mióta laksz itt?

– Régóta – sóhajtotta Gergely. – Nem is tudom pontosan... Még a hatvanas években lebontották az utcánkat, a régi vályogházakat...

A tanító nem nézett fel. Csak később mondta, halkán:

– A tiéteket is.

Amália felállt. Közelebb ment a fényképhez, hosszan nézte. Háttal állt Gergelynek, nem fordult meg.

– Emlékszel? Mennyit álltunk ott a kerítésünknel... Gergely hallgatott. Lehet, akart is válaszolni valamit, de kopogtak az ajtón. Anikó dugta be a fejét.

– Néni kérem, mindjárt elered az eső... Nem kellene betakarni Tivadart?

– Tivadart?... Vagy úgy, rögtön. – Táskjából kikereste az indítókulcsot.

– Tivadar? Miféle Tivadar? – értetlenkedett Gergely bácsi ősz fejét ingatva.

– Majd az unokád elmondja – sietett Amália. – Látom, a fiúk már sokat elújságoltak neki – az ajtóban megsimogatta Anikó arcát. – Képzelem, miket beszéltek ezek a gézengúzok az örült nagynénjükről...

Anikó tiltakozni akart, dehogyan is, éppen ellenkezőleg, csupa jót hallott a néniről – de Amália cipősarka ekkor már az udvaron kopogott. Szél vágott arcába, hűvös, esőillatú szél.

A fiúk már Tivadar mellett várták. Alig húzták fel a ponyvatetőt, már kopogtak is rajta az első cseppek. Amália visszaszaladt a házba.

– Sietnünk kell, jó lenne hazaérni, mielőtt úgy igazán nekiered... – magyarázta lihegve Gergelynek. Felragadta táskáját az asztalról. – Igazán köszönet mindenért, Gergely. Olyan jólesett egy kicsit elbeszélgetni. Mondtam már, hogy holnap estére ti vagytok hivatalosak hozzánk?

– Hozzátok?

– Hát a Borzogh-várba... Ákos is szívesen lát, már megbeszéltem vele. Holnap estefelé! – Amália közelebb hajolt, egy puszit lehelt a tanító arcára, aztán kilibbent a szobából.

Anikó elköszönt, és becsukta a kaput. A zápor akkor csapott le először. Amália villámgyorsan ugrott be a ponyvatető alá.

– Téglák? – kérdezte röviden. Úgy hangzott, mint egy pilóta vagy tengeralattjáró-parancsnok szava.

– Eltávolítva – felelte ugyanolyan katonásan Csaba. Huba kipillantott az ablakon. Ha most meg kellene tolni Tivadart... A néni is erre gondolhatott. De valamilyen argentin pampaszellemhez fohászkozott, mert Tivadar – csodák csodája! – az első próbálkozásra, minden ellenkezés nélkül azonnal beindult. A motor duruzsolása otthonossá tette a kocsibelsejét.

Öt perc múlva a várban voltak. A kapualj alá behajtva vették csak észre, hogy Foltosról megfélemedtek. A kutya nem volt az autóban... De még arra sem jutott idejük, hogy szemrehányást tegyenek egymásnak, máris befutott az eb, fülig sárosan, de vidáman. Mikor látta, hogy nem vették fel a kocsiba, egész úton Tivadar után loholt.

Másnap reggel Amália néni egy meglepő kijelentést tett:

– Én is veletek megyek a strandra.

A fiúk valahogy nem tudtak örülni. Lapos pillantásokat váltottak egymással, kedvük kissé megcsappant. De aztán Hubának eszébe jutott, hogy a néni bizonyára nem tud úszni; ha Anikóval hármásban akarnak majd beszélgetni, legfeljebb beúsznak a stégre. Az időjárás megjavult, a tegnapi zápornak nyoma sem maradt. Az ég kéken mosolygott le a falura. A Balaton opálos vize fényesen ragyogott, a távoli hegyek egészen közelinek látszottak, mint eső után mindig.

Gyalog mentek a tejesárdáig. A reggeli körül volt egy kis vita: Huba nem rajongott a hideg tejért, inkább kakaót szeretett volna inni. Ezt az igényét persze már akkor jelentette be, amikor Amália eléjük tette a tejespoharakat. Huba kénytelen volt megbékélni a helyzettel, ámbár morgott valamit a hasmenésről.

Szótlatlanul falatoztak. Amália néni sárga nadrágot és sárga blúzt viselt. Ez volt a kedvenc színe. Nagy karimájú kalapja helyett ezúttal csak szolid méretű, fehér

vászonsapkát csapott a fejébe. Napszemüveg mögül szemlélte a tejcső belsejét.

Csaba hamar végzett a reggelivel. Szemmel láthatóan unatkozott, körülnézett. Egyszer csak Hubához hajolt.

– Nézd csak azt a pasast. Ott ül a sarokban, fekete nadrágban, kék ingben ...

– Minket néz – állapította meg fivére, és nagyot húzott a tejből. Igaz, kicsit fintorgott hozzá.

– De már vagy tíz perce – tette hozzá Csaba figyelmeztetően. Amália néni is arra pillantott diszkréten, napszemüvege mögül.

– Egészen csinos úriember – mondta váratlanul.

A fiúknak torkukon akadt a szó: Hubának a kifli is. Köhögési roham fogta el. Csaba kétszer hátba vágta, erre Huba teljesen elkékült, és majdnem lefordult a székről. A néni már ismerte enyelgéseiket, ügyet sem vetett rá, észrevétlenül szemlélte az idegen férfit.

– Mi baja lehet? – kérdezte Csaba.

– Engem néz – szögezte le Amália.

– Az nem baj – filozofált Huba, és elgondolkozva harapdálta az utolsó kiflivéget.

– Valószínűleg tetszik neki a néni.

– Gondolod? – kérdezte egészen komolyan Amália, mintha teljesen egyenjogú, felnőtt partnerrel társalgott volna. Csaba tiszteletlenül vigyorgott.

– Nem is olyan csúnya. Olyan, mint a jó öreg Drakula legcsinosabb fia.

Ötven év körüli, sovány, kissé hajlott hátú, sápadt férfi volt. A tejcső túlsó végében ült egyenes derékkal, és feléjük nézett.

– Lehet, csak holmi merengő – kezdték a fiúk egymás ugratását.

– „Hová merült el szép szemed világa ...”

– A Balatonba. Jó mélyre.

– Lehet, hogy nem is lát. Üvegszeme van.

– Az üvegszem is átlátszó, végtére is...

– Lehet, hogy neki is a sárga a kedvenc színe... Amália csak mosolygott rajtuk, majd felállt. Hamiskásan csipentett szemével a fiúkra.

– Gyertek, menjünk. Ha csakugyan érdekeljük, majd utánunk jön.

Foltos a bejáratnál várt rájuk. Nem érezhette magát jól, mert a közelben egy kétnégyes szürke dán dogot parkolt a gazdája. A dogot pórázal horgonyozták a korláthoz. Ülve is majdnem akkora volt, mint az ikrek; hegyes fülét nyugtalanul billegetve szemlélte Foltost. A szegény fekete-fehér eb a dog pórázának hosszát latolgatta, de nem akart elmenni a bejáratától sem, nehogy az ikrek nélküle menjenek tovább. Most aztán örömmel üdvözölte gazdáit, büszkén elvonult a dog előtt, oda sem billentett a farkával. Huba az utca túlsó oldaláról visszalesett.

– A fickó utánunk jön.

Amália néni önkéntelenül is megigazította a sapkája alól kitüremkedő hajtincsét. Huba oldalba bökte Csabát, hangtalanul nevettek.

A strand bejárata előtt Anikó várt rájuk.

– Szervusz, kislány... Hogy is hívnak? – fordult hozzá Amália, nagyon jó kedve lett hirtelen.

– Anikó!

– Anikó! – vágta rá majdnem egyszerre a fiúk. Jegyet vettek a pénztárnál, bementek. A víz illatát kósza szellő hozta feléjük. Még nem voltak sokan a pázsiton.

– Te, Csaba – fordult Amália Hubához. – Less csak hátra, mit csinál az a pas... szóval az az illető.

– Huba vagyok, de azért hátranézek – felelte a fiú. Lehajolt, szandálja csatjával babrált, közben a kerítés felé figyelt – egyelőre töprengve bámul, nem tudja eldönteni,

bejöjjön-e vagy sem.

– Azt az öt forintot sajnálja – csúfondároskodott Csaba. – Bizonyára Skóciából érkezett.

– Kiről beszéltek? – érdeklődött Anikó.

– Amália néni legújabb imádójáról – vigyorgott Huba.

– Majd adok én nektek!... – tiltakozott a néni, de valahogy erőtlően, sőt vidáman.

– Mi az, hogy legújabb?... Van több is belőlük?

– Ákos bácsi! – mutatta fel egy ujját Csaba.

– Gergely bácsi – mutatta fel két ujját Huba.

– No, és itt a harmadik – Anikó három ujjával mutatott hátra, a bejárat felé.

– Bolondságokat beszéltek – nevetett a néni, de érződött a hangján, nem haragszik.

A kék inges férfi kis habozás után vett egy belépőjegyet, és a kabinsor felé irányította a lépteit.

Amália néni aznap nem ismerkedhetett meg a rejtélyes idegennel. Ennek oka természetesen az ikrekben keresendő. Az első fürdés után kijöttek a partra, és Anikót a nénival hagyva elindultak a parton „sétálni”. Két szót súgtak egymásnak, és már tudták, mit fognak tenni.

– Azért ez mégis túrhetetlen – tüzelte magát Csaba.

– Még csak ő hiányzott – Huba szeme közben fűgén kutatott a nyüzsgő tömegben a kék inges férfi után. – Mi a fenét akarhat tőlünk?

– Titkos ügynök lehet.

– Nyilván az argentinok küldték a néni után.

– Ki tudja, miket művelt a néni Buenos Airesben?...

Csaba azonnal maga előtt látta a nénit, amint közelharcot vív argentin titkosrendőrök elit alakulatával egy Buenos Aires-i felhőkarcoló tetején. Amália esernyőt ránt, felnyársalja a legközelebbi ügynököt, majd két másikat egy-egy jól irányzott ökölcsapással terít le. Ezután megigazítva félreecsúszott kalapját – Roger Moore-hoz hasonló kisfiús mosolya megvillan egy aláereszkedő helikopter fényszórójának kévájében –, még előkerül valahonnan egy keskeny bajszerű ügynök, bátran rohamoz, de a néni csak megpöccenti, mint egy kellemetlenkedő legyet, és a fickó zuhan le a felhőkarcoló tetejéről, üvöltése elhal, a néni elegáns mozdulattal libben fel a cinkosok élénksárga helikopteréről leeresztett hágsóra, búcsút int az alul összesereglett ügynökök tehetetlen hadának, a golyó persze nem fogja...

– Sok Belmondo-filmet láttál – szögezte le Huba, aki pontosan tudta egész idő alatt, mi jár a fivére eszében.

– Láttunk, nem?! Te is velem szoktál ülni a moziban – s átlépkedtek a kinyúló meztelen lábszárakon, közben jobbra-balra leleselkedtek. – Meg kell tudnunk, mit forgat a fejében ez a... ez a... – kereste a szavakat.

– Ott van! – ragadta meg fivére karját Csaba. – Vigyázz, éppen erre néz! – beálltak egy fűzfa mögé. A férfi – ezúttal kék ing nélkül, csupán fekete fürdőnadrágban – a kőparton álldogált, és a vizet figyelte. Körülötte vidám gyerekek pancsoltak iszonyú zajjal, csinos, fiatal nők apró fürdőruhákban siettek el mellette. A férfi minderre ügyet sem vetett. Csak a vízben zajló élet érdekelte.

– Azt lesi, mikor jön Amália néni.

– És ha csak véletlenül kóválygott arra, amerre mi?

– Próbáljuk ki – Huba kilépett a fa mögül. Csaba követte. Lassan, ráérősen ballagtak a part felé. Az idegen persze egy ideig nem figyelt fel rájuk. De a két teljesen egyforma iker – még zöld fürdőnadrágjuk is hasonló volt – érthető feltűnést

keltett a strandon. Végre a férfi is észrevette őket.

– El fog szaladni – mormolta Csaba figyelmeztetőleg.

– Csak nem?... Megijedne? Tőlünk?...

– Mindenesetre ne felejtsd el, miben egyeztünk meg.

A férfi határozott léptekkel jött feléjük. Egyáltalán nem hatott titkosügynöknek. Hajlott hát, kissé beesett mellén az öszülő szőr – bizony nem éppen atlétának látszott.

A fiúkhoz lépett.

– Álljatok meg egy pillanatra, gyerekek! Ugye ti vagytok együtt azzal az idősebb hölgygel, aki a régi autóval jár?

A fiúk megtorpantak, tanácstalanul pillantottak egymásra. Aztán Csaba sajnálkozva tárta szét karját.

– Donge lamori – mondta.

– Szibaneráj – tette hozzá Huba.

– Sprechen Sie Deutsch? – próbálkozott ekkor a férfi. Sötét szeme nyugtalanul járt egyik fiúról a másikra.

– Mürgenosz dalia – rázta fejét tagadólag Csaba.

– Do you speak English?... – tördelte kezét a férfi. Nem, ez bizony nem titkosügynök.

– Kulle szelám – ezúttal Huba sajnálkozott. Megkerülték a férfit két oldalról, mentek tovább. Amaz még nem adta fel a reményt, elkínzottan kiáltotta utánuk:

113

– Parlez vous français?...

Csaba már csak messziről intett nemet. Aztán futásnak eredtek: egy perccel később nevetve zuhantak a kiterített takaróra, Amália és Anikó közé.

– Mitől van ilyen jó kedvetek? – érdeklődött a néni.

– Á, semmi! – legyintett Huba szokott nagyvonalúságával. – Csak átvertünk egy süket madarat.

Amália néni a hátán feküdt; most a szája is nyitva maradt erre a mondatra. Gyorsan felült, szaporán pislogott kis ideig, majd Anikóhoz fordult.

– Kislányom, légy szíves, fordítsd le nekem magyarra ezt a mondatot...

Csaba bekapta az öklét, csak a válla rángott a nevetéstől.

– Becsaptak valamilyen ostoba embert – mondta Anikó komolyan.

– Nohát!... Én meg már azt hittem, siketfajdot lóttek meg nyílvesszővel! – elmélkedett Amália. – Mi az, hová rohantok?...

A három gyerek akkor már nevetve száguldott a stégen. A lépcsőn egymást lökdösve ugrottak a hús vízbe. Csapkodva húztak ki a bójáig, aztán megfordultak, visszafelé úsztak.

– Nahát, ezek a gyerekek! – legyintett Amália, és ismét leheveredett a takaróra. A furcsa idegen már eszébe sem jutott. Inkább... Gergelyre gondolt.

Ákos bácsi azon az estén kitett magáért. A téészből hozatott bort és szódavizes palackokat. A szerény vacsorát Amália vásárolta a közeli étteremben; a kecskelábú faasztalt a fiúk cipelték ki Ákos bácsi szobájából. A terítésnél is segédkeztek. Foltos volt az egyetlen, aki az egész sürgés-forgásban nem vett részt, viszont csillogó szemmel figyelte az ígéretes előkészületeket. Különösen Anikót ugrálta körül, amikor a kislány kihordta a konyhából az ételeket. Mivel udvarlása ellenére sem kapott semmit, helyet foglalt a kút mellett, és elhatározta, továbbra is élénken szemmel fogja tartani a társaságot.

Gergely bácsi hat óra körül érkezett. Fekete nadrág volt rajta, hófehér ingnyakát elől régimódi, rendkívül elegáns babos nyakkendő fogta össze. Csaba először nem

akarta kinyitni a kaput – folyton azt hajtogatta: a vendégek előbb közölgék a jelszót –, de Ákos bácsi szélesre tárta az ajtót.

– Hát isten hozta, Gergely bátyám!

– Ismerik egymást? – ámult Huba.

– Már hogyan ismernénk egymást! Egy faluban lakunk! – kiáltotta Ákos, és egymás keblére borultak az öreggel. Az agronómus kissé elfeledkezett magáról, és olyan erősen ropogtatta meg az öreg tanító hátát, hogy az néhány percig némán kapkodott levegőért.

– Látod, nagyapó, milyen szép ez a vár?... – kérdezte Anikó.

Ákos büszkén húzta ki magát. Amit sem Amália, sem az ikrek negyednapja nem dicsértek meg, azt ez a kislány hamar észrevette: hogy a Borzogh-vár... szép. Az ügyesen falmélyedésekbe rejtett petróleumlámpák alulról felfelé világítva egy-egy világosabb háromszöget vetítettek a falra. A csipkés oromfal igen jól mutatott a feketéllő égboltra rajzolódva...

– Menjünk fel a mellvédre – húzták el Anikót a fiúk.

– Megnézem, lehült-e már a bor a pincében – rohant el Ákos is.

Amália és Gergely egyedül maradtak az udvaron. Az asszony egy percig csendben nézte az öreg fehéren világító fejét. Különösen a halántékát. Közben mosolygott. Gergely lassan fordult feléje. Hamiskás fény csillant szemében, másik kezébe tette át meggyfa botját.

– Min mosolyogsz, Málka? A néni belekarolt a tanítóba.

– Azon Gergely, hogy idestova negyven évig kellett várunk erre a napra... Amikor egy este, mások szeme láttára együtt ülhetünk asztalhoz. Emlékszel apádra?

– Emlékszem – bólintott élénken az öreg, miközben lassan ballagtak az asztal felé. Éjjeli lepkék köröztek a sárga fényű fali háromszögek körül. – Mindig az asztalt verte, ha valaki csak a nevedet említette is... Afféle örökké haragvó parasztember volt. Megviselte a kemény élet, nyugodják békében.

– Hát engem aztán nem szeretett, annyi szent. Nem is titkolta.

– Mert azt akarta, gazdagabb lányt vegyek feleségül. Aki néhány hold földet hoz a házhoz. – Gergely kesernyésen mosolygott. Az asztal mellé telepedlek. Foltos azonnal közelebb húzódott, a lámpák fénye megcsillant sötét, meleg szemében. Csalódottan vette tudomásul, hogy az emberek még nem fognak hozzá a vacsorához. A toronyból zseblámpafény villant ki az egyik lőrésen keresztül – a gyerekek jöttek lefelé a falépcsőn.

– Én pedig szegény lány voltam, akárhogyan vesszük is a dolgot – foglalta össze Amália mosolyogva. Szeme sarkában bújt meg egy kis szomorúság. – Főleg akkoriban, a harmincas években, sanyarú idők voltak azok ...

– Bizony, bizony – bólogatott komolyan Gergely. – Gazdasági válság volt, ma így tanítják az iskolákban. Sokan mentek akkor külföldre, megélhetésért, jó vagy jobb munkáért...

– Vagy egyszerűen csak munkáért. Tudod, nekünk csak egy kicsiny földünk volt, talán emlékszel rá, ott a felső dűlőben. Aztán amikor a húgomat elvitte a betegség, apámnak nem volt többé maradása. Állandóan azt hajtogatta, próbáljunk szerencsét külföldön. Aztán eladta a kis földet, ebből meglett az útiköltség hármunknak. Szegény anyám kézzel-lábbal tiltakozott, ő már csak itt akart élni, „de meghalni is”, ahogy mondogatta. Mintha megérezte volna, hogy nem tesz neki jót az a sok idegen ország...

– Már itt is vagyok! – jött elő a konyhából Ákos. – Azonnal hozom a levest. Tessék, itt vannak a szalvéták.

– Gyerekek! – kiáltotta a néni. – Vacsora-a-a! Mozgolódjatok, úrficskáim!

Zsibongva tódultak ki a toronyszobából. Anikót nagyon meglepte a vár ötletes

berendezése. Ezt rögtön közölte is az agronómussal, aki csak úgy dagadt a büszkeségtől.

– Hát, igyekszik az ember... – szerénykedett. Csak úgy magában sóhajtozott, amikor visszagondolt rá, mennyi harcába, munkájába, erőfeszítésébe került a vár.

Foltos azonnal helyet változtatott, a három gyerek közelében telepedett le, ott több megértésre számíthatott, bizonyos, titokban az asztal alá juttatott ízletes falatok tárgyában.

– Finom ez a leves!

– Ilyet még otthon sem kaptunk soha.

– Örülök, hogy ízlik. – Amália nagyot nevetett. – Pedig nem is mi csináltuk. A vendéglőből hozattam.

– Egész nap a levegőn voltak, attól van ilyen jó étvágyuk – mosolygott Gergely bácsi. A ráncok összefutottak pirosposzsgás arcán, ahogy tányérja fölé hajolt. – Ez kell a gyerekeknek, nem a városi bűz.

– Ami azt illeti – kapcsolódott bele Ákos bácsi a társalgásba –, bizony ahol sok az autó, ott a gyalogos is alig tud lélegezni. Gondolom, nincs ez másképpen Argentínában sem?

– Tudtam, hogy ma este már nem úszom meg szárazon...

Csak Huba értette el hirtelen a célzást. A többiek azt hitték, a fiú elvesztette az eszét – kipattant az udvar közepére, egyik karját melle előtt tartotta behajlítva, vízszintesen, a másikkal a feje felett rajzolt néhány kört, megfordult saját tengelye körül, ujjait pattogtatva utánozta a kasztanyettát, kétszer egymás után felkiáltott:

– Ollé! Ollé! – és magyarázatul hozzátette: – Tangó-ó-ó!

– Tehát beszéljek Argentínáról – folytatta a néni, amint elcsitultak a kedélyek. – Igaza van Ákosnak, a sok autó ott is megkeseríti az emberek életét. Mégis egyre több van belőlük... Minden öt autóból négy Buenos Airesben futkos, az utcákon sokszor nagy a közlekedési dugó. Engem ez különösebben nem izgatott, amíg a férjemmel odakinn laktunk a pampán, terepjáró kocsink volt. Buenos Airesben pedig busszal jártam. Tudjátok, vannak olyan élénk színekre festett, óriási, de gyakran rozoga buszok, „collectivos”-oknak hívják őket. Ezek aztán járnak éjjel-nappal... De jobb volt kinn a pampán. Mindig is szerettem a hatalmas pusztaságot, a szabad térséget. Ott csakugyan jól éreztem magam. Kicsit az itthoni tájra is emlékeztetett... A Balaton helyett volt ott egy folyó, nem messze a házunktól, oda jártak inni a marhák. A távolban alacsonyabb dombok, teljesen úgy, mint itt... Bizony kezdetben sokszor gondoltam Balatoncsillagra.

Hallgatagon ettek. Gergely bácsi hosszú, vékony ujjával tört a kenyérből, lassan evett, elgondolkozva. Amália néni az öreg mellett ült, de nem nézett rá. Ákos a falat figyelte, a lassan mozduló árnyakat. Csaba vadzöld pampát látott maga előtt: csomókban növekvő, kemény szárú fűvet, hőségben farkukkal csapkodva álldogáló vad teheneket, messziről széles karimájú kalapok alatt marcona lovasok közeledtek... Huba viszont a Buenos Aires-i autókra gondolt: ott aztán izgalmas lehet a közlekedés, mindenki állandóan túlköl, a taxisok vadul behajtanak a sűrűjébe, lassan cammognak azok a kollek... hogy is hívják őket?...

Amália felnézett a csillagos égre. A fekete bársonytakarón lustán hunyorogtak a fényfoltok.

– Tudjátok, hogy Argentínában még az égbolt sem olyan, mint itt? Merthogy az annyira délen van, odalenn. Egészen más csillagokat látni. A Dél Keresztjét, meg ilyesmiket. És reggel a nap, ha felkel keleten, utána nem dél felé halad az égen, hanem észak felé. Délben északról süt, úgy megy aztán délután napnyugatra... Az emberek a házakat úgy építik, hogy az ablakok, a bejárat észak felé nézzenek, akkor

kapja a legtöbb napot a lakás. És minél északabbra utazunk, annál melegebb van, merthogy északra van az Egyenlítő. Délen meg bizony egyre hidegebb.

– Furcsa egy világ lehet – vélte Anikó.

A lepkék a lámpák üvegéhez csapódtak. Valahol messze vidám emberek énekeltek. A víz felől gyenge szellő hozott vízillatot.

– Buenos Airesben sok az olasz. Vagy hát nem is olaszok ezek, hanem az olasz bevándorlók leszármazottai. Sok a francia, a német meg a portugál is. Persze legtöbbször még a nagypapa vagy a dédapja jött el Európából... Főleg ezek élnek ott; a spanyol származású lakosság meg „belül”, vagyis a pampákon, a hegyvidéken, az ottani nagyobb városokban. Minden harmadik argentin a fővárosban lakik, a többi város pedig igyekszik utánozni mindent, ami ott van. Rosario, Tucumán, Santa Fé vagy Córdoba – egész negyedeket építenek, amelyek nagyon hasonlítanak a főváros egyes részeihez. Persze a fővárosnak ott van az Ezüsfolyó, vagyis a La Plata... tudjátok, hogy ez a világ legszélesebb folyója? Vagy majdnem az ... Kétszázharminc kilométer a torkolatnál! No meg a tenger. A kikötő, Argentína motorja, így mondják az ottaniak... – elgondolkozott egy pillanatig, aztán a többiekre mosolygott. – Azt hiszem, csupa olyasmit mondtam, amit elolvashattok bármilyen útikönyvben. De vannak dolgok, amiket a könyvekben nem találtak meg... Soha nem írták le, hogyan ízlik a Corrientes-fasor kétszázötven étterme közül valamelyikben a pizza vagy a parrillada ...

– Pari... micsoda?

– Parrillada: óriási húsdarabokat sütnek nyárson, és a vendégnek kívánsága szerint vágnak le belőle akkora darabot, amekkorára kedve pénze van... Hohó, az argentinok is szeretnek ám enni, nemcsak a magyarok! Ez az egyik kedvenc időtöltésük. A La Boca negyedben meg olyan furcsa olasz-spanyol keverék nyelven beszélnek, élvezet hallgatni, az ember tíz éve élhet Buenos Airesben, mégis alig ért belőle valamit...

– És tényleg gazdagnak tetszik lenni? – csúszott ki egy oda nem illő mondat Huba száján. Rögtön vissza is szívta volna, de már késő volt.

Amália néni csilingelve nevetett.

– Úrficskám, azt a rézfánfütyülőjét! Jókat tudsz kérdezni... Hát akkor én most, itt, mindenki előtt, ünnepélyesen kijelentem: nem vagyok milliomos, de még gazdag sem. Úgy bizony.

Kis csend állt be, majd a néni folytatta elbeszélését.

– ...A centrumban szoktam sétálni, néha. Az ottani boltokban persze nem érdemes vásárolni semmit, minden jóval drágább, mint néhány utcával odébb. De hatalmas irodaházakat, áruházakat látni, és milyen fényes bankokat... Főleg a Florida utcában. Az ám Buenos Airesben a legelegánsabb sétáló utca... A Rózsaszín Ház kertjében – ha szerencséje van az embernek – láthatja az elnököt is.

– Nekem valahogy nem hiányzik a látványa – fintorgott Ákos. – Az újságban olvastam, hogy ott most katonatisztek uralkodnak.

– Hát igen, a helyzet nem a legfényesebb. De a Florida utcában csupa jó és szép dolgot látni. A gazdagok mindig úgy vannak öltözve, mintha vasárnap lenne... Olyan angolosan. Az Avenida Santa Fé meg egyenesen a Barrio Norte és a Palermo Chico negyedekbe vezet, hát ott aztán nem a legszegényebbek laknak ...

– És hogy élnek a szegények? – kérdezte Gergely.

– Rosszul. A szegények mindenütt rosszul élnek... Sokan áramlanak még ma is Olaszországból. Vannak városnegyedek, ahol csak ők laknak. Caseros, Maedo, Morona, Ciudadela... A németek üzletelnek, nekik valamivel jobb soruk van. Amerre ők laknak, egész utcasarok van vörös tetős, kis ablakos házacskákból. A kertekben

mindenütt salátát tesznek. Az utcákon feltöredezik az aszfalt – ez különben jellemző az egész városra. Sok a beépítetlen, kihasználatlan terület, a házak között sokszor egész sor üres telek áll. A nyomornegyedekben egyetlen fa sincs, de még ivóvíz sem. Az emberek mateteát iszogatnak a küszöbön. Javarészt munkanélküliek...

– A néinek volt munkája? – ezt Anikó kérdezte, komoly hangon.

– Nekem? – Amália egy pillanatig habozott. Aztán úgy döntött, a kis magánüzletről beszélni a gyerekek előtt most nem lenne időszerű. – Igen, én dolgoztam.

– Beszéljen a pampákról – könyörgött Ákos. Kérelmét a fiúk élénken támogatták. Csaba közben néhány kenyérdarabot kent meg zsírral, jó vastagon, és Foltos elé csempészte. A beálló percnyi csendben csak a kutya jóízű falatozása hallatszott.

– Majd máskor – mosolygott Amália néni. – Egész este csak én beszéljek? Hadd hallgassak most. Olyan jó itt... Ez a levegő, a víz illata...

– Igen, a víz illata – kapott a szón Gergely, önkéntelen mozdulattal végigsimítva bajuszán. – Úgy szeretem már gyermekkorom óta. Azért tartom még ma is azt a csónakot.

– Gergely bácsinak van egy fekete, egyetlen törzsből faragott csónakja – jegyezte meg Ákos. – Múzeumi darab.

– Az bizony – bólintott a tanító. – A múltkor szóltak is a tanácstól, hogy hamarosan falumúzeumot rendeznek be, nem adnám-e oda nekik. Vízi járművük semmilyen sincs, márpedig Balatoncsillag valamikor híres volt a halászáiról. Ahogy a tihanyi halászok, úgy az itteniek sem vallottak szégyent... De hát ez régen volt. Több volt a hal, nem volt ilyen mocskos a víz, és évente annyit halászhattak le, amennyit csak akartak...

– Meg amennyit tudtak – vetette közbe Ákos. – Alaposan megritkult a halállomány, azért van szükség korlátozó rendelkezésekre, tilalmi időszakokra.

– Mindent meg lehet ám magyarázni ilyen tudományosan is – vágott vissza az öreg az agronómusnak. – De arról hallgatsz, Ákos öcsém, miért ritkult meg a hal a tóban?... Mert azzal a sok mesterséges anyaggal, vegyszerrel, a műtrágyáitokkal szórtatók tele a Balaton-parti szántókat, aztán az eső meg a patakok szépen behordták azt a sok mérget a vízbe...

– Nem méreg az, Gergely bátyám – mosolygott Ákos. – Attól a sok műtrágyától van gabonánk, zöldségünk.

Gergely legyintett. Amália közben a retiküljében keresgélt. A tanító folytatta:

– No, hagyjuk. Szóval a csónak... El sem tudjátok képzelni, milyen jó érzés kora reggel kievezni a tóra. Főleg tavasszal vagy ősszel. Mert nyáron a sok kiránduló miatt fele akkora élvezetet sem jelent. A szél, a víz szaga, a hullámok... – ábrándozva elhallgatott. Tekintete valahol messze, a várfalakon kívül járt.

– Nézzétek a nénit – súgta hirtelen Huba. Csaba szeme kerekre tágult.

– Ez nem lehet igaz – suttogta.

– De bizony – bólogatott döbbenetesen Anikó. – Ki hitte volna?

Amália néni egy hatalmas, vastag szivart tett a szájába, felvette az asztalról a gyufát. Láng lobbant, Amália szakértelemmel „járatta” a lángot a szivarvég alatt. Kékes, illatos füst tört fel. A néni jóízűeket szippantott, néhány kisebb felleget eresztett a levegőbe. Ákos mereven nézte, szólani sem tudott. Gergely bácsi bajuszsimogató keze a levegőben maradt.

– No?... – a néni körülnézett, nem értette, miért lett egyszerre ilyen csend, öt szempár meredt szivart tartó kezére. – A szivart nézitek? Magyarországon nem szivaroznak az emberek?...

A csendet Gergely bácsi törte meg.

– A nők csak a legkritkább esetben.

És aznap este már alig szólt valamit, csak ősz halántékán simított végig néha, kissé idegesen, nyugtalanul.

A következő héten úgy ragyogott az égbolt, ahogyan csak nyáron tud ragyogni a Balaton felett. Szikrázó kék bura borult a színét folyton változtató vízre. A tó hajnalban szelíden hullámzott, délelőtt kisimult, délután zöld opálfényt öltött, este újra apró hullámok csapkodták a kikötők mohával benőtt oldalát. Balatoncsillag felett megállt a nyár és az idő; a falu a nyugalom és a meleg aranyos csillogásában fűdött.

– Szeptemberben leszek hetedikes – mondta Anikó, és letépett egy satnya fűszálat, fehér egérfogai közé vette. Felkönyökölt, fensőbbeséges pillantást vetett az ikrekre.

– Azt hiszed, te egyedül leszel hetedikes? – méltatlankodott Huba. – Legalább húszezer hetedikes lesz velünk együtt.

– Mert mi is most megyünk hetedikbe – ezt Csaba tette hozzá, vajmi kevés lelkesedéssel, aztán elnézett a víz felett. Az északi parton kékbe borultak a dombok, előttük – mint fehér, piros pillangók – vitorlások háromszögei cirkáltak.

– De én Pesten járok iskolába – erősködött még Anikó, hogy valamivel különbnek lássék a fiúknál. De erre a mondatra az ikrek nem is válaszoltak. Csaba ugyan megkockáztatott egy apró legyintést, aztán ő is elfordult. Mennyivel különb egy pesti iskola a vidékinél? Kettővel több emelet van rajta?

Aranybarnára sütek már mindhárman. A legbarnább persze így is Anikó volt közöttük; ő már egy hónapja üdült Balatoncsillagon. Az elmúlt tíz nap alatt a fiúk is némiképpen a rézbőrű irokézekhez váltak hasonlókká, ahogy Ákos bácsi mondta valamelyik nap.

A várúr különben majdnem megsértődött, amikor Amália néni egy köteg bankjegyet akart a kezébe nyomni.

– Fogadja csak el, hiszen a szállásért tartozunk ezzel – magyarázta a néni. De az agronómusnak egészen vörös lett a feje a szégyentől.

– Dehogyan fogadom el! – fakadt ki. – Ki hozta a múltkor is azt a csodálatos vacsorát? Ki sütött tésztát? – sorolta fel Amália „szolgáltatásait”. – És különben is, egy várúrnak joga van vendégeket fogadni a saját várában, és joga van ezért fizetséget nem számítani fel!

Berontott a toronyszobába, becsapta maga mögött az ajtót, csak úgy rezgett az egész vár. Foltos behúzódott a kapualjba, Amália pedig megkövülten állt az udvaron, kezében a pénzzel. De néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó.

– No, nincs igazam? – suttogta az agronómus bűnbánóan. – Elnézést, hogy így... felidegesítettem magamat. Ugye megéri, kedves Amália...

Ettől függetlenül pénzt továbbra sem volt hajlandó elfogadni. Amália aznap megint nagy vacsorát rendezett, erre ismét hivatalos volt Gergely is. Az öreg tanító szemmel láthatóan jól érezte magát ebben a társaságban.

A nap erősen nyugatra fordult, amikor Huba feltápászkodott.

– Ideje hazamennünk. A nénit nem láttátok?

– Még odabenn úszkál.

Csabának remek ötlete támadt. Leszaladt a partra. Már csak néhány fej látszott a strand vízében. Egy élénkvrös, bodros fürdősapka alatt a néni rejtőzött.

– Szenyóra Amália! Szenyóra Amália! – kiáltotta a fiú. A parton napozók mind őket nézték. Anikó és Huba a fűben hempergett a nevetéstől. A néni visszaintett, és a part felé kezdett úszni.

– Fantasztikus nénikétek van – jegyezte meg elismerően Anikó. – Ha nem látnám, el sem hinném, hogy ityen. Tudjátok, mit terveznek holnapra?

– Kik?

– Nagypó meg Málka. Hogy hajnalban kieveznek a tóra nagypapa csónakján.

– Kár, hogy minket nem hívtak magukkal... Honnan tudsz erről?

– Tegnap este beszélgettek nálunk. Engem elküldtek aludni, de a fürdőszoba kisablaka nyitva volt, ők meg a tornácon búcsúzkodtak egymástól... Ott beszéltek meg.

– Mi is felkelhetnénk korábban, és odalopózhatnánk a csónakházhoz – javasolta Huba.

– Semmit sem értesz – türelmetlenkedett Csaba. – Ne zavarjuk őket. Hadd maradjanak kettesben – és furcsán hunyorgott fivérére.

– Belement valami a szemedbe? – érdeklődött Huba.

– Kacsintani akart – magyarázta Anikó. – Arról van szó, hogy az öregeket... no, hogy is mondjam csak... szóval össze kéne házasítani.

– Házasítani? – Huba akkorára tárta a szemét, mint egy-egy kistányért. De további csodálkozásra nem maradt idő; Amália néni bukkant fel hatalmas, sárga törülközővel kezében. Fázósan dörgölte magát, aztán a törülköző leple alatt gyorsan átöltözött.

– Mehetünk.

A strandot elhagyva kavicsal felhintett fasorban ballagtak. A fatörzsek árnyékai nagyon messzire nyúltak. Valahol mély hajókürt zúgott fel szaggatottan.

– Ne nézzünk hátra – mondta egyszer csak Huba.

Erre a többiek természetesen mindnyájan hátranéztek.

– Ki hitte volna?... – csodálkozott Anikó.

– Ez még él? – Csaba jelentőségteljes pillantást váltott fivérével.

– Kit láttok? – kérdezte a néni.

– A kék inges argentin titkosügynököt – magyarázta buzgón Csaba. A néni persze nagyot nézett.

– Argentin titkosügynök?

A fiúk röviden elmagyarázták, hogy arról a tejsárdában „megismert” férfiról van szó, aki már napok óta figyelni őket. Több ízben észrevették, hogy a mindig kék inget hordó illető a strandról jövet igyekszik követni őket.

– Csakhogy eddig minden alkalommal leráztuk – tette hozzá Huba nem titkolt büszkeséggel. – Van itt sok apró utca, és délután elég nagy a forgalom.

– Gyorsan tudunk futni – tette hozzá lakonikusan Csaba.

– De mit akarhat tőlünk?... – töpregett Amália.

– Sötét fickónak látszik.

– A szeme sem áll jól.

– Mindig lopakodik.

– Messziről bámul – panaszták a fiúk.

– Most is azért követ, hogy megtudja, hol lakunk – jelentette ki határozottan Anikó.

– Azt hiszi, a néni mégis milliomos, és ki akarja rabolni – eresztette el fantáziáját Huba.

– Csapjuk be Menjünk be egy vadidegen házba, mondjuk, hogy Juliska néni küldött, és...

– ...és kérdezzük meg, hogyan érzi magát János bácsi a műtétje után – a két fiú azonnal és folyamatosan öntötte magából a jobbnál jobb javaslatokat. De a néni legyintett.

– Nincs semmi titkolnivalónk, gazdagok sem vagyunk. Nem félünk. Ha a fic... szóval, ha ez az illető akar valamit, majd megmondja. Most csak hadd jöjjön utánunk.

Az ikreknek ugyan nem tetszett a néni javaslata, de nem tehettek ellene semmit. Anikó elbúcsúzott tőlük a sarkon, hazament a nagyapjához.

Az idegen egészen a várig követte őket. Miután a nénit és a fiúkat elnyelte a sötéten ásító kapualj, a férfi még hosszan állt, és mozdulatlanul figyelte a lemenő nap fényében vörösen lángoló várfalakat.

A GYEREKEK ELTŰNNEK

Ismét felbukkan az argentin titkosügynök

A lófogú gavallér esete

Emlékezés, andalító zenével

A három gyerek rejtélyes eltűnése

Az evezők halkan csobbantak. A csónak fateste azonnal élővé vált; mozgásba lendült, nádszálakhoz ütődött. A frisszöld, keskeny levelek surrogva súrolták a csónak oldalát. A nap már felkelt. Narancsvörös korongként lesett be a nádasba, áttörve a hajnali ködök megfoghatatlan, áttetsző páráin.

– A fiúk nem vették észre, hogy elszöktél?

– Nem, nem. Alszanak még. Ákos pedig korábban elment dolgozni, még öt óra előtt.

– Az én Anikóm is alszik, mint a bunda. Mire felébrednek az unokák, már otthon is leszünk.

– Egy kicsit azért félek. Mi lesz, ha véletlenül vihar tör ki?

– Ugyan, hogyan törhetne ki? Látod, mindent elfelejtettél már, amit pedig tudnod kellene, hiszen te is a Balaton partján születted... Vihar soha nem keletkezik hirtelen; rengeteg jel mutat rá már előzőleg is. Csak érteni kell ezekhez a jelekhez... Most viszont nézz csak az északi partra: csupa ragyogás! És körös-körül az égbolt alja fényes, egyre fényesebb. Nem lesz vihar, Málikám, egy másodpercre sem.

Amália a csónak végében üldögélt, összehúzta vállán a kendőt, a nyílt víz felől hűvös szellő lebbent.

– Minden úgy történt, ahogyan negyven évvel ezelőtt – mondta halkán, elgondolkozva. – Akkor is reggel szöktem ki a házból, hogy veled találkozzak. Csak akkor a szüleim aludtak a szobában...

Gergely húzott még néhányat az evezőkön, válla felett előrepillantott. Künn voltak már a nyílt vízen, a tó szélén. A nádas mögöttük maradt bólogató bugáival, susogó leveleivel.

Az öreg letette az evezőket, maga elé nézett egy ideig. A hátát kellemesen sütötte a nap. Fehér ingének ujját feltúrta. Inas, barna karjával tartotta az evezőket a víz felett. A tollakról a vízcseppek ezüstgolyóként hullottak a zöld, hullámtalan felszínre, apró köröket gyűrűztek.

– Negyven évvel ezelőtt minden másképpen volt – jegyezte meg végül. Meleg szemében visszatükröződött a fehérén ragyogó ég. Amália a fejét rázta.

– Nem igaz, Gergely. Sok minden másképpen volt, igaz, de nem minden... Nézd a szoknyám szélét: nedves. A fű még harmatos ilyenkor. A Borzogh-vár pázsitján rengeteg kis vízcsepp csillogott. És annak idején a parton végig fű nőtt, emlékszel? Ahol ma azok az üdülők állnak, meg a strand... Neked már akkor is a víz volt a mindened, meg a lovak. Még az igavonó lóra is szeretted volna ráülni. Volt egy kis lélekvesztőd is, nem ilyen szép nagy csónak...

Gergely sóhajtott. Megint húzott néhányat az evezőkkel, aztán hagyta, hogy a feltámadó szellő lassan sodorja őket a nádas előtt. A partról magas házak, tetőablakok néztek a víz felé. Két sirály szállt el a part felé; a jegenyék között mintha egyé váltak volna, az őket követő tekintet egyetlen cikázó fehér foltot láthatott csupán.

– Csak egy kicsit megöregedtünk – mondta Gergely, és mosolygott. Amália átvette a mosolyt, kinyújtotta lábát, a csónak megbillent, erre két kézzel markolta meg

a palánkot. Az öreg szemébe nézett.

– Talán nem is öregedtünk meg, Gergely. Csak idősebbek, tapasztaltabbak lettünk.

– Meg betegebbek – tette hozzá kesernyés mosollyal a férfi. – Legalábbis én. A vérnyomásom, a szívem... De hiszen tudod, mondtam már.

– Ahogy így húzod az evezőt, senki sem mondaná, hogy baj van a szíveddel – nevetett Amália. – Úgy evezel, akár annak idején, amikor még legény voltál.

– Legény! – legyintett az öreg. – Hol van az már. Elrepült az idő.

Amália a vizet nézte. A csónak mellett apró örvények siklottak hátraforogva, hínárdarab merült fel, sötétzöld, rücskös levélen hideg-kékes-nyálkás bevonat. A csónak fája megfeketedett az időtől; néhol kissé korhadt is. Lehet, hogy Gergelynek már nincs kedve javítgatni? Valamikor pedig arról ismerték, hogy nagyon törődik a „hajójával”.

Amália rámosolygott a férfitra. Gergely szép ősz feje eltakarta a napot. Tűzfény vágott az asszony szemébe, egy pillanatra sötét lett, fehér folt táncolt csukott szemhéja alatt. Aztán újra megjelent a világ, ezer színnel, hanggal. A nádas zúgott, madarak röptek felette. A csónak alatt kicsiny hullámok feleseltek a hajótesttel, csobogva.

– Kérdeznék valamit – mondta hirtelen Amália.

– Kérdezz – Gergely csak egyik kezével evezett, a csónak körbefordult. A nap most az ő szemébe sütött, Amália feje körül rajzolódott ki a lobogó lángkoszorú.

Amália elnézett a túlsó part felé. Valahol, nagyon messze, vonat haladt, szabad szemmel alig látható, éppen csak sejthető kis, fekete hernyó, piros mozdonyfejjel az elején, ablaksor csillant, kürtszó jött a víz felett, alig hallották meg. A két sirály most kanyarodott vissza a jegenyék felől – egymástól távol repültek, mintha semmi közük sem lenne egymáshoz, egyik balra húzott el mellettük, a másik jobbra.

– Most inkább mégsem – rázta fejét Amália. – Majd máskor. Menjünk ki a partra, kérlek.

– Ezt nem gondoltátok komolyan – Huba a hátán feküdt, alig csapkodott karjával, mégsem merült el.

– Mit? – kiáltotta Anikó; ő is megpróbált a hátán úszni, de néhány karcsapás után hirtelen elmerült. Csaba szerencsére résen volt, elkapta a lány haját, és talpra állította. Mert ott már leért a lábuk a fenékre.

– Ereszd el a hajamat! – csapkodott maga körül vakon a kislány.

– Minden fuldoklót a hajánál fogva kell kimenteni – világosította fel Csaba szolgálatkészen. De Anikó azonnal az arcába fröcskölt néhány liternyi Balaton-vizet, erre inkább ő merült el. Néhány buborék bukkant fel a merülés helyén, majd... semmi. Anikó nyugtalanul tekingetett körül. A fiú nem merült fel.

– Belefulladt! – kiáltotta rémulten. Huba nyugodtan álldogált mellette. Nem úgy festett, mint akit különösebben megrázott a dolog.

– Fulladt a fenét – vonogatta a vállát. – Nem ismered te még a családunkat. Közülünk még senki sem fulladt vízbe, senkit nem ütött el vonat, autó, hajókötél, cséplőgép, talicska... – így folytatta volna, de akkor – tizenöt méterre tőlük – felbukkant Csaba feje.

– No látod... – fejezte be eszme-futtatását az iker –, semmi baja, éppúgy vigyorog, mint tizenkét éve mindennap... Inkább felelj már, komolyan gondoljátok, hogy össze kéne házasítani az öregeinket?

– Hát persze. Hiszen úgy összeillenek – vélte Anikó.

– Gondoljátok?

– Gyermekkoruktól ismerik egymást – Csaba most közvetlenül mellettük bukkant fel.

– Mi is ismerjük egymást – pillantott Huba Anikóra. – Akkor ez azt jelenti, hogy te leszel a feleségem?

– Még csak az hiányzik! – csapott a vízre Anikó. Csaba álnokul nevetett, majd valamivel komolyabban folytatta.

– Nekem úgy rémlik, hogy valamikor nagyon jóban lehettek.

– Negyven évvel ezelőtt, az őskorban! – legyintett Anikó, és elúszott jó messzire. A két fiú kis habozás után követte. A stégen fekvő alakok közül valaki felemelkedett, merően nézett a gyerekek felé.

– Hé, ti hárman!... – kiáltotta. Anikó éppen arra nézett, felismerte.

– Fiúk, ott az argentin titkosügynök!

– A kék inges?

– Miért, vörös inges is van?

– Az hát! Nézd, hogy üvöltözik!

– Egészen elkékült a feje. Mit akarhat megint?

A férfi a napozó lépcsője felé vette útját. Alig tette a lábát az első lépcsőfokra, a három gyerek hátat fordított a stégnek, és gyorsan a part felé gázolt.

– Meneküljünk!

A férfi kétségbeesett hangon kiabált utánuk:

– Várjatok meg! Várjatok meg!

– Dehogyan várjuk meg – zihálta Csaba. Derékig érő vízben futottak. – Nyomás, ki a partra. Ott eltűnünk, mielőtt kiér.

– Csak tudnám, mi baja folyton velünk. Bántottuk, vagy mi? Nincs elég hely ezen a strandon?

– Igaz! Másokkal is kötözködhetne már egyszer...

– Valamiért kiszúrt bennünket – állapította meg Anikó, amint elérték a partot. Felszaladtak a deszkahídra. – Hej, ikrek! Nem bántottátok?

– Mi? Őt?... – verte a mellét Huba, és szemét forgatva esküdözött, aztán halkabban tette hozzá. – Csak egy kicsit. De egyetlen ujjal sem nyúltunk hozzá...

– Különbösen sem verekszünk felnőttekkel – tette hozzá Csaba.

– Annak általában rossz vége szokott lenni – bölcselkedett futás közben Anikó.

– Kezd elegendem lenni ebből a fickóból – mondta Csaba. A balatoncsillagi eszpresszó kis teraszán ültek, a főtéren.

A muskátlikkal díszített korlát másik oldalán zajlott a délutáni élet.

– Ugyan, hagyd – legyintett Anikó. – Legalább egy kis izgalmat ad. Úgyis olyan unalmas itt az élet...

– Amióta velünk találkoztál, azóta is? – kérdezte szemtelenül Huba. Nem várt válasza, nem is kapott. Mindhárman csendben ültek, a tér poros akácfáit, az el-elhúzó külföldi autókat nézték.

– Valami nagy kaland kéne – sóhajtotta Anikó. Ajkai közé vette a poharat; a bepárasodott üvegen ott maradtak ujjá nyomai. Kólát iszogattak. Csaba egyszer csak az asztalra könyökölt, álla leesett, dadogva szólt:

– Gye... gyerekek... leittam m-m-magamat... – a részegektől ellesett mozdulattal próbálta feltámasztani a fejét.

– Ne hülyéskedj, mindenki téged néz – sziszegte Anikó.

– A kutyát sem érdekli, hogy a világon vagyunk – legyintett Csaba, hirtelen kijózanodva.

– Kit látnak szemeim! – rikkantotta Huba. Most már tényleg az egész eszpresszó

közönsége felfigyelt rájuk.

– Kit?

– Szenyóra Amália masírozik a téren – jelentette ki ünnepi hangon a fiú. – Ott közelg a mozi mellett.

– Erről jut eszembe, mit játszanak a moziban? – okvetetlenkedett Csaba, de a másik kettő nem is figyelt rá.

Amália néni megállt a tér sarkán, a hirdetőoszlop mellett. Sárga szoknya, sárga szandál, sárga blúz volt rajta.

– Az ember sárgaságot kap, ha csak ránéz – fintorgott Csaba.

– Mint egy kanári – segédkezett Huba is.

– Bizonyára tetszik neki a sárga szín – védelmezte Anikó a nénit.

– Vár valakire – állapította meg szakértelemmel Huba.

– Az óráját nézi.

Legnagyobb csodálkozásukra néhány másodperc múlva egy vadidegen férfi lépett a nénihez. Magas, sovány, keskeny arcú, ötven év körüli férfi volt, kifogástalanul szabott világos öltönyben, nyakkendővel, csillogó félcipőben. Fekete szemöldöke dúsan tenyészett, csupasz arcán mosoly fénylett.

– Hát ez ki? – hördült fel Csaba, mint egy sebzett vadállat. – Honnan került ez ide?

– Valami udvarló – jegyezte meg Anikó, de neki is kiszáradt a szája az izgalomtól. Gyorsan töltött a poharába – Huba kólájából.

A férfi – mintha csak kabátja alól varázsolta volna elő – virágcsokrot nyújtott át a néninek.

– Hát ez már sok – csapott az asztalra Huba. – Ki ez a jöttment, és mit akar a nénitől?

– Erre jönnek. Fizessünk, és húzzuk el a csíkot.

De a pincért éppen sehol sem lehetett látni; kénytelenek voltak hát ott ülni az asztalnál, és tétlenül nézni, hogy a néni és az idegen férfi éppen oda tartanak, helyet foglalnak a terasz másik végén, egy kétszemélyes kis sarokasztalnál. A férfi szüntelenül mosolygott; szemben ült a gyerekekkel. A néni szerencsére nem láthatta őket; a virágokat szagolgatva beszélgetett udvarlójával.

– Most mit csináljunk? – türelmetlenkedett Csaba.

– Csak nyugalom, úrficskáim – Anikó a néni stílusát utánozta. – Fő a nyugi. Mit ugráltok? A néniteknek joga van azzal randizni, akivel akar, nem?

– És Gergely bácsi? – tört ki Huba. – Hiszen ő udvarol a néninek!

– Igen? – csodálkozott Anikó. – Nem vettem ugyan észre, hogy különösen törné magát, de nevezzük így, hogy udvarol. Attól még udvarolhat a néninek más is, vagy nem?

– Ilyenek vagytok ti, nők – jegyezte meg Csaba utánozhatatlan hangsúllyal, kesernyésen. – Átejtitek a férfiakat.

– Tegnap arról beszéltél, hogy össze kéne házasítani a nénit Gergely bácsival – emlékeztette Huba szemrehányóan a kislányt. – És tessék, most meg pártját fogod, amikor mással találkozgat.

– Mi az, hogy találkozgat? – ingatta fejét Anikó. – Most először futott össze a... ezzel a...

– Honnan tudod, hogy először?

– Látom – felelte bölcsen a kislány.

– És ha először, akkor fog többször is – okoskodott Csaba, merően figyelve a sarokban élénk beszélgetésbe merülő párt.

Amália gyöngyöző kacaját hallották. A néni szemlátomást jókedvű volt. A szikár

férfi arcán is mosolyszerű rángás jelent meg. Sárgás fogak bukkantak elő mély üregükből.

– Olyanok az agyari, akár egy jobb házból való öt éves hullának – jelentette ki Huba fintorogva. Anikóra pillantott, értékeli-e a humorát, de a kislány a tér másik végébe nézett. Hirtelen elsápadt.

– Mi bajod? – kérdezték az ikrek egyszerre.

– Nagypó jön! – suttogta elhalóan Anikó. – Még csak ez hiányzott!

Gergely bácsi baktatott ráérősen a bútorbolt előtt. Többen köszöntötték a helybeliek közül. Az idegen turisták rövidnadrágos-szalmakalapos-hátizsákos-trikóstornacipős folyamában magányos sziklaként állt az öreg; hajlott, fekete ruhás alakja, ősz bajusza mintha egy idegen világból került volna oda hirtelen.

– Most mit izgulsz? – kajánkodott Csaba. – Az előbb méltóztattál kiselőadást tartani arról, hogy a néninek egyszerre többen is udvarolhatnak, nemdebár? – az utolsó szót gúnyosan, finomkodva ejtette ki.

– De ha nagypapa meglátja ezt a lófogút, szomorú lesz – vélte a lány.

– Épp most kell erre jönnie? – méltatlankodott Huba.

– A postán volt, levelet küldött apáméknak. De ha eljön a presszó előtt, biztosan észreveszi a nénit.

– És a lófogú gavallért.

– Akkor nyomás, mire vársz? Térítsd el az öreget! – lökte meg Csaba Anikót. A kislány már rohant is. Végre felbukkant a pincér, az ikrek közösen guberálták ki a számla összegét.

A nap már a háztetők felett állt. Késő délután volt.

Anikó nagypapjához rohant; a fiúk messziről is látták, mennyire igyekszik más irányba terelni az öreget. Az utcasarkon meg is álltak, vitatkoztak. Gergely bácsi a fejét rázta, búcsút intett unokájának, és újra elindult a presszó felé. Anikó, nagypapja háta mögött tehetetlenül széttárt karokkal, jelezte a fiúk felé: nem sikerült.

– Te vagy én? – kérdezte Csaba Hubától. Felpattantak.

– Te – felelte röviden a fivére.

Csaba már sietett is. Áttolakodott az asztalok között. Bocsánat, bocsánat – rebegte halkán. Két ugrással Amália asztalánál termett. A lófogú udvarló éppen valamit mesélhetett a néninek, mert szemében furcsa fény gyúlt, nagy beleéléssel beszélt, kezével élénken gesztikulált.

Csaba lehajolt a néni széke mögött, mintha leejtett tárgyat keresne, és egészen közletről félhangosan súgta:

– Gergely bácsi a láthatáron, irány a mosdó! – és már fel is állt, faarccal ballagott el a kijárat felé.

De Amália nem úgy reagált, ahogyan a fiúk számítottak rá. Nyugodtan ülve maradt, majd – amikor a férfi befejezte történetét – udvariasan nevetett. Huba közben a presszó bejáratánál harapdálta az öklét, idegességében.

Gergely bácsi már a presszó elé ért. Ekkor Amália – pedig háttal ült az utcának – valamit mondott a lófogúnak, felállt és a kijárhoz ment. Óramű pontossággal találkoztak.

– Szervusz, Málka – mondta Gergely, de tekintete a sarokasztal felé kalandozott.

– Szervusz, Gergely. Hogy vagy?

– Jól... És amint látom, te is jól szórakozol – az öreg sokatmondó pillantást vetett a lófogú úriemberre. Amália elérte ezt a tekintetet.

– Ja, ő? Á, csak egy udvarlóm – legyintett méltóságteljesen a néni. Szemében vidám szikrácskák csillantak. Majd pajkosan kérdezte, az asztalnál várakozó férfi felé intve:

– Hogy tetszik?

Gergely már nem volt olyan vidám. Elkomorult tekintetét vetett Amáliára.

– Hát éppenséggel... – morogta kedvetlenül, aztán rántott egyet a vállán. – Nekem aztán mindegy. Semmi közöm hozzá...

– Bizonyos vagy ebben? – kérdezte Amália. Ekkor már nem nevetett. Nyíltan nézett az öreg tanító szemébe, komolyan. Várakozással. Gergely erre nem tudott válaszolni. Amália lassan megfordult, visszament a lófogúhoz, leült. Gergely állt még egy másodpercig, aztán elballagott – hazafelé.

A gyerekek a mozi előtt találkoztak.

– Az előbb panaszkodtunk, hogy unalmas itt az élet.

– Hogy valami kaland kéne.

– No, most megkaptuk.

– De miért izgulunk? – vont vállat Anikó. – Végül is ez az ő dolguk. Mindegyik felnőtt.

– És már milyen régóta azok! – sóhajtotta Huba.

– Szegény. Gergely bácsi – ezt Csaba mondta mély hangon, elnézett a tér felett. – Két eset lehetséges: a néni vagy nem hallotta meg a figyelmeztetésemet, vagy... szándékosan rendezte így az egészet.

– A nőktől minden kitelik – vélte Huba, de még idejében ugrott el Anikó nyaklevese elől.

– Azt hiszem, bánatunkban moziba megyünk – Csaba a bejárat mellett kiakasztott fényképeket tanulmányozta. – Olasz vígjáték, tizennégy évtől ajánlott.

– Épp tizennégy évesek vagyunk, nem? – Huba kihúzta magát, mellét kidüllesztette, és a pénztárhoz lépett. De rögtön vissza is szólt Anikónak. – Nincs véletlenül egy tizedes?... Az előbb a pincér a presszóban elszedte az összes aprópénzünket...

A hálószoza ajtaja résnyire nyílt.

Huba azonnal behunyta a szemét. Úgy tett, mintha aludna. Amália egy percig hallgatózott, aztán óvatosan beóvakodott a fiúk szobájába. Zseblámpa halvány kékéje vetődött a falra. Huba szeme résnyire nyílt, igen keskeny résnyire. A másik ágy felől Csaba szuszogását hallotta. Ikertestvére csakugyan aludt.

A néni halkán motoszkált. A székeken heverő ruhadarabokat szedegette össze, olykor-olykor sóhajtott egy nagyot.

Huba hirtelen kinyitotta szemét.

– Amália néni? – suttogta álmosan, mintha csak most ébredt volna.

– Pszt! – suttogta Amália. – Aludj csak szépen. Mindjárt kimegyek, kislám.

– Mit tetszik csinálni? ...

– A piszkos ruhákat szedem össze. Valakinek olykor ki is kell őket mosni, tudod.

Huba érezte, hogy az ágy széle megsüllyed. Parfümillat terjedt el a levegőben. A néni ott ült mellette.

– Aludj, fiam.

– Már alszom is – készségeskedett Huba, de szeme nem csukódott be. Amália néni nem oltotta el a zseblámpát, kósza fénykarika vándorolt lassan a falakon. Huba úgy érezte, beszélnie kell. A paplanon vándorló tenyere rátalált a néni meleg kezére.

– Amália néni, ki volt az a lófogú fickó ott a presszóban?

– A kávéházban?... – a néni hangjában mintha diadal csendült volna. – Hát egy udvarlóm.

– Hol tetszett megismerni?

– A strandon, fiam. És megbeszéltem vele egy találkozót. Egy randit, ahogy ti mondjátok újabban.

– És... Gergely bácsi?

Amália nem válaszolt rögtön. Megszorította Huba kezét, és felállt. A zseblámpa fénye a padlón szaladt össze apró folttá.

– Majd egyszer mindent megtudtok... Most aludj szépen.

Már az ajtóban volt, de visszafordult egy pillanatra.

– Annak a másíknak pedig nincsenek is lófogai – suttogta még vidáman, majd halkán, nagyon halkán becsukta maga mögött az ajtót.

A lófogú úriember – mert a fiúk továbbra is állították, hogy lófogai vannak az illetőnek – másnap is felbukkant. Ezúttal a strand előtt cserkészte be a nénit. Amália örömteli mosollyal üdvözölte. A lófogú kezét is csókolta a néninek. Ezt az ikrek már látni sem bírták – mielőtt a néni bemutathatta volna őket udvarlójának, gyorsan besiettek a kapun. Anikó a stég feljárója mellett feküdt a fűvön, és messziről látta a jelenetet.

– Nem tetszik nekem ez az ember – dünnyögte.

– Nekünk sem – az ikrek villámgyorsan ledobták ruháikat, és mindhárman rohantak a vízbe. – Valamit tennünk kellene!

– De milyen jogon? – aggályoskodott megint Anikó. – Végül is a nénétek azzal jár, akivel akar.

– És mit szölt este Gergely bácsi?

– Nagypó?... – Anikó nyakig a langyos vízbe merült, barna válla csillogva bukkant ki a kis hullámokból. – Hát nem vetette fel a jókedv, az biztos. Alig evett valamit vacsorára, igaz, máskor sem eszik sokat. Aztán csak ült az asztal mellett, maga elé nézett, és öt percenként annyit mondott: „Nahát!... Ki gondolta volna?”

– Izgalmas társalgás lehetett – vélte Huba.

– Itt valami bűzlik – mondta erre Csaba. Huba beleszagolt a levegőbe.

– Hacsaknem a hínár meg a rothadó nádas ...

– Nem úgy értettem, fafejű. Az ügyben van valami olyan, amiből balhé lehet.

– Mi baj lehetne? – Huba lebukott, úszott egyet víz alatt, majd ismét felmerült. Haja nedves tincsekben tapadt homlokára. – Egy hét múlva vége a nyaralásunknak. Mindenki hazamegy, és kész.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne! – sóhajtott Anikó. – Először is, Gergely bácsi és én maradunk. Amália nénétek pedig, ahogy beszélte, azt csinál, amit akar. Elintézheti, hogy itt maradjon akár az egész nyárra Ákos bácsinál... A lófogú pedig... Végül is ki tudja, akár ő is itt maradhat, nem?

– Nem ajánlom neki – morogta Csaba. De meglepte, amit Anikó mondott. Csakugyan megtörténhet, hogy ők ketten Hubával elutaznak, amint apáék megjönnek Görögországból – de az itteni események ezzel nyilván nem érnek véget. És nélkülük játszódik majd le minden. Levelekből tudják meg, mi is történt a lófogúval, Gergely bácsival és mindenekelőtt Amália nénivel? Ha ugyan valaki egyáltalán veszi magának a fáradságot az itteniek közül, és értesíti őket a fejleményekről.

– El kéne intézni még ezen a héten – mondta végül.

– A lófogút? – érdeklődött szívélyesen Huba, és megmutatta a karizmait. – Bíz csak rám.

– Ütődöttek vagytok! – Anikó a nádas széle felé vezette őket. – Gyertek, meg ne lásjon bennünket a néni.

– Mással van most elfoglalva – Csaba a partot kémlelte. Amália és a lófogú egy fűzfa alá telepedtek. – A férfi táskarádiót tett a pokróc szélére, napolajat ajánlott fel. A néni mosolyogva visszautasította.

– Előbb az a kék inges titkosügynök, most meg ez a lófogú – ingatta fejét Huba. – Túl sok a jóból...

– Lehet, hogy ez terrorista – szaladt meg Csaba fantáziája –, és el fogja rabolni a néni!

– Mert bizonyára azt hiszi, dúsgazdag argentin milliomosnő – tódította a fivére.

– Hagyjátok már abba! – legyintett Anikó, és felnöttes, oktató hangon folytatta. – Egyszerűen arról van szó, hogy a lófogúnak megtetszett a néni.

– Honnan tudod? – érdeklődött gyanakodva Huba.

– Látom – a kislány hangjában olyan erős meggyőződés vibrált, hogy az ikrek nem kérdezősködtek tovább. Csak egymásra pillantottak, jelentőségteljesen.

– Szóval látod – így Huba.

– Jó szemed lehet – Csaba elkapott egy nádszálat, elengedte. A rugalmas, zöld botocska fellendült a levegőbe, a vége meg-meglíbbent a gyenge szélben.

– Ússzunk egyet, aztán megbeszéljük, mit tegyünk.

A nap hosszú aranyhidat vetett a vízre – az egyik vége valahol messze a hegyek alatt veszett el a tündöklő távolban, a másik vége a nád szélén bújtt elő az örökké susogó, hajlongó szálak közül.

Este a fiúk felmentek a toronyba. A kőfalakra a keskeny lőréséken beszivárgó gyér világosság rajzolt furcsa foltokat. Csak egymás csillogó szemét látták. „Megfigyelés alatt tartották a környéket” – ahogy Csaba mondta. De hamar megunták ezt a játékot. Amália néni a várudvaron aggatta kötelekre a mosott ruhákat. Ákos bácsi a pincében fűrt-faragott valamit. Békés hangulat uralta a Borzogh-várat. Még Foltos is kimerülten hevert szokott helyén, a boltíves kapualjban.

A fiúk halkán beszélgettek. Kívülálló ugyan nem sokat értett volna ebből – mivel remekül ismerték egymás gondolatait, mindegyik csak a felét mondta el mondanivalójának, ikertestvére úgyis kitalálta a másik felét. Az úrhajózás, az afrikai rabszolga-kereskedelem, a dinnyetermesztés, az albinó majmok problémaköre, a Balaton vizének esetleges sebgyógyító hatása, a pókok magánéletéből ellesett jelenetek, a tökfőzelék egészségre ártalmas volta és néhány hasonlóan magasröptű téma szerepelt ebben a beszélgetésben. Már majdnem sötét volt, amikor Huba megragadta fivére karját.

– Oda nézz, ki jön ott!

Gergely bácsi baktatott át a pázsiton. Egyenesen a vár felé tartott.

– Nyomás, szóljunk a néninek!

Lelkendezve rohantak le a falépcsőn. Huba majdnem leesett. Csaba suttogva kiabálta végig az udvart.

– Amália néni!... – aztán elbújtak a pincében. Ákos bácsit is értesítették az újabb fejleményről. Most már hárman lapultak a pinceajtó mögött. Huba arra gondolt, Ákos bácsi számára is kellene egy feleséget keríteni. De honnan?...

A kapuban halk beszélgetés folyt – a szavak nem hallatszottak el a pincéig. Aztán Amália néni szaladt át az udvaron, hirtelen kitérte a pinceajtót. Ákos, aki előzőleg az ajtónak támaszkodott, most majdnem kiesett a kövezetre.

– Átöltözöm, és elmegyünk – közölte a néni ellentmondást nem tűrő hangon, de vidáman.

– Hová? – kérdezte Csaba.

– Valami szórakozóhelyre. Táncolni – tette hozzá a néni, felcsillanó szemmel. Az ablakokon beszűrődő gyér fényben is látták, mennyire örül. – Gergely meghívott ma estére valamilyen szórakozóhelyre... ugye, így mondják ezt manapság? Elvisszük Tivadart is, illetve ő visz el bennünket.

– No, ez még kérdéses, ismerve Tivadart – morogta Huba.

A zene andalító, lassú ütemével szinte beléjük lopózott. A város idegen volt – majdnem egy órát autóztak végig a fényárban úszó parton, míg ideértek. Külföldiek és magyarok tömegében forgolódva találtak rá erre a vendéglőre. A kis zenekar javarészt lassú, régi számokat játszott. Papírlámpák lógtak a fák alacsony ágain.

– Karneváli hangulat – mosolygott Gergely.

– Ezt a helyet egyenesen nekünk találták ki. Itt nem kell vitustáncot járni. Valahogy nem tetszenek nekem ezek a modern táncok – panaszkodott Amália.

A móló végén egyenletesen villogott a hajók zöld jelzőfénye. A tó vize fekete lett; csak a part mentén élénkült meg kissé, mintha egy láthatatlan óriás ezernyi apró fényfoltot hintett volna szét. A parti lámpák és az el-elhúzó autók fénye kicsiny hullámok hátán himbálózott.

– Csodaszép itt – suttogta Amália.

– Igen, itt szép minden – Gergely mintha hangsúlyozta volna az itt szót, gondolta Amália.

– Talán szebb is, mint akkor – felelte, és most ő hangsúlyozta az „akkort”. Gergely bajusza kissé megrándult. Akkor?... Akkor annyi minden másképpen volt. Ezt meg kell mondania Amáliának is, gondolta.

– Akkoriban sok minden másképpen volt... Bennünk is, körülöttünk is. Fiatalok voltunk, Málíka.

– Mit számít a kor! – legyintett az asszony. – Ha a lélek fiatal, akkor minden fiatal.

Gergely csak dörmögött. Amália közbeszólása kizökkentette kissé.

– Csak egy dolgot nem értek – mondta hirtelen Amália –, és ezt már negyven éve nem értem, Gergely... Válaszolnál egy kérdésemre?

Az öreg mindkét kezével a fakorlátba kapaszkodott. Hátuk mögött egy pillanatra feldübörgött a zene, fejük felett meglebbentek a lampionok. Sejtette, mi lesz az a kérdés. Egész héten erre várt.

Amália mélyet lélegzett. A vízben cikázó fényfoltokat nézte, ő is megfogta a korlátot, küszködött magával, végül halkán rákezdte:

– Azon a reggelen... miért nem jöttél el? Vártalak... Hiszen úgy beszéltük meg, velünk jössz. Apám is beleegyezett, pedig csak az utolsó előtti napon mondtam meg neki... Anyám még örült is. Egy fiatal férfi sokat segíthet rajtunk ott az idegenben, mondogatta. És én... én is örültem.

Súlya lett a csendnek. A zenekar éppen befejezte a játékot. A táncosok felajzva vonultak el, valaki hangosan tapsolt. A távoli fények közömbösen villogtak a nagy víz felett.

Gergely még egyszer megmarkolta a korlátot, aztán hirtelen elengedte, megfordult. Tekintetük találkozott.

– Nézd... Én akkor reggel tényleg el akartam szökni. Otthagyni a szüleimet, a falut, mindent. Ahogy megbeszéltük. Mert én valóban nem akartam nélküled élni... Kész voltam veletek menni Franciaországba, és ha kell, Amerikába. De ahogy kimentem az udvarra... Soha nem felejttem el azt a hajnalt, Málíka. Még majdnem sötét volt, éppen csak közeledett a nap. Az istállóban a tehén meghallotta, hogy fenn vagyok már, elbődült. A kutyánk a lábamhoz dörgölözött. Verebek csiripeltek a tetőn, és az az illat... A föld szagát éreztem, Málíka. Elindultam ugyan a házatok felé, a kertek alatt mentem, de... Harmatos volt a fű. Láttad már a harmatos mezőt? Éppen feljött a nap. Minden fűszálon ragyogott egy csepp; a nap felőli oldalon vörös, zöld, kék, sárga cseppek... Egy csapat varjú szállt el a jegenyék felé, én pedig arra

gondoltam: azokban az idegen országokban lesznek-e varjak? Meg jegenyék? Lesz-e kutya, amelyik a térdemre fekteti a fejét, szemembe néz? Nem csak nélkülözés, éhezés vár-e ránk?... A rossz sors nem kedvez a szerelemnek sem, Málíka. Ezért aztán visszafordultam, nem mentem el hozzátok.

Megint az a csönd. Amália hirtelen észrevette, hogy elmosódnak a fények, előbb a túlpárti sárga lámpasorok, aztán a közeli fehérek is. No igen, könnyek lepték el a szemét. Lassan, nagyon lassan vette elő a zsebkendőjét.

Gergely csendben állt mellette. Mereven nézett valahová a messzeségbe.

– Nehogy azt hidd, megijedtem – tette még hozzá a tanító. – Valami itt tartott, no. Nem tehetek róla. Erősen megfogott, Málíka. Nem voltam képes elszakadni... Sírász?

Amália erélyesen rázta fejét, eldugta a zsebkendőt. Mosolyogni próbált.

– Nem, ugyan dehogy... Bizonyára helyesen tetted. Nekem ugyan rosszul esett, mert... Mindegy. Bécsben sem volt valami jó, akkor már mindenki sejtette, hogy jönnek a németek, továbbmentünk gyorsan Párizsba. Onnan le délre, kisvárosokban dolgoztunk, főleg parasztoknál. A nyelvet nem ismertük. Apám akkor határozott, hogy jobb lesz Dél-Amerikába menni. De indulás előtt anyám megbetegedett. Ott is halt meg... – kifújta az orrát, ideges mozdulattal. Aztán elnézett a tulsó part felé, a fények tisztán látszottak ismét. – Nem voltak könnyű évek.

– Az itteniek sem – az öreg önkéntelenül is végigsimította bajuszát –, jött a háború, elvittek a frontra, aztán a front jött el ide, éhezünk, nyomorogtunk. Csak a háború után tanulhattam tovább, pedig azt hittem, öreg már az én fejem ilyesmire. Így lettem tanító. Nem akartam elmenni a faluból, jó volt nekem itt. Megnősültem. Nem panaszkodhatom. Jó asszony volt a feleségem.

Málíka elengedte a korlátot. Hosszan nézték egymást. Ekkor hangzott fel a zene újra. Lassú számot játszottak. Elsőként Gergely mozdult.

– Gyere – nyújtotta a kezét.

Válluk összeért, ujjai kapcsolódtak. A dallamok fel-felcsaptak, a zene andalító ritmusában olyan jó volt megfelekedezni minden rosszról, ami valaha történt.

Késő éjszaka érkeztek vissza Csillagra. Tivadar útközben néhányszor rakoncátlanokodott, egyszer negyedórára be is szüntette szolgáltatásait; de néhány erősebb rúgásra meggondolta magát.

Amália néni először letette Gergelyt, aztán a Borzogh-vár felé kanyarodott. A vízőzön előtti jármű éktelen csattogással kanyargott a nyugalmas, csendes kis utcákon. De az egyik sarkon...

– Carramba!... – kiáltotta a néni, és teljes erőből a fékre taposott. Tivadar – mintha csak megérezte volna, hogy ezúttal a fele sem tréfa – iszonyú csikorgással megtorpant. A lámpák fénykévéjében egy férfi állt integetve az úttest kellős közepén. A néni azonnal felismerte a kék inges „argentin titkosügynököt”.

– Asszonyom! – kiabálta a férfi. – Az öné ez az autó? Beszélni szeretnék magával!

A néni egész testében remegett. Ez a szerencsétlen órák óta itt lapulhat a vár közelében, és most pontosan eléje ugrik?!...

– Nem fogok maga miatt börtönbe kerülni! – üvöltötte válaszul. Nem vette észre, hogy izgalmában... spanyolul beszél. Átkok egész felhőjét zúditotta a férfira, aki ázott madárként, lógó karral állt az autó mellett, és kerekre tágult szemmel bámulta a néni. Amália mondott még néhány ékes szófüzért – ezek spanyolul legalább olyan hatásosak, mint magyar megfelelőik –, aztán hirtelen gázt adott, Tivadar megsarkantyúzott paripaként ugrott előre, éppen csak a fejét nem vetette fel – és elszáguldottak. A férfi ott maradt valahol a sötétbe borult járdán.

– Majdnem elütöttem – füstölgött magában a néni, még a várudvaron is. – Hát

normális az ilyen?... Képes ott ácsorogni órákig?... Ez a fickó tényleg akarhat valamit tőlem – mondta, és elgondolkozva pillantott a csipkés várfalakra. A csillagok ismerősen néztek le rá.

Másnap eléggé borús idő volt. Reggeli után Amália néni aggodalmaskodva figyelte a felhősödő égboltot.

– Nem mehetünk a strandra – mondta ki az ítéletet. A fiúk kissé elszontyolodtak. Felpislogtak a szomorú égre, mint a héjától rettegő tyúkok, aztán összenéztek.

– Anikó vár ránk kilenckor a strand előtt – jelentette be Huba.

– Csónakot akartunk kivenni a kölcsönzöből – tódította elkeseredve Csaba. Aztán mindketten várakozva nézték a nénit.

Amália megérezte, milyen sok függ most tőle. Két szőke fej rezgett előtte, két könyörgő szempár meredt arcába. Furcsa melegséget érzett a szíve körül.

– No, menjetek, ördögfiak... de semmi csónakázást! Az ikrek a nyakába ugrottak, aztán villámgyorsan elrohantak. Amália még utánuk kiáltotta:

– Úrficskáim, két órákor ebéd!...

Aztán állt a várudvaron, nézte a becsapódott kaput. Kár, hogy nekem nem születtek gyerekeim – gondolta –, most ekkora unokáim lennének...

A fiúk végigrohantak két utcán. Csak a főtér előtt fékeztek lihegve.

– Mit mutat a krumplid? – kérdezte Huba. Csaba órájára pillantott.

– Tíz perc múlva kilenc.

– Rengeteg időnk van.

– Csak pénzünk is annyi lenne.

– Mire kell neked? A néni mindenre ad. Elég kérni.

– Erről jut eszembe. Mit gondolsz, gazdag lehet?

– Azt mondta, nem az! – Huba eltöprengett. – Tudja a fene.

Messziről felismerték Anikót. Zöld blúzban, farmernadrágban ácsorgott a strand pénztára előtt.

– Hello – kezdte –, bemegyünk?

– Nincs sok értelme.

– Lehet ám fürödni hűvös időben is. A víz olyankor még melegebb, mint a levegő.

– Van egy jobb ötletem – mondta Anikó. – Menjünk át hajóval a túlsó partra.

– A néni azt mondta, ne csónakázzunk.

– A hajó neked csónak? – vágta hátba fivérét Csaba. Ebből kisebb nézeteltérés keletkezett, amelyet Anikó remek diplomáciai érzékkel simított el. Ezt követően mindhárman a kikötő felé vették útjukat.

Amália délelőtt nagymosást tartott, aztán szerény ebédet főzött. Biztosan éhesek lesznek a fiúk, gondolta. Ákosról nem is beszélve. Hallgatag megegyezésük alapján Amália minden másnap jó ebédet főzött, amelyre Ákost is meghívták. Az agronómus ugyan ebédelt a téaszben, de mire hazaért, már olyan éhes lett, akár a farkas. Abban a korban volt, amikor a férfiak észreveszik, hogy egyre nehezebb összegombolniuk a nadrágjukat. Pocakjuk nő...

Borzogh Ákos valamivel két óra előtt ugrott le egy vontató platójáról; energikus léptekkel vonult be várába.

– Mindjárt itt lesznek a fiúk is, éppen találok! – újságolta Amália.

– Mikor volt utoljára az udvaron? – kérdezte Ákos, belépve a félhomályos konyhába.

– Van annak egy órája is. Ki se léptem a konyhából...

– Hát vessen egy pillantást az égre – mondta komoran a várúr, és elment mosakodni. Amália kirakta még a tányérokat az asztalra, melléjük tette az evőeszközöket is, csak azután ment ki a köves udvarra. Foltos vinnyogva húzódott a kapualjba...

– Carramba! – szakadt ki a néniből. Döbbsen állt egy pillanatig, aztán a köteleken száradó ruhákra vetette magát. – Micsoda vihar lesz!...

Az ég teljesen fekete volt már. Sűrű, sötét fellegek gomolyogtak komoran, egyre vadabb szél rázta a fákat. Erősödő zúgást hallott; a tó felől megtörő hullámok zaját hozta a szél.

Ákos segített bevinni a nedves ruhákat, aztán felszaladt a toronyba. Az ablaktalan lőrésen hidegen vágott be a makacs szél. A part mentén hajlongtak a jegenyék. A tó üres volt, csak méteres hullámok követték egymást egyhangúan.

Fel-felcsapódó fehér tarajok szakadtak cafattá.

– Hol lehetnek a fiúk? – aggódott Amália a konyhában. Ákos leült az asztal mellé, a kredencen ketyegő ébresztőórát nézte. Negyed három volt.

– Mindenesetre együnk – javasolta félénken, szájában összefutott a nyál.

– Egyen csak, Ákos – intett a néni –, én már csak megvárom ezeket a haszontalanokat.

Hiába várt rájuk. Előbb három óra lett, aztán négy. Majd öt. A vihar teljes erővel dühöngött, felhőszakadás verte a tetőket. De a fiúk nem jöttek meg.

Este hét óra tájban elállt az eső. Hatalmas tócsák csillogtak a vár körül. Amália néni a kissé felszakadt felhőket kémlelte.

– Megbolondulok – közölte rekedten Ákossal. – Biz’ isten, megbolondulok. Ha a Balatonba fulladtak... Mit mondok a szüleiknek? Így vigyáztam rájuk?...

– Nyugodjék meg – ismételte az agronómus. – Fő a nyugalom. Majd megjönnek. Behúzódtak valahová az eső elől, és kész. Most, hogy elállt, hazajönnek. Lehet, hogy Gergely bácsinál vannak...

Vártak még fél órát. Erősen sötétedett már, amikor Ákos fejébe nyomta rendkívül széles karimájú kalapját, füttyentett Foltosnak.

– Nézze meg a parton is – kérte elhaló hangon a néni. Ákos egy pillantást vetett a szomorú szembe, majd szótlanul útnak indult. Már sötét volt, amikor visszajött. Az eső megint eleredt. Lerázta kabátjáról a vizet.

– Nincsenek Gergelynél – közölte röviden. – Alighanem átmentek a túlsó partra. Még reggel. Mind a hárman. Gyula barátom, a kikötőőr látott reggel két egyforma fiút meg egy lányt, bizonyára ők voltak. A féltízes hajóval mentek el.

– És...

– Semmi. A vihar miatt leálltak a hajók, dél óta semmiképpen sem lehet visszajönni a túloldalról. Hacsak busszal, vonattal nem... De volt-e náluk annyi pénz, hogy három jegyre kiteljen belőle?

Ültek a meleg konyhában, a petróleumlámpa sárga fényt vetett a falra. Foltos a sarokban feküdt, feketén csillanó, nedves, puha orrát két mellső mancsára fektette, de nem aludt. Meleg barna szemével a két búskomor embert figyelte. Időnként lebbenteti egyet fehér fülével, miközben a másik – a fekete – mozdulatlanul lógott a kőcsempékre.

Így lett tíz óra, aztán tizenegy. Minden zajra felfigyeltek, mindhárman. Hol egyikük, hol másikuk emelte fel fejét, hallgatózott.

– Le kéne feküdni – morogta Ákos, és egy hatalmasat ásított. – Nekem holnap hajnalban kell kelnem.

– Menjen csak – Amália hangja fakó volt és halk. – Én még virrasztok egy ideig.

– Azt ajánlom, feküdjön le maga is – fordult vissza a várúr az ajtóból –, kulcsuk

nincs, kopogtatniuk kell majd, azt pedig úgyis meghalljuk.

Foltos felkapta a fejét. Ugyanebben a pillanatban megszólalt a kopogtató a kapunál. A fémes dörgés ágyúlövészként visszhangzott az udvaron, a boltív alatt. Ákos már ugrott is, a néni és Foltos egymást előzve követték. Az agronómus szinte kitépte sarkaiból a kaput...

Az első másodpercben nem ismerték fel a sötétben, hatalmas ernyő alatt álldogáló férfit.

Gergely volt.

– Nem jöttek meg?... – ez volt az első szava. Lihegett szegény, biztosan sietve jött a néptelen, esőverte utcákon.

Ákos csalódottan morogta:

– Nem – és elballagott a torony irányába. Foltos leeresztett füffel álldogált a boltozat alatt, érezte az emberekből áradó szomorú feszültséget, valami történhetett, ami rossz. Leült a kapu mellett, és időnként a sötét deszkákra nézve hallgatódzott.

A konyhában nyugtalanul libbent a lámpa lángja. Amália becsukta az ajtót.

– Vesd le a kabátodat, ideteszem a tűzhely mellé, a székre... A nadrágod nem vizes?

– Csak egy kicsit. Mondd, szerinted mi történhetett velük?

Szótlanul ültek. Sokáig.

– Tegnap ilyenkor táncoltunk – mondta később Gergely. – Az ember soha nem tudhatja előre, milyen sors vár rá... Ha valami baja esik az én kis Anikómnak... – a hangja elcsuklott, nem folytatta. Amália néni nem nézett az öregre. A petróleumlámpa kettőt lobbant és sisteregve kialudt. A sötétben először semmit sem láttak; szemük lassan szokott hozzá az éjszakához. Kirajzolódott az ablak négyszöge. Az eső egyhangúan verte a tetőt.

– Várunk – mondta halkán Amália. Ültek a sötétben szótlanul.

Délután fél hatig nem történt semmi. A presszó széles üvegablakán vastag sugarakban csorgott le az esővíz. A kikötő előtti kis téren alig volt mozgás. Néha egy-egy külföldi kocsí, szomorú képű kirándulókkal teli autóbusz suhant végig, szinte úszva a hatalmas pocsolyákban.

– Valamit ki kéne találni – mondta Anikó könyökére támasztott fejjel. A tévében látott filmek jutottak eszébe; ha így esik az eső, a főszereplők mindig eszpresszóban üldögélnek, és kifelé néznek.

– Lehet, hogy ma estig már fel sem oldják a tilalmat – vélte Huba. – Nézzétek a móló végén a fekete kosarat. Fent van az árboc tetején.

– Senki sem mehet ki a vízre – tette hozzá Csaba. Három veréb a sarokban. Hol egymást, hol az ablakot nézték.

– Kelltek nektek kaland – ingatta fejét Csaba.

– Ha az emlékezetem nem csal, te sírtál a legjobban, hogy nem történik velünk semmi – torkollta le a fivére.

Egy ponyvával fedett teherautó állt meg a presszó előtt. Sárga trikós, negyven év körüli férfi ugrott ki a vezetőfülkéből, hosszú léptekkel szaladt a presszó ajtajáig.

– Itt az özönvíz! – kiáltotta a küszöbről. A vendégek felkapták bejüket. A férfi izmos karján esőcseppek csillantak, széles mosolyával rögtön derüssé tette a félhomályos helyiséget.

– Angyalom, egy egész bögre kávé! – harsogta a pult mögött álló, csapzott hajú, szikár presszós nőnek.

– No, ezt is régen szólították már angyalomnak – morogta a szomszéd asztalnál egy ravasz képű férfi.

– Miért olyan morcos? – nyájaskodott a sofőr a szikár felszolgálónővel, mikor megkapta kávéját. Nem ült le, a pultnál ácsorgott, úgy itta a kávékat lassan, szinte cseppenként, élvezve ujjával is a csésze forróságát.

– Rossz az idő – morogta a nő, de már nem volt olyan morcos.

– Ugyan – legyintett a férfi, és vidáman hunyorgott. – Van magának fogalma arról, milyen jót tesz ez az eső a veteményeknek?

– Akkor miért esik az aszfalton is? – érdeklődött a kávésnő, és kissé felderült az arca. A sofőr letette a kávékat, nevetett, a térdét is csapkodta, aztán elkomolyodott, újra kézbe vette a csészét.

– Magának humora is van – állapította meg elégedetten.

– Van egy ötletem – súgta Huba társainak.

– Végünk van! – rémüldözött Csaba, és úgy tett, mintha az asztal alá szeretne bújni. – Az ikremnek ötlete van! Mindenki fedezékbe, amíg nem késő!...

– Mondjad csak – Anikó még csak nem is mosolygott Csaba szavain –, a legvadabb ötlet is jobb ennél az üldögélésnél.

Huba ezt dicséretnek vette. Kihúzta magát, mellét büszkén kidüllesztette, aztán felállt és határozottan lépett a pulthoz. Megállt a vidám sofőr mellett.

– Jó napot kívánok.

– Üdv, ifjancok gyöngye – a sofőr kíváncsian végigmérte a fiút. – Mit kívánsz?

– Beszélni szeretnék magával – intett asztaluk felé Huba.

A férfi odapillantott. Csabán akadt meg a tekintete.

– Úgy látom, te két példányban létezel – intett a másik iker felé. – Egyszerre ülsz ott is, meg állsz itt mellettem is. – Kifizette a kávékat, a gyerekek asztalához ballagott. – Szervusztok. Mi a baj ?

Huba röviden elmondta a történeteket. A sárga trikós megvakarta feje búbját, azon a helyen, ahol a haja kezdett búcsút mondani bőrének, és lassan, megfontoltan válaszolt:

– Hát nem a legjobb helyre fordultatok, az egyszer bizonyos. Az a helyzet, gyerekek... bocsánat! Ifjú hölgy és fiatalurak!... hogy én most nem megyek a déli partra. Azt a parancsot kaptam, hogy Füreden egy raktárból vegyek fel ötszáznegyven női pulóvert, és vigyem Pestre. Legfeljebb annyit tehetek értétek, hogy nem Veszprémen keresztül megyek, hanem Siófok mellett ki a sztrádára. Siófok az már mégiscsak a déli parton van, onnan könnyebben sikerül fognotok valamilyen járgányt, amelyik aztán elvisz benneteket Balatoncsillagra. Áll az alku?...

Huba büszkén pillantott társaira. Anikó azonnal beleegyezett, Csaba szintén. A sofőr felállt.

– No, akkor gyerünk, nincs sok időm. Füreden egy óra múlva bezárják a raktárt...

– No, milyen ötleteim vannak? – várta a dicséretet Huba.

A füredi raktár előtt várakoztak. A három gyerek ki sem szállt a kocsiból – behúzódtak a ponyvatető alá, előre, közel a kocsik vezetőfülkéjéhez. Az eső szakadt. A sárga trikós férfi szakadt nylonköpenyt kerített valahonnan, és villámgyorsan kihordta a raktárból a papírdobozokat. Egész halom lett belőlük a plató közepén. A gyerekek mögötte heverték egy régi ponyván.

– Na, hamarosan elindulunk – mondta a férfi, és visszament a raktárba aláírni a papírokat. Csend lett, csak az eső verte fejük felett a ponyvát.

– Ki tudja, mikor érünk haza? – Anikó Gergely bácsira gondolt. Már biztosan aggódik. És Amália néni is. Nem is sejtik, hogy ők most Füred egy elhagyatott kis mellékutcájában parkoló idegen teherautó mélyén lapulnak, miközben odakinn egyre sötétebb lesz, közeledik az este – a zápor és a viharos szél pedig csak nem csillapodik.

– Nincs éppenséggel melegem – morogta Huba. Senki sem válaszolt. „Mehetnénk már – gondolta a fiú –, így is este érünk Siófokra. Ráadásul előbb be kell majd jutnunk a sztrádáról a városba, hogy kiállhassunk a déli part műútjára, amely hazafelé, Balatoncsillag felé vezet... Este, esőben pedig nem szívesen állnak meg az autósok, ki vesz fel ilyenkor autóstoposokat, főleg hármat egyszerre?” Lehet, hogy mégis vonattal kell majd menniük?

Futólépések közeledtek. Hallották, hogy a vezetőfülke ajtaja felpattan. Csattanások, motorzúgás, indultak. Az autó hirtelen felgyorsult, a gyerekeket felfeldobta a kövezet, Anikó majdnem elharapta a nyelvét.

– Valami nekem nem tetszik – morogta Csaba, majd ugyanazt hangosan is a másik kettő fülébe kiáltotta. – Úgy rémlik, ketten szálltak be ott elől a fülkébe.

– Honnan tudod ?

– Kétszer csattant az ajtó. Ketten szálltak be – ismételte makacsul Csaba. A teherautó gyorsan száguldott az esőverte utcákon. Néhány perc múlva el is hagyták a várost. A Balaton a távolban szürke csíkká változott.

– Lehet, hogy ez a vidám fickó még egy utast vett fel – legyintett Anikó, de gyorsan megkapaszkodott, mert éles kanyarba dőlt be a kocsi. Minek siet annyira, gondolta Csaba, de aztán eszébe jutott, hogy így hamarabb érnek Siófokra, és megnyugodott.

Talán el is aludtak az autóban. Az egyhangú dübörgés, a rázkódás elnyomta őket. Huba mozdult meg elsőnek. Vele szemben, a túloldali falnak dőlve Csaba ült; feje ide-oda billegett. Anikó középen feküdt, a ponyván.

– Ébresztő, kölykök! – Huba átvergődött a dobozok tetején, az egyik oldalba kapaszkodva hátrament. Sötét volt már; feketébe borult táj rohant az út mellett, Huba hosszan szemlélte a vidéket – merre járhatnak? Fekete fák a távolban, domboldal – aztán észrevett valamit, először nem is akart hinni a szemének, megrázta fejét, mintha álmot akarna elhessegetni – de nem, a kép előtte maradt. Az a másik úttest... Igen, most elhaladt ott is egy autó, magasra fröcskölve a vizet, piros hátsó lámpája villant... A fiú gyorsan visszabukdácsolt a többiekhez.

– A sztrádán vagyunk! – kiáltotta a fülükbe.

– Miféle sztrádán? Nem Siófok felé megyünk? – értetlenkedett a fivére. – Füred és Siófok között nincs autósztráda. Ha csak az elmúlt héten nem építettek egyet villámgyorsan...

– Huba szerint elhagytuk már a siófoki elágazást – magyarázta Anikó Csabának.

– Nem tett le bennünket a sofőr! Biztosan megfélemezett rólunk. – Csaba kissé letört. – Most mi lesz? Elvisz bennünket a világ végére?

– És főleg: mikor érünk haza? Nagyapa már igencsak aggódhat – töprengett Anikó.

A teherautó ekkor fékezni kezdett. Érezték, hogy kissé letér jobbra. Az útpadkán megállt, csikorogtak a fékek.

– No, jobb későn, mint soha – mondta Csaba, és át akart mászni a dobozhegyen, de Huba visszatartotta.

– Mi van?

– Várj!

Most már a másik kettő is hallotta. Két férfi kiabált az esőben. A motor járt ugyan, de az illetők ott állhattak a ponyvatető mellett és minden szavukat tisztán értették.

– Gyerünk, siess már! Itt a csavarhúzó?

– Itt hát, meg a tábla is.

– Gyorsan csavarozd le a régi számtáblát. Addig előveszem a másikat, és figyelek, nem jönnek-e a zsaruk... Nyomás!

A fiúk megmerevedtek. Rendszámtáblát cserélnék? Miért? Kik ezek? Azt rögtön tudták, hogy nem a sárga trikós, vidám óriás van ott köztük. Hangjuk után ítélve ezek teljesen idegenek és fiatalabbak lehetnek.

Anikó mégis indult volna, négykézláb a dobozokon keresztül, de a fiúk visszafogták.

– Igyekezz, apafej, nem szeretnék itt lebukni! Tudod, mennyit kapnánk a kocsiért meg a pulcsikért? Legalább három évet... Igyekezz már!

– Ne izgulj, öregem, végeztem. Gyerünk előre, ott is kicserélem a táblát, aztán meg sem állunk Pestig!...

– Menj, én vigyázok itt hátul! Te biztos vagy benne, hogy pulcsik vannak a dobozokban? – zseblámpa halvány fénykévéje vetődött a teherautó belsejébe. A gyerekek ösztönösen lehúzták a fejüket, mozdulatlanra merevedve lapultak. Anikó hallotta, hogyan dobog a szíve, mintha ott vert volna a torkában, dübörögve.

– Ne turkálj most, apafej, láttam, mikor berakodtak. Épp azért szúrtuk ki ezt a kocsit, nem?

A másik állt még egy pillanatig határozatlanul, egyik lábával a lépcsővason. Huba kissé felemelte a fejét – le is kapta rögtön, mert a zseblámpa fényköre ismét a dobozok közé vetődött.

– Gyere! – kiáltott előről a másik.

A férfi leugrott a padkára, előresietett.

– Most! – mondta Csaba. Mind a hárman a dobozokra dobták magukat, átcsúsztak a plató végébe. Anikó lépte át elsőként az alacsony oldalfalat. Előlről ajtócsapkodás hallatszott. Mielőtt a kislány lábával megtalálhatta volna a lépcsővasat, a teherautó elindult.

– Ugorj le!... – kiáltotta Csaba.

Anikó behunyta a szemét, elrugaszkodott...

– Most te! – üvöltötte Csaba fivére fülébe. Huba is áttette a lábát, de rögtön vissza is húzta. A teherautó vadul vágatott már, Anikó eltűnt valahol mögöttük. A fiatal autótolvaj erősen nyomhatta a gázpedált.

– Késő! – kiáltotta Huba. – összetörném magamat. – Amíg ezeket a szavakat váltották, a koci ismét gyorsult. Most már teljes sebességgel száguldott a kihalt autószerződésén. Néha tűnt fel egy-egy autó, de javarészt a párhuzamos pályán.

– Egyelőre menjünk vissza, oda előre, itt hideg van.

– Valahol majd csak megállnak ezek a haramiák! Akkor majd mi is kilépünk!

– Kíváncsi vagyok, Anikónak eszébe jut-e valami értelmes húzás.

Anikó négykézláb állt az aszfalton. Farmernadrágja nedves lett – a műút még tele volt apró, láthatatlan kis pocsolyákkal, az eső éppen elállt, de minden undorítóan nedves volt...

Az első pillanatban azt hitte, megütötte magát – de nem, első ijedtsége elmúltával felállt, semmije nem fájt. Szóval minden rendben. Rendben?... Kár, hogy a fiúk nem tudtak kiugrani... Mi lesz velük? Hova száguldanak azok az átkozott tolvajok?...

Tolvajok? Persze. A rendőrségtől rettegetek. A rendőrségtől. Ez az!

A következő tíz percben két autó is jött arra. De integetésére egyik sem állt meg. Gyalog ballagott közben, hátra-hátralesve, jön-e valamilyen jármű. A rossz idő miatt alig volt forgalom. Eltelt negyedóra, húsz perc, félóra. Az autók nem álltak meg.

Ott állt a szerdára szélén, apró kis emberke. Reszketett: észak felől hűvös szél fúj, az égen még mindig sötét felhők siettek valahová messze. A nedves aszfalt

megcsillant egy-egy közeledő autó vakító reflektoraitól. A kocsik elhúztak mellette. Aztán az egyik... Anikó már reménytelenül ballagott tovább, de hirtelen féklámpák gyúltak ki vörösen, fékcsikorgás hallatszott. Anikó futva indult az autó után. Közben furcsa gondolata támadt: mi lesz, ha egy másik autótolvaj vár rá ott a kocsi sötét belsejében?

A kitáruló ajtó kis lámpát gyújtott belül, ősz hajú, madárcúcú, idősebb férfi vezetett; mellette egy nő ült, festett arccal. Annyi idős lehetett, mint Anikó édesanyja.

– Csupa víz a kislány – nyafogott a nő. – Miért veszed fel? Bepiszkítja a kocsit.

– Éppen azért, mert csupa víz – morogta a férfi kelletlenül, hogy magyarázkodnia kell.

– Csókolom – Anikó bevágódott a hátsó ülésre, és már rá is kezdett volna mondanivalójára, de a nő rászólt.

– Jól csukd be az ajtót. Vigyázz, nehogy vizes legyen az üléstakaró... A lábad a gumiszőnyegen tartsd.

A férfi ajkába harapott, látszott, fékezi magát. Csak akkor szólalt meg, mikor a kocsi felgyorsult és újra száguldottak.

– Tudod, hogy nem szabad a sztrádán stoppolni?... Ha egy rendőrautó jött volna erre, bizonyára megbüntetnek.

– Ha tetszik látni egy rendőrautót, tessék jelezni nekik – mondta határozottan Anikó.

– No-no, csak vicceltem – mosolygott a férfi kényszeredetten.

– De igenis, kérem, én a rendőröket keresem. Ha nem találkozunk velük valahol útközben, akkor tessék engem bevinni a legközelebbi rendőrőrsre.

– Nofene! – álmélkodott a nő, festett arcán fintor szaladt át, félig hátra is fordult.

– Miért kellene neked annyira a rendőrök?

– Mert egy lopott teherautóról ugrottam le az előbb... A férfi meglepődésében a fékre lépett. Az utasok előrehajoltak kissé, aztán a kocsi újra meglódult.

– Jó, hogy nem csúsztuk meg – sóhajtott a férfi.

– Lopott teherautóról?

Anikó gyorsan elmondta a történetet. A nő meglepetten hallgatott; a férfi néhány tárgyilagos kérdést tett fel, aztán így szólt:

– Nem kell nekünk a rendőrségre mennünk. Fel is hívhatjuk őket. A sztráda mentén két kilométerenként segélykérő telefonok vannak arra az esetre, ha baleset történik, vagy bedöglik egy-egy kocsi... Éppen itt a következő.

A madárcúcú lefékezte az autót, kihajtott a padkára. A lámpák fényében betonba ágyazott sárga oszlop jelent meg. A férfi kiszállt.

A nő hátrafordult:

– És nem izgultál?...

– Félttem bizony – vallotta be a kislány.

A rendőrségi ügyeleten ketten ültek. A nagyon fiatal őrmester és az idősebb hadnagy. Ketten együtt sem lehettek ötvenévesek. A telefont a hadnagy vette fel. Hallgatta a beszélő, kicsit izgatott férfit, aztán türelmet kért tőle, és odaszólt társának:

– Alighanem máris nyomára akadtak a füredi teherautónak... add csak ide azt a jelentést. – Kézbe kapta a telexpapírt, a telefonba beszélt. – Mit mond a kislány? Hogy nagy ponyvás teherautó? ... Igen, pulóverek papírdobozokban, ez is egyezik... Most halad Pest felé, a sztrádán? Persze, megpróbáljuk, bárha azóta majdnem egy óra eltelt... A kislányt hozzák be ide, kérem – letette a kagylót.

– No, akkor ezeket ma éjjel elkapjuk – az őrmester a kezét dörzsölte, és a falióra pillantott. – Tizenegy óra sincs még.

– Ne örülj előre – intette le komoran a hadnagy. – Kicszerélték a rendszámablát. Minden teherautót meg kell vizsgálnunk, talán még elkapjuk őket Pest előtt...

– Mindig velünk kell valaminek történnie! – kiáltotta Csaba fivére fülébe. – Most aztán nyakig vagyunk a pácban.

Huba nem felelt. Ha igaz, amit a tolvajok beszéltek egymás között, akkor most Pestig meg sem állnak. Nyilván nem fognak sokáig furikázni egy lopott autóval, az ilyesmi eléggé veszélyes. Különbösen is, valószínű, hogy nem az autó kellett nekik, hanem az a sok száz női pulóver. Hány tízezer forintot érhet a rakomány?... Valahol ki kell majd rakodniuk. Akkor pedig vagy felfedezik őket, a raktér potyautasait, vagy sikerül még időben elmenekülniük.

Az autósztrádán a kocsi igen sebesen haladt. Hamar beértek Pestre. A budai hegyeket nem is látták a fiúk, csak sejtették, újra eső vont függönyt a tájra. Valahol messze alighanem baleset lehetett; az oldalról bevezető utakról kék fényvel villogó autók kanyarodtak fel a sztrádára.

A fiúk a ládahalom fölött kitekintve látták a nyüzsgést az utakon.

– Egyre nagyobb a forgalom! – kiáltotta Huba –, de majd csak lesznek kereszteződések, piros lámpák, ahol meg kell nekik állni. Ott leugrunk... gyere hátra.

Óvatosan, a ponyvatartó vasakba kapaszkodva egyensúlyoztak a raktér végébe. Hideg szél, olykor eső csapott be a nyíláson. A sztráda széles utcákba torkollott; a házak is egyre magasabbak, nagyobbak lettek; végtelennek tűnő ablaksorokból sárga, otthonos fény áradt. Kirakatok óriási akváriumként világítottak, cégtáblák, színes neonfeliratok villantak fel.

– De ha leugrunk, soha nem derül ki, hová vitték az árut! – kiáltotta Csaba ikertestvére fülébe. Egy pillanatig egymást nézték. Mint mindig, most is ugyanarra gondoltak mindketten. Huba rekedten kiáltotta:

– Melyikünk marad?

– Én! – felelte Csaba határozottan.

Az autó végül kénytelen volt fékezi; a hidak felé vezető utcákon egyre több lett a jármű, lomha mozgású kék autóbuszok sürgetően villogtak sárga irányjelzőikkel, egy helyütt tűzoltók is álltak: egy ház elöntött pincéjéből szivattyúzták ki a vizet. Az eső szakadt. Az aszfalt folyóvá változott, minden fény furcsán eltorzulva, színes masszaként szétfolyva tükröződött vissza a csorgó üvegekről. Az autók mintha víz alatti járművek lettek volna; nedves állatokként mozdultak a járdák mellett. Gyalogost egyetlenegy sem lehetett látni.

A piros lámpánál hosszú sorban álltak az autók. A teherkocsi a sor végére állt, türelmetlenül fel-felbőgetve motorját.

– Most!

Huba leugrott. Lába azonnal bokáig merült a vízbe; az aszfalt mélyedésében pocsolyává gyűlt az eső, neki pedig csak bőrszíjas szandálja volt. „Úgy meg fogok fájni, ahogy még soha!” – jutott eszébe. De gyorsan lehajolt, elolvasta a rendszámot, néhányszor elismételte hangosan. Hátán az ingből már facsarni lehetett volna a vizet. Mögötte újabb autó érkezett, fényszórók vágtak a szemébe, félreugrott. A lámpa zöldre váltott. Felbőgő motorokkal lódult meg a kocsisor.

A rendszámot ismételte magában, úgy ment a járdán, egy-egy pillantást vetett a magas házakra. Honnan lehetne telefonálni?...

– Jót fog tenni egy kis forró tea – az őrmester óvatosan letette a hatalmas bögrét. A sötétbarna folyadék vidám párafelhőkét eregetett a levegőbe.

A kissé rideg helyiségben néhány bútordarabon kívül csak falitáblák, színes ábrák lógtak, néhány lámpa árasztott éles fényt. A műanyag padlón nedves nyomok; erre jöttem, gondolta Anikó. Meleg, puha pokrócba burkolózott, és felhúzta lábát is a fotelba. A mosolygós rendőrnő elvitte ruháit megszáritani, addig valamilyen fiúpizsamát kapott, amely persze nem egyezett az ő méreteivel, hónaljban is vágott, de nem utasíthatta vissza. Kezébe vette a bögrét, de az ital rettentően forró volt, visszahelyezte a tálcára.

A másik szoba sokkal érdekesebb lehetett. Kár, hogy oda nem engedték be. Már az is nagy kegynek számít, hogy legalább ebbe az „előszobába” behozták. A nyitott ajtón keresztül azért sok mindent látott, hallott. Egy másik rendőr – alighanem tiszt – ült forgófotelban, előtte pultszerű asztal, rajta mindenféle telefonok, nyomógombok, mikrofonok, előtte hatalmas kivilágított falon pedig Buda térképe; Anikó a fotelból is látta, hogy a térkép a Dunánál szakad meg, a hidak félbe vannak vágva. Mintha a pesti oldal már valahol a világ végén is túl lenne. Milyen lehet egy félbevágott híd, töprengett el egy pillanatra, az ember odasétál, és a végén kilógathatja a lábát a víz fölé?... De hát ez csak térkép. Ezek a rendőrök biztosan csak Budával foglalkoznak, gondolta.

Hangokat is hallott; furcsa, kissé torzult szavak áradtak apró hangszórókból, telefon csörgött, a térképen színes lámpácskák villantak fel. A fiatal őrmester is bement abba a szobába, de őt nem látta Anikó, csak a hangját hallotta.

Így telt el legalább félóra. A benti hangok egy pillanatra sem szűntek meg; a kislány lassan kezdte megkülönböztetni a már többször hallott, rendőrautókból jelentkező férfiakat. A mikrofonon keresztül utasításokat osztogató tiszt olykor egy csíkos szélű zsebkendővel törülgette a homlokát; melege lehetett.

Aztán a telefon csörgött, hosszan, türelmetlenül. A fiatalabbik rendőr vette fel.

– Egy kisfiú? Azt mondja, lopott teherautóról?

Anikó ledobta a pokrócot, az ajtóhoz szaladt. Izgalmában kilépett túl nagy papucsaiából.

– Csak úgy bejött ide az őrre – mondta a vonal túlsó végén egy rendőr. – Azt mondja, egy lopott teherautóról ugrott le, a rendszáma... mennyi is? Huszonkilenc, negyvenhat...

– Azonnal adja a fiút a készülékhez.

– Értettem, máris – kis zaj hallatszott, aztán egy vékonyabb hang szólalt meg, kissé bizonytalanul.

– Halló?... Németi Huba vagyok – az őrmester megpöccintett az asztalon egy kapcsolót; a fiú hangja hirtelen fali hangszórókból áradt. Az őrmester jegyzetfüzetet rántott maga elé, feszülten figyelt. Anikó majdnem saját öklébe harapott izgalmában.

– Nincs sok időnk, fiú – mondta az őrmester. – Ezért először mondd a legfontosabbat. Hol ugrottál ki a kocsiból?

– A Déli pályaudvar közelében. A kocsi, továbbment egyenesen, ameddig láttam. Tetszik tudni, ezt az autót még Balatonfüreden...

– Mindent tudok –, a barátnőd már elmondta.

– Anikó? – a fiú hangjában öröm csendült. A kislány a küszöbről az őrmesterhez szaladt.

– Tessék megkérdezni tőle, mi van Csabával – súgta.

Az őrmester először nem kapcsolott – milyen Csabáról van szó –, de aztán felderült az arca. Hiszen Anikó az előbb mesélt már az ikrekről.

– A fivéréddel, Csabával mi van? Miért nem ugrott le ő is?

– Tetszik tudni, az úgy volt – a fiú hangja egy pillanatra elbizonytalanodott. – Megbeszéltük, hogy egyikünk jelt ad a rendőrségnek, a másik viszont végig a kocsin

marad, másképpen nem tudjuk meg, hová viszik a lopott holmit azok a banditák...

A hadnagy könnyedén, elismerően füttyentett.

– No jó. A hamis rendszámot felírtuk már, most add vissza a telefont a szakaszvezetőnek. Igen? Szakaszvezető, úgy vigyázzon a gyerekekre, mint a szeme fényére. Rögtön küldök érte egy kocsit. Végeztem.

Még le sem tette a telefont, már nyúlt is az egyik mikrofonért. Lenyomta a gombot.

– Az M7-esen ellenőrző csoportot hívom... M7-es csoport, jelentkezzék!

Kis szünet után recsegő hang szólalt meg:

– Jelentkezem.

– Szüntessék be az ellenőrzést! A körözött autó kicsúszott, már Budán van. Induljanak befelé sebesen, az utasításokat azonnal megkapják!

– Értettem!

A hadnagy eddig mozdulatlanul várakozott; amint fiatalabb társa befejezte a beszélgetést, másik mikrofont húzott maga elé, és jegyzetfüzetébe pillantva erős hangon kezdte mondani:

– Budai Központ az összes kocsinak! Az összes kocsinak! Azonnal gyülekezzenek Észak-Buda körzetében, a Moszkva tér, Vörös Hadsereg útja, Margit-híd és a Vár között. Körözzük az F, B – Ferenc, Béla – huszonkilenc-negyvenhatos rendszámú, tíztonnás, zöld színű, ponyvatetős teherautót, amelyet ma este rakományával együtt loptak el Balatonfüreden. A vezetőfülkében kettő személy, a tettesek, elfogásuk után azonnal őrizetbe kell őket venni. Figyelem! Valószínűleg a kocsik rakterében tartózkodik Németi Csaba tizenkét éves tanuló; a kisfiú a rendőrségnek dolgozik, a tettesek őrizetbe vétele után Németi Csabát haladéktalanul szállítsák ide a központba!

„A kisfiú, aki a rendőrségnek dolgozik”, éppen a robogó autó belsejében didergett. A ponyva résein befütyült a szél. Hiába nézte a hátsó nyíláson át a várost, nem nagyon látott olyan épületet, amelyet felismert volna. A Várat nem látta, az eső sűrűn zuhogott. Fogalma sem volt róla, merre járnak. Csak attól tartott, hogy a banditák elhagyják Budapestet. Mi történhetett Anikóval és Hubával? Egyiküknek sem volt annyi sütnivalója, hogy értesítse a rendőrséget? Vagy mégis?

A teherautó egy mellékutcába fordult be. Csaba az utolsó pillanatban kapta el az oldaldeszkat; nagyot döccent a kocsik. A pulóveres dobozok is ide-oda hanyódtak. Az utca macskaköves lehetett, mert a teherautó szüntelenül imbolygott. A fiú kihajolt, a gyér utcai lámpák fényénél keresett tekintetével valamilyen feliratot, amiből megdudhatná merre járnak. De semmit sem látott.

Éjjel kettőkor motorkerékpár zúgását hallották. A jármű valahol a Borzogh-vár környékén zakatolhatott. Aztán a zaj közeledett. Türelmetlen férfikéz verte meg a kaput.

– Te jó isten – suttogta Amália. Gergely korát meghazudtoló fürgeséggel ugrott fel. Egymást előzve botladoztak végig a sötét várudvaron. Amália izgalmában elfelejtette bekapcsolni a markában szorongatott zseblámpát. Csak a kapu alatt villantotta fel. Foltos, az eb nyugtalanul toporgott a kapu mögött, és szüntelenül ugatott. Valahol a hátuk mögött nyílt egy ajtó – az agronómus-várúr ugrott ki hosszú, fehér alsónadrágban és trikóban, papucsban, borzas fejjel.

– Mi van? Mi van? – hebegte, félig még aludt, alig tért magához.

A kapuban bőgő motorkerékpáron egy börzekés, fehér sisakos rendőr ült. A kilépők láttán tisztelgett.

– Jó estét. A helybeli rendőrörsről jöttem. Világítson ide, kérem! – egy papírt szedett elő belső zsebéből. – Félórája kaptuk ezt a rádiótáviratot Budapestről, a rendőrség budai központjából...

A GYEREKEK RÉSZBEN ELŐKERÜLTEK,
A TOLVAJOKAT MÉG KÖRÖZZÜK.
RENDŐRKAPITÁNYSÁG

– De mi történt... – Amália néni csak ennyit tudott kinyögni.

– Én se tudok többet – vont vállat a rendőr. – Csak ennyit mondtak. – Hirtelen gázt adott és elrobogott. Az eső tovább zuhogott, reménytelenül.

– Mi az, hogy részben előkerültek? – értetlenkedett Ákos, dideregve.

– Csak nem négyelték fel őket? – jajdult fel a néni; a két férfi felváltva vigasztalta.

– Azt jelenti, hogy elvesztek mind a hárman – magyarázta Gergely, igyekezett higgadtnak látszani, de a keze remegett. A huzatos kapualjban álltak, Foltos is ott toporgott a kövezeten. – De még nem találták meg mindegyiket.

– És melyiket nem? És hogyan kerültek Pestre? – suttozta Ákos, borzas fejét rázva.

– És miféle tolvajokról volt szó? – Amália néni becsukta a konyhaajtót. – Mit loptak ezek a tolvajok? Vagy kit?... Talán csak nem a gyerekeinket lopták el?

– Ilyesmi nem szokott előfordulni Magyarországon – rázta fejét ezúttal határozottan a várúr. – Nem élünk a vadnyugaton.

Csend lett. Gergely és Amália az ablakon beszűrődő gyér fényben – már majdnem hajnalodott – maguk elé nézve töprengtek. Hirtelen furcsa zajt hallottak – közeledő zúgást, mely hatalmas csattanással végződött. Mintha óriási fogsor verődött volna össze.

– Mi az? – kapta fel fejét Gergely.

– Semmi, semmi – mondta zavartan a csillagi vár ura. – Bocsánatot kérek, csak ásítottam ...

Az eső elállt.

A teherautó egyre sötétebb utcákba fordult be. Egyszer felfelé is haladt, aztán kétszer elkanyarodott. A macskaköveken dökögve, lassan mászott. Csaba nem látott utcanévtáblát. Valahol egy hegyi negyedben járhattak. Földszintes, sötéten lapuló házak álltak kertek között. A fák lombján esővíz csillant, az úttest pocsolyái hullámozva csapódtak össze a kerekek mögött. A fiú erősen kapaszkodott a deszkafalba; a ponyva széléről olykor hideg esőcseppek hullottak a fejére. Sose hitte volna, hogy Buda ilyen nagy.

Végre érezte, hogy a vezető fékez. Éppen eltávolodtak egy magányos villanyoszloptól; deszkakerítés mellett haladt a lopott teherautó zsákmányával és a potyautasával. Aztán hirtelen megállt; ajtó csapódott. Csaba a nedves deszkákra lapult. Ha most hátrajönne az egyik bandita, és felállna a lépcsővasra, bepillantana... A hideg is kirázta egy kicsit. De szerencsére nem így történt. A fiú óvatosan előrenézett a ponyva mellett.

Vézna fiatalember állt a járdán. Éppen az egyik ház széles kapuját próbálta kinyitni.

Itt az idő, gondolta Csaba. Egyik lábát átvette a deszkapalánkon, lassan tette utána a másikat is. A teherautó meglődült. Ekkor ugrott. Pontosan bele egy pocsolyába. Mert hát ennek is éppen ott kellett lennie...

A teherautó begördült az udvarra. Csaba a szemközti homályos járdán lapult, mozdulatlanul. A vékony fiatalember még kipillantott egyszer, aztán gyorsan behúzta

a fejét, és gondosan bezárta a deszkakaput. A motorzúgás is elhalt. A félreeső kis utcában ismét beállt az éjszakai csend.

Csaba várt még néhány percig, aztán átment a sáros úttesten. Megint pocsolóba lépett, de már ügyet sem vetett rá – lába térdig vizes volt. Megnézte a házzszámot – 86-os volt – aztán lassan elindult visszafelé.

Az utca végén talált egy alig észrevehető kis táblát a legszélső ház kerítésén. „Szegefű utca”, Szegefű utca nyolcvanhat, Szegefű utca nyolcvanhat – mondogatta magában, mint kisebb korában, mikor bevásárolni küldték: egész úton sorolta a megrendelt áruk listáját, el ne felejtse. Hirtelen jókedve kerekedett, vidáman ugrálva ment a sötét járdán. Eszébe jutott, milyen képet vágnak majd a rablók, amikor a rendőrök teljesen váratlanul betoppannak... No igen, a rendőrök. Hogyan értesítse őket? Talál-e telefont ezen a vidéken?

Telt az idő. Már kezdett aggódni, hogy a banditák esetleg megszöknek az áruval együtt, lehet, hogy csak megpihennek, vagy másik autóra rakodnak, legfeljebb a lopott autó marad csak az ismeretlen ház udvarán?...

Két utcával odébb is csupa sötét ablakot látott. Mit sem sejtve aludtak az emberek. Tanácstalanul álldogált a sarkon, mikor távolról egy közeledő autó reflektorfényeit pillantotta meg. Kiszaladt az úttestre, integetett.

Egy taxi fékezett mellette.

– Mi van öcsi? Mit csinálsz ilyenkor az utcán? Hová vigyelek?

– Sehová – ragyogott fel a fiú szeme, amint meglátta a volán mellett lógó mikrofont. – Nagyon kérem, szóljon be a központjába!...

– No fene! Ki vagy te, hogy így parancsolgatsz nekem?

– Németi Csaba vagyok – felelte a fiú. – De bácsi, most komoly dolgról van szó!

– És mit mondjak nekik? – a sofőr kopasz volt és öreg, de a szeme fiatal. Mosolyogva nézte a felhevült fiút.

– Hogy azonnal értesítsék a rendőrséget.

A kopasz férfitől lassan lehervadt a mosoly. Idegesen dobolt ujjával a kormánykeréken.

– A rendőrséget, azt mondom?... És mi dolgod velük?

– Fontos bejelentést kell tennem. Lehet, hogy már várják is – mondta komolyan.

– A te bejelentésedet? Nofene.

– De kérem, siessen. Minden perc drága.

A sofőr erre már nem tudott mit mondani. Lassan leakasztotta a mikrofont, hívta a központot. Álmos női hang jelentkezett. Aztán vártak. Egy perc múlva ugyanaz a hang sokkal élénkebben szólalt meg, őket kereste az éterben.

– Az ügyelet azt kérdezi, hogy hívják azt a fiút?

– Németi Csaba – alig mondta be a sofőr a nevet a mikrofonba, a hölgy igen izgatott lett.

– Azt az utasítást kaptam, hogy várjanak, rögtön odaér egy URH-s kocsis. Hol vannak?

A sofőr bemondta az utca nevét. Alig fejezték be a beszélgetést, a visszapillantó tükrökben apró, bolygó fénypont tűnt fel. Hamarosan autó fékezett mögöttük. Ugyanakkor előttük is felbukkant egy reflektorpár.

– Hát, ez aztán... – a kopasz sofőr nem fejezte be a mondatot, csak igen nagy tisztelettel nézett Csabára. Talán azon töprengett, egyáltalán tegezhet-e egy ilyen fontos egyéniséget. Ekkor fékezett mellettük a harmadik rendőrautó. A sofőr már nem is tudott szólani.

– Te vagy a Csaba? – tárta ki a taxi ajtaját egy rendőr. Akkora volt, mint egy

torony. Csaba nem is értette, hogyan férhetett be előzőleg az autóba, amellyel érkezett.

– Én – Csaba kikászálódott, érezte, mennyire fázik a lába. – Ugye a lopott teherautót keresik?

– Hát mit gondoltál, egy zsebtolvaj miatt jöttünk össze ennyien – mondta az óriás, és felnevetett hangosan. Igaz, rögtön szája elé kapta tenyerét, és körülnézett, sűgva kérdezte: – Hol vannak?

– Kicsit odébb. Szegfű utca nyolcvanhat, az udvarra álltak be az autóval.

Az óriás villámgyorsan kiosztotta a szerepeket. Négy rendőr gyalog indult a Szegfű utca felé, nehogy az autók zaja riassza a tolvajokat.

– Téged pedig azonnal elviszünk innen – mondta a fiúra pillantva. – Hiszen teljesen átfáztál.

Csaba tiltakozni akart, hogy ő bizony még látni szeretné a tolvajok letartóztatását, de érezte, nagyon fázik, és különben is, a rendőrök úgysem engednék oda a közelbe... Mielőtt észbe kaphatott volna, érezte, hogy a levegőbe emelkedik... Az óriás egyszerűen betette az egyik rendőrautóba, a vezető mellé.

– Három ilyen srácom van otthon, mint te – mondta még mosolyogva.

– Ők is ilyen nagyok lesznek? – kérdezte Csaba. Az óriás hangosan felnevetett, aztán újra elhallgatott, és óvatosan körülpillantott. A kocsi elindult.

– A budai irányítóközpontba megyünk – mondta a fiatal tizedes a volánnál. – Ott vár már az öcséd meg az a kislány is.

Csaba behunyta szemét. „Hát ez jól végződött” – gondolta. Nem is sejtette, hogy az éjszakai kalandok még nem értek véget...

Az ügyeleten három hatalmas teásbögre mögül három kíváncsi szempár szemlélődött. Most már nagyobb volt itt a forgalom; rendőrök jöttek-mentek papírokkal, utasításokat hoztak és vittek. Az ajtó szinte percnként nyílt.

– Mi lehet otthon? – kérdezte Huba. – Az öregeink alighanem halálra izgulják magukat.

– Ugyan – legyintett Anikó fensőbbéségesen. – Ezt már elintéztem. Három órája is van, hogy küldtettem táviratot innen a csillagi rendőrsre, nyugtassák meg őket.

– Te egy észkombájn vagy! – fűttengett elismerően Csaba. – Még a végén elismerem, hogy hármunk közül te vagy a legokosabb.

– Miért, eddig kételkedtél benne? – nevetett a kislány. Úgy ültek a fotelokban, mint három pokróckupac. Csak a teásbögrét tartó kezük állt ki egy résen. Kezdték magukat jól érezni. A meleg szétömlött bennük, a feszültség elműlt, a világ helyrebillent. Az eső, a hideg, a kaland, a veszély a múltba merűlt.

Az ajtó ismét nyílt; a rendőroriás lépett be egyik társával. Csaba majdnem ledobta pokrócát.

– Sikerűlt elfogni a fickókat? – kiáltott az óriásra.

A férfi meglentette combvastagságű karjút, majd sorban kezűt nyűjtott a gyerekeknek. Huba felszisszent a szorításától, Anikó pedig egyenként volt kénytelen szétválogatni összeragadt ujjait.

– Mi az hogy sikerűlt!... De még hogy! A fickók, ahogy te nevezted őket, rettentően meglepődtek, mikor bekopogtunk hozzájuk. Még akkor sem hittek a szeműknek, amikor tele lett az udvar rendőrrel... – bement a hátsó szobába, átadott valamilyen papírokat a hadnagynak, majd kijött, intett a gyerekeknek: – No, csak így tovább! – s ezzel elviharzott.

– Mit akart ezzel mondani? – kérdezte Anikó ujjait fűjva.

– Nyilván azt, hogy ezután is vadásszunk bűnözőkre. Autótolvajokra,

utonállókra, bankrablókra – vélte Huba elgondolkozva. Már látta is magát: mint Roger Moore, az Angyal, banditákat nyomoz, csapásokat ad és kap, és a végén mindig győztesen kerül ki a csetepatékből, a háttérben pedig szomorúan ballagnak el a megbilincselte bűnözők...

– Már látlak is magam előtt – gúnyolódott szelíden Csaba, aki fivére gondolataiban olvasott –, „Németi Huba mesterdetektív, másodállásban hetedik osztályos tanuló...”

Mindhárman elnevették magukat. Az irányítóhelyiségből kijött a fiatal őrmester. Gondterhelten nézte a gyerekeket.

– Most mit csináljunk veletek? Szégyen, hogy még fenn kukorékoltok. Régen ágyban lenne a helyetek... Ti, kis hősök.

– Én még egyáltalán nem vagyok álmos – felelte Anikó, de hangja gyanúsán elcsuklott és ásításba ment át. Erre a látványra Hubának is ásítania kellett, sőt Csaba sem tudott ellenállni. Az őrmester megvakarta a feje búbját, és ő is ásított egy hatalmasat.

– Átszólok a fiataikorúak osztályára, hátha tudnak három helyet szorítani reggelig. Hiszen már hajnalodik.

Mielőtt visszajött volna, furcsa zaj hallatszott a földszintről. Mintha vihar tört volna ki. Mennydörgés, géppuskasorozatként ismétlődő ajtócsapkodás, futó lábak dobogása. Hangzavar, kiabálás.

– Mi történt?...

A folyosó felől levő ajtó felpattant. Az óriás rendőr állt a küszöbön. A belső szobából kidugta fejét a hadnagy.

– No, mi van, Balla? Miért olyan sápadt?

Balla, az óriás csakugyan falfehér volt. Egy percig nem is jutott szóhoz, csak tátogett, és lefelé mutogatott a padlóra.

– Mi van magával, ember? – mérgelődött türelmetlenül a hadnagy. – Ne játssza meg nekem itt az aranyhalacsát, ahhoz maga túl nagyra nőtt. Ne tátogjon, hanem mondja el értelmesen, mi történt?

Közben odalenn erősödött a hangzavar. Az óriás Balla végre dadogva kinyögte:

– Bejött... és azonnal nekiesett a legközelebbi rendőrnek, megtépázta! Üvöltött! Ezt nem lehet kibírni!

– Riassa az őrséget! – szólt a hadnagy fiatal társának, majd újra Ballához fordult: – De ki az, mondja már!...

A folyosóról dulakodás hallatszott. Üvöltő hang, mint amikor sugárhajtású repülőgép száll fel. A gyerekek rémülten húzták be a fejüket. Huba azonnal elfelejtette, hogy néhány perce még az Angyal babérjaira pályázott. Tekintetével most inkább egy vészkijáratot keresett.

– Itt van! – rebegte az óriás, és félreugrott az ajtóból. Éppen jókor... Csizmák csattogtak a kövezeten. „Adják vissza őket!” – harsogta egy hang. A gyerekek összenéztek. Lehetséges ez? – A gyerekeimet akarom, carramba!...

A nyitott ajtó előtt egy rendőr csúszott el csizmasarkán, mint egy látomás. Szinte korcsolyázott a kőkockákon. Rögtön ezután feltűnt Amália néni, kissé kócosan, letépett gallérral, igen dühös arckifejezéssel. Két rendőr fogta a karját kétoldalt, de iszonyú erővel vonszolta őket maga után a folyosón. A vasalt csizmák szikrákat hányva csúsztak a kövezeten, tulajdonosaikkal együtt.

A földszinten sípszó harsant, vezényszavak csattantak. Riadóztatták az őrséget. Huba ekkor már a padlón hevert – nevetés rázta egész testét, ide-oda hentergett a pokróccal együtt. Rejtő Jenő egyik mondata jutott eszébe – „egy gépesített civil megtámadta a laktanyát” –, és nem bírt magával. Anikó tágra nyílt szemmel bámulta –

nem Amália nénit, hanem Ballát, az óriást. Alighanem ő lehetett az első, aki összefutott a nénivel a bejáratnál; a nagynéni spanyol-magyar dührohamának legnagyobb részét pontosan az ő fejére zúdította. A hatalmas rendőr, aki mosolyogva indult alvilági „nehéz fiúkat” elkapdosni, most az ajtó mögött állt, és kerekre tárgult szemmel nézte a rettenetes asszonyt.

Csak egyvalaki maradt nyugodt és szilárd, akár a kőszikla: a hadnagy. Amália drámai kitörésének pillanatában meghallotta Csaba meglepett kiáltását: „A néni!” – és tudta már, kivel áll szemben. Anikó mesélt röviden a néniről, amikor kérte, hogy küldjenek táviratot az „öregék” megnyugtatóására.

Amália villámló szemmel állt a szoba közepén, lihegett, haja füle mellett lobogott. Természetesen sárga nadrág volt rajta és fekete bőrzeke – ez utóbbit a várúrtól kapta kölcsön a fékeveszett éjszakai autózáshoz.

– Mit csináltak a gyerekekkel? – rikkantott a hadnagyra, és egy lépést tett feléje. Háta mögött a rendőrök egyelőre további parancsra várva gyülekeztek az ajtóban.

A hadnagy a helyzet magaslatára emelkedett. Egyetlen másodperc alatt átlátta a helyzetet.

– Kedves asszonyom, én megértem az ön aggodalmát! Balatoncsillagtól idáig jött az éjszakában rohanvást, mit sem tudva a gyermekek sorsáról...

Ünnepélyes hangzású beszédét a gyerekek szakították félbe. Kibontakoztak a pokrócokból, és a néniire vetették magukat. Amália mindaddig ügyet sem vetett a fotelokra, az alakatlan takarógombolyagokra. Most örömmel ölelte magához a gyerekeket.

– Nincs semmi bajotok? Ha tudnátok, mit álltunk ki miattatok... Szegény Gergely is! Miért nem jöttetek haza délután? És hogyan kerültetek Pestre? A rendőrségre? Csak nem ezek hoztak ide benneteket?... – nézett körül villámló szemmel. Balla, az óriás behúzta a nyakát, és úgy tett, mintha az egyik plakátot tanulmányozná elmélyülten.

A hadnagy intésére a többi rendőr elhagyta a szobát. Amália nénit az egyik fotelba ültették. A gyerekek eléggé összevissza, rövidítve mondták el kalandjaikat, a néni arcán lassan kisimultak a fenyegető ráncok, kezdett magához térni. És mintha kisebb is lett volna, egyre kisebb. A végén a hadnagy még hozzátette:

– Hát körülbelül ez történt, asszonyom. Mi megértjük a nyugtalanságát, de látja, semmi ok az aggodalomra. A gyerekek nagy szolgálatot tettek, amelynek jutalma természetesen nem marad el. Most pedig elmehetnek; gondolom, a ruháik megszáradtak már. Azonnal intézkedem, hogy ide hozzák.

A néni arca rögtön felderült. Mivel a hadnagy elment telefonálni, Amália nem tudta, hirtelenében kinek mondjon köszönetet. Nagy felbuzdulásában Ballához ugrott. Az óriás az első pillanatban a kijárat felé indult volna; de megemberelte magát.

– Bocsásson meg nekem – nyájaskodott Amália néni. – Felejtse el, ami a bejáratnál történt. Képzelve magát az én helyembe, két óra hosszat száguldottam az esőben, űzött a kétség, egyáltalán élnek-e még a gyerekek... és akkor odalenn elém állnak és nem akarnak beengedni! Ugye spanyolul káromkodtam és szidtam magukat?

– Azt hiszem... – bökte ki bizonytalanul Balla.

– Tiszta szerencse – örvendezett Amália. – Mert ha mindazt magyarul mondtam volna, már rég a fogdában ülnék! – megragadta az óriás kezét. – Köszönöm, ezredes!

Balla kábultan ment kifelé, alig találta meg az ajtót. Sok volt ez neki egyszerre, egyetlen éjszaka. Egyrészt hirtelen jött ezredesi „kinevezése” hatott rá így, másrészt az a tény, hogy – életében először – egy nő olyan erősen szorította meg a kezét, hogy belenyilallt a fájdalom. A folyosón meg is állt, jól megnézte a jobbját. Ujjai vörösen viselték a furcsa magaviseletű tengerentúli hölgy kitörően lelkes üdvözlésének

nyomait.

ÖRÜLT SZÁGULDÁS

*Pesti beszélgetés
Amália megfejthetetlen titkai
Viszontagságos út Tivadarral
Szalmakazal mint fék
A lófogú úriember elriasztása
A gyerekek akcióba lépnek*

Furcsa zajok ébresztették Hubát. Mintha valamilyen fém csikordult volna másik fémen. Vas a vason?... És tülkölés. Nehéz járművek moccantak fel-feldübörögve, megrezdültek az ablaktáblák. Valahol messze egy sziréna üvöltött elhalóan.

„Ez nem Balatoncsillag” – gondolta félig öntudatlanul a fiú. Nem a Borzogh-vár, ott csend van. Hosszas megfontolás után nyitotta ki – az egyik szemét... Azt is csak félig. Világos falú kis szobát látott, fehérén libbenő függönyt, a falon képet.

„A szálloda” – jutott eszébe. Tegnap éjjel – vagyishogy ma, mert bizony már erősen hajnalodott, mikor ideértek a szállóba. Arra is visszaemlékezik Huba, hogy Amália néni azonnal táviratot menesztett Gergely bácsi címére: „Minden rendben, ma este érkezünk”. Miért este, miért nem azonnal? – töprengett egy kicsit a fiú. Eszébe jut a zuhogó eső. Most milyen lehet az idő?

Óvatosan felkelt. Nem akar zajt csapni – a szomszéd ágyban Csaba hever. Persze, lábával véletlenül meglöki az ágy előljt álló kis asztalkát, virágváza tántorog vészesen, az utolsó pillanatban kapja el, közben fejét beveri a nyitott ablakszárnyba.

– Carramba!...

Csaba rémülten felül. A szeme még nincs nyitva, úgy kiáltja:

– Ide, iiük! – ki tudja, mit álmodhatott. Alighanem újabb bűnözőkkel vette fel a harcot.

– Nyugalom – mondja Huba. Mindegy már, fivére úgyis felébredt. – Fel kell kelni, te hétaalvó. Ütött az óra!

– Hányat?... – nyögi Csaba, és visszahanyatlik párnáira. Még nem tért egészen magához.

Huba felveszi óráját az asztról.

– Háromnegyed tíz van.

Csaba azonnal kivágódik a paplan alól:

– Húha, elkésünk a strandról!

Huba csak somolyog nem létező bajusza alatt.

– A csillagi strandra gondolsz netán, drága fivérem, legkedvesebb ikrem? Mert ha igen, akkor ugyancsak sietned kellene, hogy még ma odaérj. Pesten vagyunk, óh gengszterek réme, fényeshomlokú Sherlock Holmes!

Csaba erre rögtön lelohad, egyik lábát leteszi a padlóra, mintegy jelezve felkelési szándékát, és nagyot sóhajt. Huba a kis ajtó mögött apró fürdőszobát talál, kedvére lubickol egyet.

Tíz órakor kopognak az ajtón.

– Tessék! – biztosak benne, hogy Amália néni közelg. De a küszöbön Anikó áll. Tartózkodva dugja be a fejét.

– Készen vagytok, világ lustái? Nyomás reggelizni. Nekem már úgy korog a gyomrom, hogy a szomszéd szobákban is erre ébrednek a vendégek.

– A lustábbik iker most locsolgatja a szemét. – Huba nem állhatja meg, hogy jó

hangosan ne csípjen egyet fivéréen. – És hol a néni? Odalenn vár?

– Ugyan! – legyint Anikó. – Egy órája elment, Tivadarral. Nálam hagyott pénzt a reggelinkre, azt mondta, tizenegykor találkozunk az Állatkert előtt.

– Ju-hé-é-é! – kiáltja Huba, és már megy is az ajtó felé. Útközben beszél a fürdőszobába: – Csabikám! Te is jössz, vagy még maradsz?

– Kíváncsi vagyok, merre járhat – szól a kislány elgondolkozva. Egy tejsárdában álldogáltak, néhány félliteres kakaóspohár és egy kisebb kiflihegy társaságában.

– Netán a nagynénénkre célozol? – előkelősködött Csaba orrhangon, és azonnal eltartotta kisujját a kakaóspohártól. Affektálva folytatta: – Szerény véleményem szerint önagysága jelen pillanatban valahol egy kozmetikai kombinátban ugráltatja a halálra rémült személyzetet.

– Szinte látom, hogy verejtékes homlokú, reszkető fodrászok és idegességükben ollót fésűvel összecserélő fodrásznők rohangásznak fel-alá félőrülten... – vette a lapot Huba is.

Anikó nevetett egy sort, de neki más ötlete volt.

– Szerintem valamelyik soron következő udvarlóját szédíti a Halászbástyán vagy a Várban ...

– Igaz is, honnan tesz szert mindig ezekre az udvarlókra? – gondolkozott hangosan Csaba.

– Pedig olyan kis ártatlannak látszik.

– Néha úgy viselkedik, mintha inkább elriasztaná a férfiakat.

– Mégsem riasztja el.

– Ellenkezőleg.

Befejezték a reggelit. Anikó átvette az idegenvezető szerepét.

– Elmegyünk a földalattival a Ligetbe. Körülnézünk, aztán tizenegykor odacsődülünk az Állatkert elé.

Útközben nem sokat beszéltek. De amikor kijöttek a földalatti állomásra, ragyogó napfény várt rájuk, csillogott a tó tükre, Vajdahunyad tornyai tiszta kék égre rajzolódtak.

– Olyan az idő, mintha nem is esett volna az éjjel – állapította meg elégedetten a kislány.

– Pedig esett ám.

– De még hogy! – az ikrek éjszakai „nedves” kalandjaikra gondoltak, fintorogva. Pedig nem fáztak meg, ki tudja, milyen csodaszert tettek teájukba a rendőrségen. Még csak nem is tüszögtek azóta.

– Ami pedig Amáliát illeti – Anikó láthatóan egyre többet törődött a néni sorsával –, csinálnunk kellene végre valamit, hogy ő meg nagyapa...

– Nekem úgy rémlik, az ilyesmivel kívülállók nem szoktak foglalkozni – mondta Huba, és büszkén körülnézett. Nemrég olvasta valahol ezt a szót – „kívülálló” –, és azóta gyakran használta. Mert szépen hangzott és okosan.

– Eléggé gyámoltalanok mind a ketten – folytatta Anikó. – Ezért kell nekünk kézbe vennünk a dolgot.

– Gyámoltalanok?... – kerekedett el Csaba szeme. – Amália néni? Aki tegnap riadóztatta a rendőrkapitányságot?...

– Most nem erről van szó – vágta rá Anikó türelmetlenül.

– Nem erről van szó! – erősítette meg Huba is, bár fogalma sem volt, mire céloz a kislány.

– Hát miről?

- Arról, hogy a néni... kissé gyámoltalan a nagyapámmal szemben...
- Gergely bácsi sem valami oroszlán ilyenkor – szúrta közbe Csaba.
- Ne vigyorogj, komoly dolgról beszélünk – bökte oldalba Huba, minek következtében Csaba csaknem leesett a tóhoz vezető lépcsőről.
- Béreltek egy csónakot, a két fiú egymás mellett evezett. Anikó a hátsó ülésről irányította őket.
- Először is el kell tüntetni a vetélytársakat – jegyezte meg Csaba.
- Végre egy jó ötlet – dicsérte a lány. Csaba ebbe egészen belepirult. – Vetélytárs pillanatnyilag kettő van: az argentin titkosügynök és a lófogú. Ő látszik veszélyesebbnek.
- Majd jól megijesztjük. Akkor kiderül, bátor-e a fickó... – morogta Huba vészjóslóan.
- No és a másik dolog, amit el kell végeznünk – Anikó ujján számolta elő a feladatokat. – Én majd mindig mesélek a néninek arról, hogy nagyapa gyakran emlegeti. Ez persze igaz is... Ti meg teyítétek ugyanazt, csak fordítva, oké?
- Vagyis Gergely apónak bizonygassuk alkalomadtán, hogy Amália néni csak róla álmodik.
- Éles eszű vagy, pontosan erről van szó.
- Hát ez sem egy hazugság – mondta Huba. – Nekem különben is gyanús az egész ügy.
- Micsoda?
- Az, hogy nem véletlenül kerültünk mi éppen Balatoncsillagra... A néni szerintem egyenesen oda igyekezett.
- Mert abban a faluban született.
- Az is egy oka lehetett, persze. De nemcsak azért cipelt bennünket oda. Ő maga kereste fel Gergely bácsit, mindjárt az elején, ne felejtse el.
- Bizony, ezek a dolgok így együtt roppant gyanúsak – ingatta fejét Csaba –, Sherlock Holmes.
- Még egy kívülálló számára is – előkelősködött ismét Huba.
- Csak azt tudnám, most hol lehet a nénétek – töprengett Anikó –, az a gyanúm, megint törni valamiben a fejét.

Hogy miben törhette a fejét Amália – nem sikerült megtudniuk. Pedig diplomáciai képességeiket és ravaszságukat latba vetve igyekeztek a néni titkához férkőzni; azonnal látták az arcán, hogy ismét történt valami. Amália néni ragyogó arccal fékezte le járművét az Állatkert közeleléntes bejárata előtt. Tivadar hang-, füst- és fényhatásokkal kísért megjelenése ugyan kisebb tumultust okozott, de a néni ügyet sem vetett rá. Csak a zsiráfok ketrece előtt fújta ki magát.

- No, ezt is sikerült elintézni – mondta elégedetten.
- Mit? – csaptak le a gyerekek.
- Hát, amit el kellett intéznie – nevetett kacéran Amália.

Sárga nadrágja láttán félrenyelt a kétpúpú teve, ápolójának kellett elsősegélyben részesítenie, nehogy megfulladjon. A néni ügyesen témát változtatott: Tivadart kezdte dicsérni.

– Tudjátok, milyen jól viselkedett az éjszaka ez a haszontalan benzinszekér? Úgy száguldott végig a sztrádán, mint egy versenyautó. Ha nem ment legalább kilencvennel... És semmi szeszélyeskedés, fickándozás. Azért értem oda olyan hamar a rendőrségre.

Az Állatkert közelében ebédeltek, egy étteremben, aztán beszálltak Tivadarba. Az autó gyanúsán engedelmes volt; Csaba rögtön sejtette, hogy valamit forral. Huba,

mint kívülálló, megállapította, hogy nem ártana feltölteni a tankot, mielőtt hazaindulnának. Budán tankoltak. Amália néni még elhatározta, hogy a Halászbástyáról vetnek egy pillantást a városra. Két óra múltott, mire ezzel is végeztek, ismét helyet foglaltak a kocsiban, és... Szóval, akkor kezdődött. Elszabadult a pokol. Tivadar először kipufogott egy sorozatot. Úgy hangzott, akár a géppisztolytüzelés. A Mátyás-templomot szemlélő nyugatnémet és olasz turistacsoportok tagjai azonnal a kövezetre vetették magukat, rémülten kiabálva:

– Terroristák!

Közben Tivadar több szurokfekete füstfelhőt eresztett az égbe. A gótikus templomtorony teljesen eltűnt az érdeklődők szeme elől. A kocsi ezt követően kettőt ugrott előre. Mint később Csaba elmondta, az egyik ugrás hossza becslése szerint négy és fél métert tett ki, ami – szerinte – egy kecskének is becsületére vált volna. A fenti három mutatvány befejeztével Tivadar – mintha mi sem történt volna – előkelő közömbösséggel, lépésben hajtott el a földön fekvő turisták mellett, és lefelé vette útját. Mielőtt a Moszkva térre kanyarodott volna, ismét megbokrosodott – egyszerre csak minden előzmény nélkül kilőtt előre, olyan sebesen, hogy Huba a hátsó ülésből majdnem kiesett, a kocsi felett lebegett vízszintesen, mint egy zászló, két kezével görcsösen markolta az első ülések támláit.

– Jó, hogy vettünk biztonsági öveket! – kiáltotta Amália néni, Anikóra kacskintva. A „hölgyek” az első üléseken helyezkedtek el, övek védték őket a hasonló meglepetésektől.

Hubát visszacibálták a kocsiba, miközben a néni igen mozgalmas dolgokat hajtott végre. Tivadar veszélyes magatartása egy kis életet vitt a téren zajló forgalom egyhangúságába. Egy villamos csikorogva fékezett, két buszsofőr hosszan törölgette a hideg verejtéket a homlokáról, miután elszárgult az elöttük az a furcsa fekete valami, a füstcsikkal. Mert Tivadar itt úgy viselkedett, mint egy második világháborús csatahajó: mesterséges ködöt fejlesztett, ezzel leplezte útját... A teret lassan oszladozó, bűzös, fojtogató sötét felleg borította el.

A balatoni úton már nem volt vele annyi baj – eltekintve attól, hogy kétszer leállt, és hosszas noszogatás után is csak ímmel-ámmal indult el, prüszkölve. Kár volt dicsérni – vélte Csaba, de nem szólt, nehogy a szerkezet megsértődjön és végleg cserbenhagyja őket.

Egy helyütt hatalmas kukoricatáblák mellett haladtak el. Amália néni flegmán intett ki a kocsiból.

– Ez valami nagybirtok?

Anikónak torkán akadt a szó. A fiúk is furcsán pislantottak egymásra. Aztán Huba emberelte meg magát.

– Olyasmire tetszik gondolni, ami régen volt? Hogy az egész egyetlen gazdag ember tulajdona lenne? – „Milyen finoman fejeztem ki magamat – gondolta gyorsan – , kár, hogy Ilonka néni, a magyartanárnőnk nem hallotta...”

– Tanultuk az iskolában, hogy valamikor voltak olyan emberek, akiknek ekkora földjük volt – kezdte a magyarázatot Csaba, de a néni félbeszakította.

– Ekkora? – megvetően legyintett. – Voltak jóval nagyobbak is! Harminc-, ötvenezer holdas gazdaságok, sőt!...

– Azért az sem lehetett valami jó dolog – vélte óvatosan Anikó. – Egy embernek sok volt, másoknak meg semmi, igaz?

– Ebben van valami – ingatta fejét Amália. – De azért, akinek birtoka volt, az jobban élhetett, mint a többiek...

– Akinek meg nem volt, kivándorolhatott Amerikába – tette hozzá Csaba jelentőségteljesen. Kis csend támadt, Amália néni ajkába harapott, majd gázt adott.

Tivadar felbődült, megugrott, aztán lassan lehiggadt, és éppen olyan lassan ballagott, mint addig.

– Ezek itt egy tsz földjei – kezdte megint Huba.

– Mi ez? – értetlenkedett a néni.

– Tsz, vagyis termelőszövetkezet. A parasztok összeadták kis darab földjeiket, lett belőle egy nagy darab, azon aztán szép nagy gépekkel dolgoznak.

– Minden este látni a tévében is. Egy gyár, egy tsz. Egy gyár, egy tsz... – elméskedett Csaba.

– No, de akkor senkinek sincs földje – makacskodott a néni.

– Senkinek sincs, mégis mindenkinek van. Nincs meg a néhány holdja, van helyette ötszáz vagy ezer vagy több.

– De az nem az övé.

– Közös, tehát az övé is – kapcsolódott bele újra Anikó.

– Hát nem jobb így, ha egyformán mindenkié az a föld?

– És hogyan dolgoznak rajta?

– Közösen.

– Ezt mindjárt sejtettem – csapott a volánra a néni. – De nem mindenki dolgozik ám egyformán! – és diadalmasan pillantott a gyerekekre. „No, most megfogtalak benneteket” – gondolta.

– Én nem vagyok tsz-tag, hát nem tudom – vélekedett Csaba –, de valahogyan megoldották. Hiszen az ő érdekük.

– Biztosan megoldották. Apa mondta, hogy a tsz-tagok most olyan jól élnek, hogy puskával se lehetne őket szétkergetni.

Hubának eszébe futott a két héttel ezelőtti gyárlátogatás és az összes vele kapcsolatos „cirkusz”. Ha most ugyanezt egy termelőszövetkezetben kellene ismét átélniük...

– Nem érünk haza estére, ha ilyen lassan megyünk – jegyezte meg gyorsan –, Gergely bácsi nyugtalankodik már...

A néni nem válaszolt. Tivadar csakugyan lassan vánszorgott, mintha fáradt volna. Egyre-másra húztak el mellettük az autók, olykor gyerekek mutogattak rájuk, kirándulóbuszok utasai integettek nevetve. A távolban feltűnt már a Balaton, a sztrádáról mellékutak ágaztak le, amikor Tivadar hármat hördült, kettőt pöffent, egyet nyekkent, és végleg leállt a padkán, ahová a néninek sikerült még kivezetnie.

– Legalább kinyújtóztatjuk kicsit a lábunkat – vigasztalta magát Anikó.

A távoli tó felett párás volt a levegő, de szépen sütött a nap. Csaba elgondolkozva tépett le néhány fűszálat, szájába vette, rágta őket. Huba tudós képpel hajolt Tivadar alá, kis ideig szemlélte a kocsit rejtélyes, kábelekkal, csövekkel, csavarokkal teli hasát, aztán rájött, hogy ebben a dologban ő bizony aztán igencsak „kívülálló”.

– A fiúk állítólag szeretnek ilyen műszaki dolgokkal foglalkozni – csúfolta Anikó. Huba megvakarta feje búbját, laposan pislantott a kislányra.

– Ha ez egy modern autó, akkor más volna a helyzet – morogta. Hirtelen egy földhöz lapuló, széles kerekű FORMA-1-es versenyautó testre szabott ülésében látta önmagát, a tribünökön százezer torok üvölt, most lendíti a starter a kockás zászlót, gázt bele! Felmordulnak a száz és száz lóerők, a levegőben a füst csipős szaga... Megrázkódott, magához tért. Egyelőre itt van a műút szélén, ez pedig nem versenypálya.

– Próbáljuk megtolni – javasolta Csaba.

– Nagyapa azt mondja mindig: Amália néni remekül ért az autókhoz is – Anikó a fiúkra kacsintott, jelezve: ő már elkezdte a néni „mégdolgozását”.

– Azt mondogatja?... – Amália a kislányra pillantott, és dobta is le a kabátját. –

Hát akkor aláfékszem, megnézem, mi van ezzel a döggel... Vagy előbb a motorba pillantsunk bele?

A többes szám nyilván felhívást jelentett, Amália számított a gyerekek segítségére is. Anikó szavai után nem ismerhette be, hogy fogalma sincs az autók működéséről, és közbelépése amúgy sem járhat eredménnyel. Mindenesetre – kis közelharc után – sikerült felnyitnia a motorház fedelét, összeráncolt homlokkal nézte az eléje táruló látványt.

Egy kisebb teherautó fékezett mellettük. Csaba ugyan allergiás volt tegnap óta a teherautókra, de most érdeklődve figyelte a járművet. A platót nem fedte ponyva, szekrények, asztalok, egy ágy és néhány szék állt szorosan egymás mellett, két terjedelmes, ládákban élő pálma mellett. A díványon két fekete hajú kisgyerek, egy apró termetű asszonyka és egy fiatalember kapaszkodott.

A sofőr – kopaszodó, trikós férfi – kiugrott a vezetőfülkéből.

– Sprechen Sie deutsch? – kezdte.

– Az sem lesz baj, ha magyarul beszél – felelte rosszkedvűen Amália. – Azt is értjük. Mindent értünk, csak azt nem, miért nem indul el ez a tragacs.

– Ez már öreg hiba – vélekedett a trikós, és egyetlen mozdulattal lecsapta a motorház amúgy is rozzant fedelét.

– Előkapok egy vontatókötelet, és nyomás!.. Zamárdiig elhúzom magukat, oké?

– Oké! – felelte engedékenyen a néni.

Miközben a férfi a kötelet szerelte fel, a fiúk furcsa vijjogást hallottak a levegőből. Dermedten kapták fel fejüket. A teherautón, a szekrény és az egyik pálma között egy falióra lógott. Felül kis házacska ablaka nyílt, és valamilyen vad külsejű madár rikoztzott ki rajta.

– Ez egy kőszáli sas – mondta fontoskodva az egyik kisfiú. – Apuka csinálta.

A fiatal férfi – az apuka – zavartan mosolygott az ikrekre. Ugyanekkor Anikó rémülten kiáltotta:

– Vigyázz, tigris!

A teherautó közepén, az ágy alól egy sárga csíkos tigris dugta ki rémisztő fejét. Szeme megcsillant a fényben, minden bajusz-szálát látták, amint remegett a szélben. Fülét hátrasunyta, száját kitátotta, sárga fogsor villant...

– Ezt is apuka csinálta – mondta unottan a másik kisfiú, és fehér, Coca-Colát reklámozó sapkáját a tigris fejébe nyomta. A műálat egy nyekkenéssel eltűnt a dívány alatt.

– Mehetünk! Óvatosan vezessen, asszonyom!

A trikós ezt a felszólítást nem vonatkoztatta önmagára: eszeveszett iramban indult el. Tivadart alighanem meglephette a dolog – így is lehet száguldani? – de engedelmesen szaladt a teherautó után. A trikós melleleg nem jelezte az irányjelzővel, ha kanyarodni vagy előzni készült, azért Amália néninek igencsak résen kellett lennie. Néha így is majdnem továbbhaladt balra vagy jobbra egy-egy kanyarnál. A vontatókötél hol megfeszült, hol lazán lógott. Csaba még mindig nem békélt meg a műálatokkal.

– Hogy nekünk mindig ilyen ütődöttekkel kell találkozunk! – kesergett. – Kőszáli sas vijjog elő a kakukkos órából! Mütigris lopakodik az ágy alatt!

– Ez egy ilyen apuka – vette védelmébe a szerény mosolyú férfit Anikó. – Szeretheti a gyerekeit, hiszen bizonyára nekik készítette.

– És milyen ügyes lehet! – tette hozzá Huba, de olyan hangon, hogy nem lehetett tudni, melyikük oldalára áll a vitában. A tigris őt is megijesztette, és most kicsit szégyellte magát.

Zamárdi előtt a néni néhányszor megpróbálta „beugratni” Tivadar motorját. Az

autó-öslény eleinte makacskodott. A tó felett szürke foltokban gyülekezett az alkony; a víz csillogása is tompább, visszafogottabb lett. A keszthelyi dombok felett leszállni készült a nap.

Tivadar végre remegni kezdett, a szokásos füstfellegek és robbanások után egyszer csak engedelmesen zümmögésre fakadt.

– No, már dorombol – veregette meg Amália a műszerfalat –, cirmikém, cirmuskám, csak így tovább!

Az egyik sarkon lefékezett a trikós; Zamárdi közepén álltak meg. Tivadar fékje szerencsére ezúttal jól működött, a kocsí orra alig csúszott be a teherautó alá. Amália kiszállt, előrement, a retiküljét is magával vitte. Rövid tárgyalás után a trikós hátrarohant, lekapcsolta a köteleket. Igen szívélyesen integetett utánuk; de csak addig, míg a távozó Tivadar szokása szerint ki nem lött néhány fekete töltetet – az oszladozó füstön keresztül csak annyit láttak, hogy a férfi a földre veti magát, és kezével takarja el a fejét.

– Háborút viselt ember lehet – intett elismerően a néni: a visszapillantó tükrökből szemléltette a jelenetet. Egyelőre igen elégedett volt Tivadarral. Remek iramban száguldottak a Balaton-parti műúton. Csak úgy tíz perc múlva sápadt el.

– Gyerekek ... nem tudom megállítani ezt az örültet.

Hiába nyomogatta a pedálokat. Sem a fék, sem a gázpedál nem működött. Ettől függetlenül az autó egyre gyorsabban rohant.

– Gergely bácsi szerint Amália néni minden helyzetből megtalálja a kiutat! – kiáltotta Anikó, és gyorsan becsukta a szemét. A néni elsiklott két kamion között, erre már a fiúk is csak sápadtan kapaszkodtak.

– Mindig gyorsabb lesz ez az átok! Úgy száguld, mint egy hibbant pampanyúl! – harsogta a néni, és két kézzel markolta a volánt. – Mit csináljunk?

– Szaladjunk le a mezőre – javasolta Huba.

– De hol?

Míg riadtan keresgéltek tekintetükkel egy mellékutat, egyre-másra hagyták el a falvakat. Kempingek színes sátorerdői, út szélén parkírozó autók, zöld ligetek maradtak mögöttük – és Tivadar hol szürke, hol barnásfekete füstöt lehelve vágatott.

– Ott! – üvöltötte Huba előremutatva. Az útról bal felé széles földút ágazott le. Talán sikerül... De a műúton szemben két autó közeledett. Amália kétségbeesetten jelzett nekik dudájával, fényszórókkal, Huba még a karjával is integetett... A dudu gombja persze beragadt; éktelen sivítással vették be a kanyart a földútra, sikoltoztak a gumik. A két szembejövő autó közül az első csikorogva fékezett, a másik tompán belepuffant a hátsó sárhányójába.

Eközben Tivadar vidám dudaszó közepette száguldott: a füstfelleget mögötte már fehér porfelleg is tarkította. Ez az út egyenesen egy mezőre vezetett; itt már túl lehettek az aratáson, a tarlót itt-ott barna földcsík vágta át. A tűzveszély miatt szeszélyesen ide-oda kanyargó árkokat szántottak a tarlóba; néhány nagyobb szalmakazal is magasodott magányosan a tarló közepén. Távolabb fehér házak álltak akácliget közepén.

– És addig rohanunk, míg el nem fogy a benzin? – kérdezte a motor zenéjét túlharsogva Amália.

– Le kell kapcsolni a motort! – üvöltötte Huba. Hogy ez nekik előbb nem jutott eszükbe! De a néni dühösen kiáltotta vissza:

– Azt hiszed, nem próbáltam?

– Bele a kazalba! – vezényelt Csaba. Azonnal megértették, hogy igaza van. Ez az egyetlen mód, hogy a feldühödött fém-öslényt megfékezzék. Amália néni el is fordította a kormánykereket. Az egyetlen talajon ide-oda rázkódtak az üléseken,

szemük előtt növekedett az aranysárga szalmakazal... Most!

Bombaként fúródta bele. Az ikrek a hátsó ülésekre lapultak. Anikó eltakarta arcát... A világ elsötétült előttük.

Néhány másodperc múlva merték csak újra kinyitni szemüket. A lemenő nap vöröses fényében pillantottak egymásra.

– Mindenki egyben van? – nyögte Huba.

Tivadar csendben állt a kazal túlsó oldalán, mintegy megilletődve. Alighanem lecsillapodhatott már, bár a karosszériája még felhevülten remegett.

– Nézzetek hátra – mondta Csaba.

A hátuk mögött szalmaalagút tátongott. Alul összetiport szalmába vágódott keréknyomok. Az autón is mindenütt csomókban lógott a szalma. Anikó hosszan cibálta ki hajából a kemény szálakat. Csaba indiánfőnök látszatát keltette: fejét sugarasan díszítette egy hátára lógó korona. Huba kénytelen volt kifordítani az ingét is, hogy megszabaduljon a szúrós szálaktól.

– Tartsátok szemmel azt az átkot – figyelmeztette őket a néni. Az autómatuszálem némileg megszelídülten állt, de ki tudja, milyen gondolatokat forgat a fejében? Az hamar kiderült, hogy a szalmakazal csodálatos módon jó hatással volt rá; működtek már a pedálok, a motort is be lehetett kapcsolni, sőt – a kazalba ütközés pillanatában a dуда is elhallgatott.

Anikó a távolban látszó fehér házak felé figyelt.

– Azt hiszem, jó lenne eltávoznunk.

– Előkelő a stílusod – lepődtek meg az ikrek. – Mi történt?

– Alighanem a kazal tulajdonosai gyülekeznek – intett a lány a házak felé. – Aligha örülnek, ha meglátják, milyen kárt okoztunk.

– Kárt? – Csaba hunyorítva taksálgatta a kazlat. – Ki tudja? Hallottam már olyasmit, hogy egynémely kazlak gyakran önmaguktól is kigyulladtak... Most legalább szellőzni fog egy kicsit.

– Ez is egy tsz földje? – érdeklődött Amália.

– Igen, Amália néni, de nem hiszem, hogy ez lenne a legalkalmasabb pillanat a tsz-tagokkal történő megismerkedésre...

– Főleg, ha azok a találkozóra vasvillákat is hoznak magukkal.

– Húzzuk el a csíkot, míg nem késő!

– Milyen csíkot? – értetlenkedett a néni, de engedelmesen bekapcsolta a motort. – Figyelitek? Olyan ártatlanul duruzsol, mintha semmi sem lenne a rovasán... – Tivadar lassan megindult, kikecmergett a földútra, majd felhajtott a balatoni műútra. Szép lassan poroszkált hazafelé. Utasainak sem hiányzott már a rohanás; mozdulatlanul gubbasztottak üléseiken. Amália néninek is elege lehetett a nap kalandjaiból. Kétszer sóhajtott, egyszer ásított, és már csak arról ábrándozott, hogy épségben hazaérjenek.

Balatoncsillag határában már-már felsóhajtott: no, itthon vagyunk. De a sors úgy rendelte, hogy aznap még egy apró esemény rontsa el kedvüket. A falu főutcáján haladtak éppen, mikor kiáltozásra figyeltek fel. Egy férfi rohant a járdán, és eszeveszetten integetett feléjük.

Mondani sem kell – a kékinges volt.

– Mit akar megint ez az örült? – méltatlankodott Amália, és nehogy a férfi ismét a kerekek alá vesse magát, gázt adott. Tivadar, mintha csak erre várt volna, azonnal felélénkült. Kettőt pöffentett, és megugrott.

– No tessék! Most aztán kereshetünk egy szalmakazlat, hogy lefektezzük – méltatlankodott Huba. De amikor befordultak Anikóék utcájába, a vasparipa, igaz, kelleetlenül, de engedett a féknek.

Gergely bácsi sietett át az udvaron. Anikó a nyakába ugrott. Az öreg hosszan

szorította magához a kislányt.

– Nagypó! – Anikó nem tudott többet mondani. Az öreg pedig egyáltalán nem jutott szóhoz, csak állt, Anikó haját simogatta.

– Hát... majd találkozunk holnap – mormolta a néni, szipogott egy kicsit, aztán lassan gázt adott. A találkozás felett érzett örömet némileg elrontotta Tivadar rakoncátlankodása; akkorát dörrent, hogy a kipufogócsőből leszakadt egy darab. Gergely bácsi összerezett, kiverte a hideg verejték – oda kellett támaszkodnia a kerítéshez.

– Menjünk be, nagypó. Majd segíték – egymást átölelve ballagtak az udvaron. Anikónak eszébe jutott valami...

– Amália néni folyton rólad beszélt – mondta gyorsan –, állandóan csak azt hallottuk, hogy Gergely így, Gergely úgy...

– Anikó azt mondja, Gergely bácsi mindig a nénit emlegeti – mondta Huba, és Csabára nézett. Az ikerfiú rögtön folytatta:

– Állítólag a múltkor egész nap csak sóhajtozott. Amikor Anikó megkérdezte, mire gondol, csak annyit felelt: valakire...

– ...aki nem megy ki a fejéből... – a fiúk leugrottak az autóról, üvöltve rohamozták meg a várat. De Borzogh Ákos résen volt – Tivadar robbanómotorjának hangját nyilván messziről hallotta –, mert hirtelen kitárta a fikaput. Foltos repült ki nyílegyenesen, akár a rakéta. A fiúkra ügyet sem vetett; teli torokból ugatva ugrálta körül Tivadart.

– Itt a benzinszekér! – kiáltotta a várúr felderült ábrázattal. Aztán váratlanul felkapta a két fiút, az egyiket a hóna alá, a másikat zsákként dobta át a vállán, és körülfutotta velük az udvart. Közben az ikrek torkuk szakadtából üvöltöttek, főleg Csaba, aki fejlel lefelé lógott...

A strandon hamar megtalálták a lófogút. A stég közelében feküdt, és akár egy strucc, percenként felemelte a fejét, a bejárat felé lesett. Körülötte százával nyüzsögtek a fürdőzők, vidám zaj töltötte be a levegőt. A nap forrón tűzött, a néha-néha meglendülő kis szélből bókolnak a nádbugák.

Minden úgy történt, ahogy azt előzőleg megbeszélték. Anikó visszatartotta a nénit egy félóra; Csaba szerint harminc perc bőven elég lesz. A kislány tanácsot kért hát Amáliától, mit vegyen nagypójának a születésnapjára. A néninek persze több sem kellett, azonnal a közeli áruházba irányította a kislányt, és persze maga is vele ment. Lázás kutatásba kezdtek a polcokon. Ugyanezekben a percekben a két ördögfi éppen a lófogú úriember fekvőhelye mellett terítette le nagyméretű törülközőjét. Mivel sürges az idő, nem mentek fürödni, inkább azonnal megkezdték akciójukat – ahogy tegnap este óta nevezték tervük végrehajtását.

A lófogú nyilván Amália néni feltűnését várta. Azért volt olyan nyugtalan; félig fekvő, félig ülő helyzetben várakozott égszínképek pokrócán. Bús gyíknak látszott.

– Szóval hogyan volt tovább?... – kérdezte Csaba hangosan.

– Azzal a nővel? Szóval, a nyomozóknak feltűnt, hogy mindennap másik fickóval ül a presszóban. Ez a Balatoncsillag nem olyan nagy hely, tudod...

– Tudom, egy kis fészek – helyeselt Csaba. Egyikük sem nézett még véletlenül sem a lófogú felé.

– No, az a nő már nem is fiatal, közel jár a hatvanhoz, de persze fiatalabbnak néz ki. Egy olyan vénséges vén autóval jár, te is láttad már biztosan.

– Ja azt? Hát persze. Egy olyan fekete szerkentyű, úgy zakatol, mint egy traktor. A nő meg mindig sárga ruhákat hord.

– Az, az... Meg a kalapja olyan nagy szokott lenni. Olyan ötven év körüli férfiakkal szeret megismerkedni.

– Ezek az áldozatai? – kérdezte Csaba. – Te, én láttam egyszer a tévében, hogy egy nő kifosztott egy csomó pasast, elvette az összes pénzüket, pedig azok mind azt hitték, hogy a nő gazdag!

– Alighanem erről lehet szó itt is. A téren szokott találkozni az áldozataival, beviszi őket a presszóba, olykor a strandon is találkozik velük.

Nagy csend volt a hátuk mögött. A fiúk oldalukon feküdtek, nem látták a lófogú férfit. De hallották, hogy már nem ül fel percenként, feszülten figyelhette, mit beszélnek a fiúk. Huba hangosan folytatta:

– ... az unokabátyám, tudod, a rendőrségen dolgozik. Ő mesélte... A nő már tavaly meg tavalyelőtt is a Balaton-partot járta. Megkopasztotta a fickókat, volt úgy, hogy egy hét leforgása alatt négyet is... Amit nyáron keresett, abból élt télen. Argentín állampolgárnak adja ki magát... az idén. Mert tavaly dél-afrikai volt, tavalyelőtt meg bolíviai. A valóságban persze Kiskunmajsán lakik és...

– Valamit emlegettél az előbb a letartóztatásáról is – Csaba észrevétlenül órájára pillantott. Csak a szemével jelezte : sűrget az idő.

– Ja igen, most már minden percben várható, hogy lekapcsolják, de tetten akarják érni, így mondta az unokabátyám. Néhány nappal ezelőtt látták megint egy férfival, a presszóban. Azt mondja, megvan már a pontos személyleírása is ennek az ürgének... Olyan ötvenes, lófogú az illető ...

– És ha a nő találkozik ezzel a lófogúval, akkor a rendőrség lecsap rá?

– Hát persze, csak erre várnak! Viszik a lófogút is.

Mire megfordultak, a lófogúnak hült helye volt. Felálltak, keresték tekintetükkel. Egy másodpercig még látták; a kabinok felé szaladt a kék pokróccal a hóna alatt, szaporán szedve pókos lábát.

– Igencsak sietős lett az útja – nevetett Csaba.

– Lehet, hogy elrontottuk a nyaralását? – töprengett elgondolkozva Huba, aztán legyintett. Késő bánat. – Végül is nemes cél érdekében tettük, amit tettünk – morogta.

– Ezt mondtad tavaly is, amikor szurokkal kentük be a tanterem küszöbét – vigyorgott Csaba. – És halálra röhögtük magunkat, mikor a kis Molnár Sanyi megállt a küszöbön, aztán se előre, se hátra, odaragadt a cipője... Zokniban ülte végig az első órát.

– Utána meg talp nélküli cipőben ment haza – nevettek egy sort. Öt perccel később megérkezett Amália néni Anikóval. A kislány felhúzott szemöldökkel kérdezte, mi az eredmény. Csaba megnyugtatóan intett: elintézve.

– Nagyapa jön a csónakkal – jelentette Anikó a fiúknak –, hamarosan kibukkan a nádas szélén. Azt mondta, elmehettek vele egy kicsit.

– És evezhetünk is?

– Ezt majd veled beszéljétek meg.

A csónak alját meg-megcsapták a kis hullámok. A két elfáradt fiú letette az evezőket; tikkadtan ültek a nap forró sárga gömbje alatt. A fekete, egy törzsből faragott csónak a nádas egyik tisztásán himbálózott. Gergely bácsi halk szavát alig hallották a nádszálak susogásán keresztül:

– ...és akkor a tündér azt mondta: amiért olyan jó ember voltál, hát most választhatsz: palotát építsek-e néked oda a dombra, vagy kunyhót? A palotában számtalan szolga lesi majd kívánságaidat, fényes vendégekkel fogsz vadakat hajtani hetedhét erdön át – de soha még csak el sem mosolyodhatsz! Ez lesz a gazdagság ára. Nem nevezhetsz, nem mosolyoghatsz... Vagy kunyhót akarsz? Rózsákkal, kis kerttel,

istállóval? Állatok vesznek majd körül, és csak néhány ember, akiket te választhatsz ki magadnak. „És ott nevezhetek is kedvemre?” – kérdezte a szegénylegény. „Nevezhetsz bizony. Nem leszel gazdag, de örökké jó lesz a kedved.” „Hát akkor én biz a kunyhót választom, te jó tündér” – felelte a legény. A tündér meg csak csettintett ujjával, s máris ott állt a dombon egy takaros kis kunyhó, szalmatetővel, fehérre meszelt fallal, a csöppnyi ablakban pirosan virító muskátlikkal. Az udvaron kecskegida ugrándozott, pulikutya csahintott, tehén bögött. A legény köszönetet akart mondani a tündérnek; megfordult, de hiába kereste. Csak a nádas zúgott a tóparton, mintha a tündér oda költözött volna, csak susogott, susogott a szélben...

A fiúk lehajtott fejjel ültek. A mese szépsége megfogta őket.

– Tizenkét évesek vagytok, igaz? – csippentett szemével vidáman Gergely bácsi.

– Mégis végighallgattatok egy balatoni regét. Pedig eleinte hogyan tiltakoztatok!

– Nem való már nekünk a mese – méltatlankodott Csaba, de meggyőződés nélkül. – Ilyen vén lovaknak, mint mi...

– De esténként a tévében csak megnézik a mesét?

– Hát... ha rajzfilm van, azt igen.

– A bábfilmeket utáljuk.

– Az csak az egészen kicsiknek való.

Ültek még néhány percig, a víz zöldes felszínéről minden másodpercben millió apró tükör vetítette szemükbe a napot.

– Kérdezhetünk valamit, Gergely bácsi?

– Kérdezzetek.

– Régóta tetszik ismerni Amália nénit?

– Malikat? – az öreg elnézett a messzeségbe, a nádas fölé, halkán válaszolta: – Mindig ismertem, amióta csak élek. Itt születünk a faluban. Én négyéves lehettem, amikor ő született. Szóval, már a bölcsőben is láttam. De csúnya volt szegény!

– Csúnya? – lepődött meg Huba.

– Hát persze! Láttál már szép csecsemőt? – legyintelt Gergely bácsi. – Mindnek vörös az orra, az arca, mint a répa... No, mindegy.

– És... – Csaba kicsit habozott, hogyan is fogalmazza meg a kérdést – együtt tetszettek járni?

– Járnai? Hová? Az iskolába? Oda igen.

– Nem úgy értettük – segített Huba. – Hanem hogy együtt járni. Egy fiú meg egy lány. Ahogy szokták...

– Vagy úgy! – rikkantotta váratlanul hangosan és vidáman az öreg. Nevetett is egy sort, csak utána válaszolt: – Hát persze hogy együtt jártunk! De az bizony jóval később volt már, én katonaviselt legény voltam, mikor a nénétek úgy felnőtt, hogy szemrevaló teremtés lett belőle.

„Szemrevaló teremtés” – ízlelgette a szót Csaba. Régi könyvekben, történelmi regényekben olvasott hasonlókat... „Szemrevaló teremtés.”

– Szóval együtt jártunk, amíg az ő szülei (szegények voltak, mint a templom egerei, nyugodjanak békében) el nem határozták, hogy kivándorolnak Amerikába. No, el is mentek, és Malikat is magukkal vitték. Csak Málka idősebb nővére maradt itthon, mert ő már előzőleg férjhez ment. Ő a ti nagyanyátok.

– És nem tetszett akkor szomorúnak lenni?

Huba nehézkes kérdése elvágta az öreg beszédfolyamát. Súlya lett a csendnek. Gergely bácsi mélyet lélegzett, megint elnézett valahová a messzeségbe, ahol a víztükör a kék éggel találkozott, és semmi, de semmi sem akadályozta a víz a föld és a levegő ölelkezését – krárogott kettőt, visszafordult a fiúk felé, úgy folytatta:

– De bizony az voltam én.

– És most?
– Mit most? – vonta fel szemöldökét az öreg.
– Hát akkor most örülhetne Gergely bácsi, hogy a Málka visszajött – mondta Huba.
– Onnan a nagy messzeségből – tette hozzá Csaba.
– Hiszen örülök is – felelte Gergely –, csak éppen... – elhallgatott.
– Csak?... – kérdeztek rá a fiúk.
Erre már nem válaszolt, inkább elkapta az evezőket.
– No, fiúk, kapaszkodjatok! Itt hagyjuk a nádast – és Gergely bácsi jókora csapásokkal húzott a nyílt víz felé, mintha csak menekülne valami elől.

Anikó kezébe vette a napolajas üveget. A közelben valahol egy táskarádió üvöltött.
– Bekenjem a hátát, Amália néni? – kérdezte.
– Légy olyan jó, kislányom – a néni szétvetett végtagokkal nyúlt el a hasán. A kislány tenyerére öntött a fehér folyadékából, óvatosan a néni fölé vitte. Mindkét kezével körkörösén, masszírozva kente el az olajat.
– Jaj de jó! – Amália néni, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban elnyúlt a kislány simogató tenyere alatt, még laposabb lett.
– Nagypapa soha nem engedi meg, hogy bekenjem a hátát – panaszkolta Anikó, és fél szemmel a néni arcára sandított. – Igaz, nem is nagyon jár a strandra.
– Neki nem kell napolaj – nevetett Amália. – Még ma is bronzbarna. Emlékszem, régen is barna bőrű volt a sok csónakázástól, evezéstől, mezei munkától.
– Attól olyan egészséges – helyeselt Anikó, megint vetett egy pillantást a néni felé, és folytatta: – Erős, mint a medve. És olyan egyedül van szegény... – itt elhallgatott, leheveredett a néni mellé, fűszalat vett foga közé, és úgy tett, mintha a fürdőzőket figyelné. A közelben két fiú – tizennégy évesek lehetek – produkálta magát: nekifutásból fejest ugráltak a stégről, és közben állandóan Anikó felé lestek. A vak is látta: mutatványaikat neki szánják.
– Azt mondod, egyedül van? – kérdezte kis szünet után az asszony.
– Igen, egyedül.
Hallgattak egy sort. Anikó jobbnak látta, ha most nem folytatja a témát. Később elmentek úszni egyet, visszajöttek, újra napoztak. A néni olykor kutató tekintetet vetett a strandolókra.
– Várni tetszik valakit? – kérdezte a kislány.
– Nem, nem – felelte a néni, majd hozzátette: – Már nem... És mondd, szokott beszélni nagyapád arról is, mi volt régen?
– Szokott – bólogatott Anikó, és nem is füllentett. Nagypapa – az öregek szokása szerint – gyakran tért vissza gondolataival a régmúlt időkre, régi eseményekhez. Mesélt a vele és másokkal történt dolgokról.
Anikó szerencséjére megjöttek a fiúk, és a néni nem folytatta a kérdezősködést. Dél elmúlt, lassan mindnyájan éhesek lettek, a fiúk is, noha napközben több, zsírtól csepegtő lángost kebelezték be. Végre a néni kiadta a parancsot, menjenek ebédelni.
A strandról jövet az első keresztutcán Gergely bácsival találkoztak. Hatalmas albumot cipelt a hóna alatt.
– Mit viszel, Gergő? – kiáltotta a néni.
Gergely előbb körülnézett, orra hegye furcsán mozdult. Fintorogva-szaglászva. „Mi bűzlik így?” – akarta kérdezni, de még idejében észrevette, hogy Amália szivarozik. A kisebb bot nagyságú barna szivart hanyag eleganciával tartotta ujjai között. A füstje viszont, sajnos, mintha csak üldözte volna a tanítót, minduntalan orrába szállt, bármelyik oldalról ment is Amália mellett.

– Kölcsönkértem egy albumot – kinyitotta, közben a fejét félretartotta a füsttől.

– Csupa ló! – rikoltotta Huba. Két, mellettük elhaladó felnőtt összerezett, egy idősebb néni rémületében elejtette bevásárlókosarát. Csaba odaszaladt, segített felemelni, aminek következtében az is a járdára került, ami valamilyen csoda folytán addig a szatyorban maradt.

– Ennyire szereted a lovakat? – kérdezte a néni gyöngéden.

– A Balatonon meg a csónakon kívül mindig is a lovak voltak a gyöngéim – Gergely végigsimított az album némelyik lapján, lassan forgatta, nézegette, elgyönyörködött a felágaskodó, lobogó sörényű paripákban. – Pedig a családukban soha nem volt egyetlen úgynevezett úriember sem. Csupa szegényparaszt... Talán éppen ezért. – Ballagtak a poros akácfa árnyékában. – Tudod, a hajnaltól estig dolgozó embereknek nem volt idejük azt figyelni, milyen szép is egy ló. Valahogy mégis tudták ezt: emlékszem, az apám nemegyszer megjegyezte, ha szép lovat látott: „Oda nézz, az egy paripa!” Most már nekem sincs sok alkalmam lovakat látni, itt a környékünkön csak a téesz tart egy istállót, külföldiek lovagolnak ott jó pénzért... Szeretem nézni ezeket a fényképeket – bökött ujjával a fényes lapokra, és elhallgatott.

– Igen – Amália lassan becsukta az albumot, de nem engedte ki a kezéből. – Szeretném átlapozni... Ülünk be valahová.

Éppen az egyik presszó előtt álltak. Anikó sokatmondó pillantást vetett az ikrekre. Huba persze nem fogta fel, miről van szó; ment volna befelé, de Csaba elkapta az ingét és visszahúzta.

– Tessék csak nyugodtan beszélgetni, nekünk még valamit el kell intéznünk – mondta Anikó.

– De hiszen úgy volt, hogy ebédelni megyünk. Tegnap délután megfőztem már – ellenkezett a néni, igaz, ellenállása nem hangzott nagyon őszintén... Végre Huba is kapcsolt.

– Mire haza tetszik érnünk, mi is ott leszünk! – kiáltotta, és magával rántotta a többieket. Magukra hagyták az öregeket.

A tér sarkáról visszanezve még látták, hogy Amália néni előkelő mozdulattal hajítja az elnyomott szivarvéget a tőle öt méterre levő személtárába – pontosan beletalált! – és érdeklődve hajol Gergellyel együtt az album fölé.

Messziről látták Ákost; az agronómus éppen akkor szállt le a téesz egyik autójáról, intett a sofőrnek, és ráérősen ballagott be a várba. A fiúk meglapultak egy ház sarka mögött. Megvárták, míg becsapódik a tölgyfakapu. Anikó értetlenül figyelte az ikreket. Főleg akkor rémült meg, mikor a következő pillanatban a fiúk éktelen üvöltéssel felpattantak, és megrohmozták a Borzogh-várat.

– Le a kontyos törökkel!

– Halál a janicsároknak!

Öklükkel verték a kaput, aztán Huba nekifutásból próbált felugrani a falra, miközben Csaba torkaszakadtából kiabált:

– Ákos bég, állj ki egy szál kardra! Konstantinápolyi bugyogós népség, merészkedjetelek elő!

– Előre, végvári vitézek! – kapcsolódott be végre Anikó is. Csengő hangja vidáman röppent el a vár felett.

– Allah! Allah! – dübörgött a toronyból egy félelmetes hang. Valahol az udvaron Foltos vonyított kétségbeesetten: megint csak ő volt az egyetlen, akit előzőleg nem „avattak bele” a dologba.

– Egy üst forró vizet borítok rátok, hitetlen kutyák! – kiabálta Ákos, és végigszaladt a csipkés mellvéd mögött. – Kiirtalak benneteket mind egy szálig, gyaurok!

– Fejedet vesszük, pogány! – üvöltötték a fiúk, és egymást próbálták feltolni a falra. Csabának végre sikerült is elkapnia fél kezével az egyik lőrés szélét, de Ákos feje bukkant fel mellette. A várúr egy hatalmasat ordított, mire a fiú ijedtében elengedte a falat, és a fűbe huppant. Anikó betegre nevette magát... A közeli utcában leállt a gyér forgalom; többen figyelték a különöc agronómus és még különöc vendégeinek csetepatéját.

– Kinyitom a kaput! – kiáltotta Ákos bég végül. – De nem azért, hogy feladjam a várat! Küldjetez követeket, csak azokat eresztem be.

– Oké! – kiáltotta vissza Csaba törökösen. – Hadainkat hátrahagyjuk, hadd üssék fel táborukat a vár körül. Mi hárman pedig követségbe megyünk.

...Csakugyan követségbe jöttek. Körülülték Ákost, egymást túlkiabálva magyarázták neki a helyzetet az öregekkel. Végre Anikónak sikerült elcsitítania az ikreket.

– Szóval így áll a helyzet, Ákos bácsi. Valamit tennünk kell.

– Ebbe a többes számba magamat is beleértsem, ugye? – érdeklődött Ákos.

– Természetesen – Anikó hangja egyre komolyabb lett.

– Végül is majdnem a családhoz tetszik tartozni...

– Köszönöm, ez megtisztelő! – nevetett az agronómus.

– Ha tudta volna két héttel ezelőtt, kiket ereszt be a várba, bizony nem nyitott volna kaput, igaz? – mosolygott Csaba.

– Tudjuk, sok baja van velünk Ákos bácsinak – tódította Huba is –, de most az egyszer csak maga segíthet.

– No jó, gondolkozom ezen egy sort – felelte Ákos, és felment a toronyba. Eltelt majdnem egy óra – Amália néni még nem érkezett meg, mikor lejött a várúr, és odaszólt a kislánynak:

– Anikó, mondd meg nagyapádnak, hogy ma este meglátogatom... Beszélni szeretnék vele.

ÚJRA OTTHON – KISSÉ MEGSZAPORODVA

*Férfias beszélgetés
Amália és egy zsenge korú bika találkozása
A néni meglepetést szervez, teljes sikerrel
Kettesben a faluvégen
Halászlé és „titkosügynök”
Viharos hazatérés*

A két férfi kiült a hatalmas diófa alá. Sötét volt már, a falu fényeit megszűrte a sövénykerítés. A nyári égbolton csak csillagok ragyogtak, meleg szél csavargott el a part felől. Még jártak hajók a tavon, piros és zöld lámpák húztak el lassan a távolban, kikötők villanó fényei jeleztek. Olykor kürtszó dübörgött feléjük. A diófa levelei megmegezzentek, egymáshoz csapódtak.

– Tölts még egy kis bort, Ákos.

– Máris – az agronómus töltött. Pohár csillant, messziről érkező lámpafény tört meg az üvegen. Gergely megint elgondolkozva nézett el messzire. Tenyerébe simult a hús pohár.

– Miért nem nősülsz meg, Ákos fiam?

– Én? – nevetett a várúr. – Hát van valahol olyan nő, aki feleségül menne egy ilyen bolondhoz, mint én vagyok?... Ki lakna várban, ahol még villany sincs? Se tévé, se bojler?...

– Gondolod, hogy... – az öreg elharapta mondanivalóját, de kis szünet után mégis folytatta. – Ha valaki megszeret téged, Ákos, beköltözik a várba akkor is, ha nincs tévéd. Ha csak petróleumlámpával világítasz, akkor is.

– Ez szépen hangzik – sóhajtott az agronómus, bajusza szomorúan lekonyult –, de nincs ilyen asszony, hát nincs is miről beszélni. Viszont ugyanezt én is kérdezhetném, Gergely bátyám. Hogyan is állunk hát azzal a nősüléssel?

– Ne viccelődj egy öregemberrel, Ákos. Özvegy vagyok, gyerekeim, unokáim vannak... Nem szabad már nekem megnősülnöm.

– Ki tiltja?

– Tiltani éppen senki sem tiltja, csak úgy vélem, öreg vagyok már.

– Öreg ám az országút, Gergely bátyám! A felesége meghalt, nyugodjék békében. De az élet megy tovább. A gyerekei gondoskodnak saját magukról, az unokákról is. A nyugdíjából meg tud élni maga is szépen. Itt ez a kis ház is... csakhogy egyedül van.

– Egyedül – bólintott Gergely komolyan. – Nyáron még csak szépen eltelik az idő, mindig itt van valamelyik gyerekem, itt hagyják Anikót is, no és kievezhetek a nádas mögé a csónakkal, horgászhatok, szóval valahogy elmegy az idő...

– De a lovak körül már régen láttam.

– Hát, a lovaglás kissé fárasztó dolog ám, Ákos fiam. Te is tudod... Másfél éve, hogy utoljára jártam nálatok, a téesz lovaglóliskolájában... Szóval, nyáron szépen elmegy az idő... Csak a tél hosszú...

– Nagyon hosszú – bólintott Ákos. Megint csend lett, ültek szótlánul az asztal mellett. Magasan, a csillagok alatt repülőgép húzott el. A zaj csak később ért fülükbe.

– Aztán jön az öregséggel együtt járó betegség, a gond, a baj. Egyedül bizony nehezen viseli el az ember – folytatta Gergely elgondolkozva.

– Éppen ezért kellene társról gondoskodnia – csapott le Ákos. Az öreg gyanakodva pillantott rá.

– Tán már jelölted is van a számomra?
– Bizony van – bólított szaporán a várúr –, de ezt a jelöltet nem én választottam ki valójában, hanem maga, Gergely bátyám.

– Én-e?

– Bizony. Vagy negyven esztendővel ezelőtt.

Az öreg tanító hátradólt székén. Sokáig nem válaszolt. Ákos is hallgatott, jobbnak látta, ha egyelőre nem folytatja ezt a témát. De meglepetésére Gergely maga hozakodott elő vele néhány perc múlva.

– Ami igaz, az igaz. Annak idején talán feleségül vettem volna, apám akárhogyan is ellenezte. De most...

– Mi kifogása van ellene, Gergely bátyám? Ne értsen félre, nem ő küldött ide. Nem is tud a látogatásomról.

– Elhiszem, fiam... Hogy mi kifogásom van? – A hús pohár tenyerébe simult, ujjával megérintette bajuszát. Valahol megint dudált egy hajó. – Hát éppenséggel... Nagyon férfias. Határozott, kemény asszony lett belőle. Nem ilyen volt lánykorában.

– De Gergely bátyám, negyven év alatt mindenki megváltozik. Ki többet, ki kevesebbet. Gondolom, maga sem ilyen volt legénykorában.

– Hát nem ilyen, az bizonyos... No látod, erre nem is gondoltam.

– Mégis, mi az, ami nem tetszik magának Amália asszonyban?

– Hát... kicsit idegen lett. Férfiasan viselkedik, autót vezet, és... és... – nagy szünetet tartott, aztán kivágta fájdalmas hangon – és szivarozik!

Ákos felé fordult, kíváncsian, hogyan reagál a várúr. Ákos ezt észrevette, és vigyázott, el ne nevesse magát. „Szivarozik!...”

– Hát ennyi idő után persze, hogy kicsit idegen egy ember. A férfias viselkedése pedig, úgy vélem, olyan, mint egy ruha.

– Ruha?

– Persze. Azért hordja, mert szüksége van rá. Főleg ott, a tengeren túl... Más ám az élet ott, Gergely bátyám! No, de itt is szüksége van rá, hogy határozottan viselkedjék. Ő most külföldön van, akárhogyan vesszük is a dolgot. Meg kell állnia a saját lábán, önállóan kell viselkednie, döntenie. Hát Gergely bátyám, talán jobban szeretné, ha afféle nyimnyám, sírós-rívós anyámasszony katonájaféle nő lenne, aki semmit sem képes maga elintézni?

– No nem, azért azt nem szeretném – rázta fejét élénken a tanító. – De az autó! Meg a szivarok!

– Az az autó csakugyan szörnyű jószág – helyeselt Ákos –, de ha nem lesz rá szükség, bizonyára meg lehet majd szabadulni tőle. A szivarozásról pedig beszélni kellene vele. Gergely bátyám kedvéért nyilván leszokik majd róla. Merthogy ő nagyon tiszteli ám magát...

– Tisztel?

– Hát... ki tudja, talán több is az, mint tisztelet – kerülgette a kását. – És ahogy elnéztem, maga is... hogy is mondjam csak... Szóval, Gergely bátyám sem szomorkodik éppen, ha Amália van a társaságában.

Erre megint hallgattak egy sort. A poharak régen üresen álltak, a csillagok tán el is mozdultak az égen. Elcsitultak a falu zajai. A nyugalom előmlött a két férfitől. A szomszéd udvar felett denevér cikázott, majd eltűnt. A diófa levelei nem susogtak, elállt a szél.

– Éppenséggel... nem rossz dolog vele lenni. A fiatalságomra emlékeztet.

– A fiatalságukra.

– A fiatalságunkra. Akkor minden másképpen volt... Furcsa elképzelni, hogy most álljunk az anyakönyvvezető elé. No de ostobaság – legyintett hirtelen Gergely –,

hiszen Málka csak látogatóba jött, utána visszamegy Argentínába, és soha többé nem látjuk.

– Azt hiszi? – Ákos zavarba jött, csakugyan, erre a lehetőségre nem is gondolt. De úgy érezte, most megfogta az öreget. – Mondja csak, de őszintén, Gergely bácsi: nem ez a legfőbb oka annak, hogy nem meri megkérni a Málka kezét?

– Megkérni a kezét? – mondta csodálkozva Gergely. Csakugyan, hiszen így kellene ezt tenni, ha... ha ugye, elhatározná magát.

– Nyilván. Miért, csak nem arra vár, hogy az asszony kérje meg magát? Ámbár manapság már ez is előfordul, nemegyszer hallottam magam is, de inkább csak a fiatalok között...

Az öreg tanító csak ült, a diófa mozdulatlan lombját nézte. A gondolatai valahol másutt kalandozhattak.

– Én bizony örülnék egy ilyen feleségnek – mondta hirtelen Ákos. – Ha legalább tizenöt évvel fiatalabb lenne Amálka... Én bizony nem haboznék.

– Nincs miről beszélni – legyintett Gergely, és hangjában szomorúság bujkált. – Úgyis visszamegy Argentínába.

Aztán alig szólt már aznap este.

Másnap hajnalban Ákos elment dolgozni, de Amália néni kilincsére előzőleg egy cédulát tűzött. Reggel persze a néni ébredt elsőként, elolvasta a cédulát, arca mosolyra derült, és gyorsan reggelit készített.

Az ikrek vonakodva ébredtek. Hubát nem lehetett kirángatni az ágyból, bár Csaba kegyetlen eszközökhöz is folyamodott: megfelelő pillanatban egy nagy bögre hideg vizet zúdított ikre fejére. Ebből előbb kisebb birkózás lett, majd ki kellett akasztani az ágyneműt száradni. Amália néni az udvaron terített, a kecskelábú asztalra. Finom tejeskávé illata röppent be az ablakon. Az ég kéken, tisztán ragyogott.

– Ez az igazi! – kiáltotta Csaba, nagyokat szippantva a levegőből. – Sonka! Tehéntúró! – kiabálta.

– Méz! Vaj! – folytatta örömmel Huba.

– Retek, hagyma, sárgabarack! – tette hozzá mosolyogva a néni, és nagy kosarat tett az asztal szélére. A gyerekek magukról megfélemedkezve kapkodtak az ételekhez.

– Olyanok vagytok, mint a farkasok – fedtte őket a néni.

– Jót tett nekünk a levegőváltás.

– Itt szeretnék lakni mindig!

– Olyan kedves kis fészek.

– Főleg, ha mindig ilyen meleg lenne.

– És a vár is a miénk lenne!

– Meg Tivadar.

– No, Tivadar nélkül egészen jól el tudnám képzelni az itteni életet. A szeszélyei néha nagyon is az idegeimre mennek – Amália néni a reggeli befejeztével elővette legsárgább ruháját, széles karimájú kalapját. Sárga szandált öltött és beült... Tivadarba. Az ősaútó – csodák csodája – az első indításra nyomban engedelmesen duruzsolni kezdett. A néni egészen elámult. – Hát ezzel mi történt? Nyissatok kaput, fiúk... Hopp, majd elfelejtettem, úrficskáim – szólt vissza a néni –, mosogassatok el, jó? Ebéd fél háromkor, addig mehettek a strandra. – Gázt adott, Tivadar úgy kilőtt a kapun, hogy füst sem maradt utána. Csodálkoztak is a fiúk. Aztán az asztalra tévedt a tekintetük, összenéztek.

– Ez a kellemetlenebb oldala a dolgoknak – morogta Csaba.

– De ha elvégeztük, mehetünk a strandra – Huba derülátóbb volt. Ettől függetlenül neki is elkámpicsorodott a képe, amikor a piszkos edényeket a vízbe merítette. Söhajtott egy nagyot, Csaba dugta be fejét az ajtón.

– Te! Van fogalmad róla, hogy négy nap múlva megjönnek apáék?!

A pöfögő jármű élénk figyelmet keltett a tsz gazdasági udvarán. A traktorok, vetőgépek, pótkocsik között dolgozgató micisapkás, trikós, olajos ruhás férfiak azonnal felegyenesedtek, többen letették szerszámaikat is. Egy lapos épület felől böngészés hallatszott – az épület előtt felállított két korlátfa körül sürgölődő fehér köpenyes férfiak egy keservesen böngésző, fiatal bikát vizsgáltak – amíg Tivadar füstfelhőbe nem borította őket. Akkor szétszaladtak, a bika pedig egyetlen rántással eltépte kötelét, és szarvát jobbrabra hányva elügetett. Az állatorvos valamit kiabált utána, de az állat erre valahogy ügyet sem vetett...

Tivadar négy hatalmas döbbenettel fejezte be reggeli útját. El is hallgatott, bár motorja – nagyon halkán – járt még egy kis ideig, aztán magától kikapcsolt. Csak sűrű, fekete füst gomolygott elő alóla.

Egy sisakos, napbarnított férfi rohant az autó felé.

– Gyorsan... – lihegte. – Meneküljön, mielőtt felrobban az autó!

– Maga kicsoda? – érdeklődött Amália, és retiküljéből elővette kistükrét.

– Az ügyeletes tűzoltó! Siessen, rögtön robban!

Amália néni arca elé tartotta a tükröt, megigazította kalapját, aztán nyugodtan eltette a kis tükröt. Csak akkor vetett egy pillantást az idegen férfira.

– Nyugalom, barátom – mondta higgadtan. – Tivadar most már rendesen fogja viselni magát.

– Miféle Tivadar?... – hebegte ennyi hidegvér láttán a tűzoltó, de nem sokáig hebeghetett, mert fordult a széljárás, és a füst csípni kezdte a torkát, köhögni kellett hétrét görnyedve, a könnyei is eleredtek. Mikor a füst eloszlott, Amália nénit nem látta sehhol. Az autó üres volt.

Az állatorvos és segédje bukkant fel az alacsony épület sarkánál. Közrefogták a nénit. A rendkívül széles kalap, a tömény sárga szín egy pillanatra torkukra fagyasztotta a szót. Amália ezt rögtön ki is használta.

– Mondják csak, jóemberek, merre találok Borzogh urat?

– Kicsodát? – nyögte a felcser. – Vagy úgy, Ákos bácsit! Ott, abban az emeletben. Az irodán.

– Köszönöm.

Az állatorvos még akart valamit kiáltani utána: „Maga miatt elszabadult egy beteg és vad jószág! Egy bika!” – de mielőtt szólhatott volna, a bika kiügetett egy vetőgép mögül, fenyegetően feltartott fejjel figyelte a közeledő sárgaságot.

Eppen félúton állt Amália és az irodaépület között.

– Vigyázzon! – jutott végre szóhoz az állatorvos. – Ez igen vad jószág!...

– Melyik? – szólt vissza válla felett kacéran a néni, és kecsesen a vetőgépre mutatott. – Ez?

– A bika! – üvöltötte a felcser, homlokán veszedelmesen kidagadt egy ér, dühében lábával is dobantott.

Amália néni minden félelem nélkül, fúrge léptekkel közeledett az állathoz. A bika még mindig mereven bámulta a sárga ruhás lényt.

– Bocikám – mondta a néni nyugodtan. – Mi van, picikém?

A felcser elfordult. „Vége van, azonnal agyontapossa, bele a földbe, kiskanállal szedhetjük majd össze” – gondolta. De az udvaron csend volt. A felcser lassan megfordult. Megdörzsölte a szemét... Amália néni a bika mellett állt, és az állat füle tövét vakargatta.

– No, menj vissza szépen azokhoz a bácsikhoz – biztatta a bikát, akár egy gyereket. Aztán rápaskolt az állat combjára, és elsietett az iroda felé.

A bika állt egy darabig, az asszony után nézett, aztán bánatos faroklendítéssel indult az állatorvos felé. Szépen beállt a korlátok közé. A felcser sápadt volt, nagyon sápadt. Az állatorvos letörölte homlokáról a verejtéket.

– Boszorkány ez a nő, vagy mi a fene?... – mondta.

A gyerekeknek már ebédnél feltűnt, hogy a néaninek és Ákosnak valamilyen közös titkuk lehet. A felnőttek vidáman pillantgattak egymásra, félszavakat váltottak a tányérok felett. Ákos bajuszát pödörgette. Néhány olyan mondat is elhangzott, amelyet a fiúk nem értettek. Például, amikor a néni mosolyogva szólt a várúrnak:

– Azt hitték a jámbor lelkek, afféle városi liba vagyok, aki még sohasem látott szarvasmarhát... Hát Argentínában, a farmon talán nem ilyeneket tartott boldogult férjem?

Anikó is eljött – a fiúk elcsalták –, most Foltos fejét simogatta. A nap vakítóan ömlött szét a várfalakon, Tivadar fáradtan állt a kapuboltozat alatt. Ebéd után tikkadtan ültek egy ideig.

– És mikor?... – kérdezte a néni Borzoghtól, jelentőségteljes tekintet kíséretében.

– Legjobb lenne ma este.

– Oké! – a rövid szó a néni szájából hangzott el. A fiúk ugyan feszülten füleltek, de semmit sem értettek. Csaba tanácstalanul vont vállat, Huba hangtalanul formálta a szavakat ajkával Ákos felé: Mi történt? De a várúr csak mosolygott, nem szólt, aztán váratlanul rákacsintott Amáliára.

– Akkor én megyek is, előkészíteni a dolgokat! – és elsietett.

Amália néni összeszedte a tányérokot. Anikó segített behordani a konyhába, vizet tettek fel a gázra melegedni. Hamar észrevette a kislány, hogy a néaninek valamilyen mondanivalója volna, csak nem tudja, hogyan fogjon hozzá.

– Nagyapó azt mondta, csodálatosan tetszik főzni – mondta hirtelen a kislány.

– Igazán?

– Igen. És azt is mondta, hogy ennyi idő után sem tetszett elfelejteni a magyar konyhát...

– Hát nem is – húzta ki magát büszkén az asszony –, merthogy odakinn is így főztem.

– És mit szólt a férje?

– Eleinte prüszkölt egy kicsit, ámbár ők sem vetik meg a paprikát, a fűszereket... De aztán megkedvelte, a más főztje már nem is kellett neki.

Csendben dolgoztak egy ideig. Foltos bedugta fejét a félig nyitott ajtón, de hamar felmérte a helyzetet, és látta, nincs már ételmaradék, amelyre számíthatna. Csalódottan kihátrált a keskeny résen.

– Át kéne adnod egy üzenetet nagyapádnak – bökte ki végül a néni.

– Nagyon szívesen. Le tetszik írni, vagy szóban?...

– Elég lesz szóban is. Csak ennyi: ma este hat órára jöjjön el a Fő téri presszóba.

– Megmondom – Anikó érezte, hogy a szíve körül lassan meleg lesz. Ez vajon azt jelenti-e, hogy... De mielőtt bármit mondhatott volna, Amália átkarolta a kislány vállát, magához húzta, és így folytatta halkan:

– Van ám egy másik kérésem is. De erről senkinek sem kell tudnia, még nagyapádnak sem... ide hallgass...

Öt óra után értek a presszó elé. A nap még vidáman sütött, a strandolók most kezdtek visszatérni a vízpartról. Tarka ruhás, nevetgélő csoportok nyüzsögtek. A mozi előtt megrekedt a tömeg; a kiállított fotókat farmernadrágos tinédzserek csapatai nézegették. Motorok pöfögtek, fehér blúzós lányok siettek a kikötő felé. Két

szakállas, trikós fiatalember kerekezett be a parkba poros biciklikén. Csupa üveg külföldi autóbusz túlköelve próbált átkelni az emberek sűrűjén. A presszóban akadt még néhány üres asztal.

- Gyerünk, foglaljunk helyet.
- Ez az, nyomás!
- Csak előkelően.
- Van egy ötletem.
- Sejtem már, milyen lehet. „Vak”, „siket”, „külföldi”?
- Ezúttal siket.
- Oké.

Egy sarokasztalnál foglaltak helyet. Csaba körülnézett, pincér sehol. Vártak.

– Csak tudnám, miért kérte a néni, hogy foglaljunk neki két helyet hat órára...

– Tessék?... – kiáltotta váratlanul hangosan Huba.

– Csak tudnám – üvöltötte Csaba teli torokból –, miért kérte a néni, hogy foglaljunk neki két helyet hat órára!

Minden asztaltól feljűk fordultak a vendégek. A pincér, akit az előbb látni sem lehetett sehol, azonnal felbukkant. Odajött hozzájuk:

– Mit parancsoltok?

– Nekem egy nagyadag fagyaltot és egy kólát – fivéréhez fordult, rákiáltott: – És neked?

– Tessék? – Huba füléhez illesztette tölcserré görbített tenyerét.

– Kicsit süket – magyarázta Csaba elnézést kérő mosollyal a pincérnek, újra fivéréhez fordult, és akkorát kiáltott, hogy a környező asztaloknál mindenki összerezzen. – Mit kérsz?

– Amit te!... – jött a fülsiketítő válasz. A pincérnek kissé remegtek a térdjei, mikor elvonult. Egy vendég sört töltött magának, de miközben a „siket” Hubát bámulta, az ital a térdére ömlött.

Még váltottak egymással néhány mondatot, ennek következtében megritkultak körülöttük a vendégek. A pincér arrafelé jött még néhányszor, egyre morcosabb arccal. Háromnegyed hat volt.

– Jöhetne már! – kiáltotta Csaba. Huba szorgalmasan bólogatott, aztán ő üvöltött egyet:

– Ott jön Gergely bácsi!

– Egyenesen ide tart – Csaba szeme fölé emelt kézzel szemlélte a parkot, ahonnan az öreg tanító ballagott feljűk.

– Ez sem lehet ám véletlen – ez a mondat már normális hangerővel szakadt ki Hubából. – Kezdem érteni az összefüggéseket.

– Jó neked. Én semmit sem értek.

– Kettőnk közül mindig neked volt nehezebb a fejed ...

– No-no! Sőt, no-no-no!...

– Oké, oké! Akkor elmagyarázom: Amália néni és Gergely bácsi itt fognak találkozni hat órákor. Világos?

– És miért kellettünk ehhez mi?

– Hogy helyet foglaljunk nekik a presszóban.

Megint turisták jöttek, a presszó terasza percekén belül megtelt. A pincér már ügyet sem vetett az ikrekre. Egyre-másra vette fel a rendeléseket.

– Siketség alma – mondta gyorsan Csaba, mikor Gergely bácsi az asztalok között feljűk közeledett.

– Oké. De a számlát sem mi fizetjük – jegyezte meg Huba.

– Szervusztok, fiúk! – az öreg kezét nyújtott. Az ikrek felpattantak.

– Ez itt az öcsém, Németi Huba! – hülyéskedett Csaba, és úgy tett, mintha bemutatná fivérét.

– Ez pedig az én lüke bátyám! – vágott vissza Huba hasonlóképpen.

– Ti mindig vidámak vagytok – sóhajtott a öreg, helyet foglalva –, nincsenek gondjaitok... Szeretnék megint gyerek lenni!

– Ugyan! – legyintett Huba filozofikus tekintettel. – Elmúltak már a gondtalan idők... amikor még nem volt gondjuk-bajuk a gyerekeknek. Most ugyancsak tele vagyunk feladatokkal!

– Házi feladatokkal... – kontrázott Csaba.

– Hiszen nyár van, vakáció! – csodálkozott Gergely.

– Akkor is! – folytatta Huba zavartalanul. – A szegény iskolást nyáron is üldözik ezek a rémképek...

– Éjjel arra riadunk fel, hogy feleltetéssel álmodunk!...

– Irtóztató – gúnyolódott finoman az öreg. – Micsoda sors!

Nevettek mindhárman. Észre sem vették, mikor állt meg mellettük a pincér.

– Mit hozhatok?

Hat óra után Gergely bácsi egyre sűrűbben pislogott a tér felé. Egyszer elő is húzta ósdi ezüst zsebóráját.

– Jöhetne már... – morogta kissé zavarodottan. A fiúk jelentőségteljesen pillantottak egymásra.

– Várni tetszik valakit?

– Igen.

– Ha az illető megjön, mi azonnal elmegyünk ám...

– Nem akarunk zavarni!

– Maradhattok – mormolta Gergely bácsi, de valahogy fakó hangon.

„Amália néni soha nem szokott késni” – futott át Csaba agyán. Körülnézett. Az egyik utca sarkán valamilyen csoportosulás támadt. Az emberek az utca belsejébe mutogattak. Az ablakokból kíváncsi fejek hajoltak ki. Gyerekek szaladtak át a téren; a kiáltásokkal tarkított zúgás egyre közeledett. Rengetegen álltak már azon a sarkon.

– Mi a fene lehet ott? – szaladt ki Csaba száján.

– Valaki bohóckodik – vélte Huba. – Vagy esetleg egy horgász fogott egy keszeget a Balatonban. Ez ma már igen ritka eseménynek számít, tán még a tévéhíradót is kihívják...

A gyerekek izgalma tetőfokára hágott, mikor látták, hogy sok ember szalad ki az utcából, hátra-hátranézegetve. Az arcukon kissé furcsa kifejezés ült.

– Szerintem az idősb Drakula jön kiskorú vámpírgyermekeivel – mondta Huba.

– Vagy Colombo felügyelő fejét hozzák karóra tűzve – Csabának mindig „véresebb” ötletei voltak.

De a másodpercek múlva előbukkanó valóság szinte torkukra forrasztotta a szót.

Az utca torkolatában egy lovas tűnt fel. Az autók összetorlódtak, türelmetlenül túlköelve, néhány gyerek ujjongva mutogatott.

A lovas arcát még nem lehetett látni, mert a nappal szemben ültek. Az idegen egy másik lovat vezetett kötőféken, ennek nyergében nem ült senki.

– Tudod ki ez?... – ragadta meg fivére karját Huba.

– Sejttem... – suttogta kimerülten a másik iker.

– Csak nem? Jól látok?... – kérdezte reszkető hangon Gergely bácsi.

– Jól tetszik látni! – Csabának kezdett tetszeni a dolog. Miért ne? Lóháton érkezni egy randira? Hiszen ilyesmire is számíhattak. A nénitől minden kitelik.

Mert a lovas – Amália néni volt. Büszke testtartással ült barna lován. Az állat fel-

felvetette fejét – a zajt nem állhatta, de a néni vaskézzel tartotta a gyeplőt. Amália egyetlen pillantásra sem méltatta a körülötte zajongó tömeget; királynői tartással ült. A presszó felé kémlt. Az ikrek eszeveszettül integettek.

A néni fején széles karimájú kalap volt. Vörösesbarna haja csaknem válláig gördült. Színes, hímzett mellényt, fekete nadrágot és barna csizmát viselt, ezüstsarkantyúkkal. Ez utóbbiak kétségkívül Borzogh Ákos gyűjteményéből származtak. A mozi előtt ácsorgó tinédzserek éktelen éljenzésben törtek ki.

– Milyen filmet forgatnak? Mi a címe? – kiáltotta egy hosszú hajú lány.

A lópaták megdobbantak az aszfalton. Gergely bácsi letörölte homlokáról a veritéket, aztán térdére ejtette a fehér zsebkendőt, és csak nézett, nézett... Amália szép volt, nagyon szép. Űgy ült a lovon, mint egy amazon.

A néni a presszó melletti kis térségre kormányozta a lovakat. Kisportolt, elegáns mozdulattal ugrott le, a kantárszárakat az egyik akácfa törzséhez hurkolta. A legközelebb álló tizenéves kisfiút megkérte, vigyázzon a pacikra, ne engedjen a közelükbe senkit. Ígért mindezért egy hatalmas adag fagylaltot... Ezután fiatalosan átvette magát a terasz korlátján, és a gyerekek meg Gergely között huppant az üres székre.

– Tudhattam volna, hogy ezekhez tartozik – morogta a pincér a kávéfőző nőnek.

– Hát, Amálkám... megleptél minket! – kezdte Gergely. – Ezek a lovak... nohát!

– Nagyszerű volt a néni! – szakadt ki az ikrekből. Egymás szavába vágva ecsetelték a látványt. Aztán elrohantak, hogy közelebről is megtekintsék Amália néni „járműveit”.

– Hiszen te is szereted a lovakat! – mondta a néni halkán.

A tanító felemelte összes fejét. Egy pillanatig szótlánul nézték egymást.

– Ákostól kaptad őket?

– Igen, ma estére kölcsön adta a lovarda... Jó napom van. Örömhírt kaptam, gondoltam, megünnepeljük.

– Örömhírt?

– Nézd csak – sokáig keresgélt hímzett mellénye belső zsebében, aztán egy borítékot húzott elő. – A minisztériumtól kaptam, ma délután.

Gergely letette a levelet az asztal szélére, előkereste barna keretes szemüvegét, gondosan megtörölte, feltette, csak akkor bontotta ki a papírt a borítékból.

– Sokáig tetszik itt parkolni a lovakat?... Az illat miatt kérdezem.

A néni fél szemmel sandított fel rá, mint kacsza a repülőgépre.

– Elhiszem én, barátom, hogy sokkal jobb a lovak illata, mint ezeké a bűdös autóké, és hogy maga is szívesebben szívja be ezt, mint a kipufogógázokat... De sajnós, akárhogyan könyörög is, néhány perc múlva távozni fogunk.

A pincér ettől a választól teljesen megzavarodott. Egy vendégnek, aki kávéért kért, dobostortát hozott ki fagylalttal leöntve. Ráadásul Amália néni visszahívta és fizetett; a pincér reszkető kezéből kétszer is kiesett a ceruza, míg megírta a számlát. Amália néni egy pillantást vetett az írásműre, elkérte a pincértől a ceruzát, és két helyen kijavította az összeadási hibákat. Csak ezután fizetett.

Gergely bácsi letette a levelet. Szemében kétkedés ült.

– Te Málka... igaz ez?

– Hát persze hogy igaz! Néhány nappal ezelőtt, mikor fenn voltunk Pesten a gyerekekkel, voltam is abban a hivatalban, megígérték, hogy nagyon gyorsan elintézik az ügyet. És látod, elintézték! Gyere!

– Hová?

– Kilovagolunk valahová. Mint régen az uraság... Olyan jókedvem van, hogy csak na! Mire vársz? Hiszen te is szoktál lovagolni!...

– Ugyan! – legyintett mosolyogva Gergely. – Utoljára vagy két évvel ezelőtt. És ebben a ruhában? – mutatott világos öltönyére.

Anikó bukkant fel a terasz szélén, jókora táskával. Szó nélkül megállt mellettük. A néni egy színházi rendező magabiztosságával mutatott a táskára.

– Ott a lovaglónadrágod, a csizmád... A mosdóban átöltözhetsz.

A pincérnek elszorult a torka – az arcán, a szeme alatt furcsán rángott a bőr –, mikor megpillantotta a mosdóból kilépő csizmás, ősz urat. „Esküdni mernék, hogy ez a férfi az előbb még egészen más ruhában ült annak az örült lovas nőnek az asztalánál... Azt hiszem, nincsenek rendben az idegeim. A szezon végén ki kell vizsgáltatnom magam egy jó orvossal!”

Az ikrek – akár az apródok – fogták a kengyeleket, míg az öregek nyeregbe szálltak. Ismét kisebb csoportosulás támadt körülöttük.

– Este találkozunk a várban – mondta búcsúzóul a néni, és... Hubára kacsintott. A fiút úgy meglepte a dolog, hogy csak állt, némán. A két lovas megfordult, utat törtek maguknak a tömegben, aztán a keskeny, üres utcán vágta csaptak...

– Hátha még lassója is lenne, igazi argentin lassója! – ábrándozott Csaba, a néniire célozva. – Csak egy dobás, és az ellenfél megkötözve áll.

– Tessék?... – tette kezét füléhez Huba. – Mit mondtál? Nem hallom!...

– Azt mondtam, hogy nem is vagy siket! – üvöltötte Csaba, hátba vágta fivérét, és elrohant. Anikó és Huba követték, de csak a moziig... Mikor Csaba visszaoldalgott, amazok ketten már a pénztár előtt álltak.

– Neked is veszünk ám jegyet, ha jól viselkedsz – mondta fölényesen Huba, zsebébe nyúlva. Felsőbbsége lassan lelohadt, kezét üresen húzta elő, halkán tette hozzá:

– S ha adsz rá pénzt...

Az utolsó utca végén megszabadultak a kíváncsi tekintetektől. Az alacsony házak elmaradtak mögöttük. A jegenyesor fái éber örökként álltak kétoldalt. A lovak lassan poroszkáltak; a mezőre vezető földúton aztán ügetésbe csaptak át.

– Gondolod... egy szívbetegnek... jót tesz a lovaglás? – kérdezte Gergely. Szeme kifényesedett, arcán mélyebb lett a pír. Mélyeket lélegzett.

– Nincs neked semmi bajod, Gergő – nevetett Amália. Előrekaptatott, fel egy alacsony dombra. A távolban megcsillant a nagy víz: fehér hajók úsztak a tavon. A Badacsony és ott messze a sarokban a keszthelyi öböl. Apró háromszögek a hegyoldalon; villák, pincék ormfala.

Gergely lova megszagolta az egyik bokrot, hangosan prüszkölt.

– Hát most igazán úgy érzem, mintha húszéves lennék... no, huszonöt! – javította ki magát nevetve. – Hej, Málka...

Amália néni megrántotta a kantárszárát. Lova megtorpant, patái apró porfelhőket vertek. A dombtetőről belátták az egész környéket. Hátuk mögött Balatoncsillag, balra a Balaton, a műút színes sátoroktól, parkoló autóktól tarkított szürke szalagja, végtelen szántóföldek. És az ég, a legkékebb ragyogás, egy csipetnyi szürke-fehér felhő nélkül.

– Nem is hittem, hogy ilyen jól tudsz lovagolni – mondta Gergely.

– A farmon mindennapos dolog volt.

– Én meg azt hittem, soha nem ülök már lóra. Féltem.

– Nem szabad félni – nevetett a néni, aztán a tanító felé fordult. – Nem szabad félni, Gergő. Tudom, sok olyasmi van a viselkedésemben, ami neked nem tetszik. Kicsit másképpen éltünk mi ketten eddig, gondolom, azért van így. De egy kis alkalmazkodással minden áthidalható...

– És a szivar? – szakadt ki az öregből. Olyah tragikus hangon, hogy Amália elnevette magát.

– A szivar?... Jól sejtettem. Jól van, leszokom róla. E perctől kezdve nem veszek a számba szivart. Rendben van? – nevetett Gergelyre.

– Rendben – Gergely arca lassan felderült.

– Tudod, milyen isteni érzés?... – Amália kitárta karját, mintha az egész tájat magához akarná ölelni.

– Arra a levélre gondolsz? – kérdezte a tanító.

– Arra gondolok, hogy itthon vagyok! Érted, Gergő? Újra itthon vagyok!

Másnap este Ákos bácsi szervezte meg a búcsúvacsorát. A fiúk óriási örömeire tüzet raktak a várudivaron, és bográcsban rotyogott a halászlé. A hamarosan megérkező Gergely és Anikó segítettek megteríteni az asztalt, miközben Ákos se látott, se hallott, teljesen belemerült a halászlé szakszerű elkészítésébe. Ebben mesternek tartotta magát, nem is ok nélkül. Széles karimájú kalapjában, középkori szabású mentéjében, széles bőrvén fityegő törével egy sámlin ült a tűz mellett, és olykor-olykor kesztyűt öltve óvatosan forgatta meg a forró üstöt; merthogy az igazi halászlét csak így volt szabad kevergetni. A tűz füstje gyorsan iramodott az ég felé. Sötétedett.

Anikó és a fiúk kihordták a terítékeket a kecskelábú asztal mellé. Foltos is ott lábatlankodott, bár igen lustán; az előbb már annyi halat kunyerált Ákostól, hogy a hasa teljesen kigömbölyödött. Ide-oda kóválygott, még leheveredni sem volt kedve. Fekete fülét bágyadtan lógatta, a fehér viszont fel-felmeredt, mint egy figyelő antenna.

Mire az égbolt fekete lett, asztalra került a halászlé. Mohó fejek hajoltak a párologó, remek illatú, sötétvörös folyadék fölé. Huba az élvezet jeléül hangosan csámcsogott, de fivére finom figyelmeztetésként oldalba vágta. A puha, fehér halhús egyszerűen elolvadt szájukban.

Versenyt dicsérték Ákost, aki fejét lehajtva, szerényen mosolygott, de azért várta ám a dicséreteket, szorgalmasan fülelt. Csak akkor feküdt neki az ételnek, mikor már mindenki megdicsérte.

Hatalmas darab omlós kenyereket törtek. Percekig csend volt. A falra akasztott petróleumlámpák fényében Csaba végignézett a társaságon.

– Egészen olyan minden, mint egy végvárban lehetett – mondta.

– Csak Tivadar nem illik bele a képbe – jegyezte meg Anikó.

– No és fáklyákat kellene a falra tenni – emelte fel fejét Ákos –, már gondoltam is rá. Vastartókat kéne beépíteni a falba, egyenlő távolságra egymástól; Fáklyákat pedig lehet csinálni gyantás fenyőágakból...

– De azok füstölnek és csípi a szemet – vetette ellene Gergely. – Csak az udvaron lehetne őket használni... Még jó, hogy az én házikómban nincsenek ilyen problémák. Kicsi a ház, kicsi a kert, de van víz, villany. Csak a tető... – merengett egy pillanatig, elfelejtette, hogy nincs egyedül, mintegy önmagának mormolta: – Az új tető belekerül vagy húszezer forintba... tizenötezerbe biztosan... a régi már annyi helyen lyukas...

– Majd megoldjuk valahogy – legyintett Ákos. – Szerzek anyagot a téesztől. No, mi az, hát senkinek sem ízlik a halászlé? Kinek adhatok repetát?

– Nekem!

– Nekem is!

Csaba Amália nénit nézte. Megvárta, míg az asszony vidám tekintete találkozik az övével. Ekkor gyorsan szomorú arcot vágott.

– Mi baj, Huba?

– Csaba vagyok, de mindegy... – válaszolta búsan a fiú. – Eszembe jutott, hogy holnap ilyenkor... Szóval, hogy mi már otthon leszünk.

– Tényleg! – Huba is rögtön elkomorodott. – Olyan gyorsan elszállt ez a három hét!

– Mintha csak tegnap találkoztunk volna – tette hozzá Ákos, és hogy zavarát leplezze, a harmadszorra is teletöltött tányérja fölé hajolt.

– Reggel vonatra ülhetünk – kesergett tovább Huba. – Irány Pest, aztán átszállás, és tovább, hazáig... Délutánra otthon kell lennünk, mert anyáék megjönnek Görögből.

A két iker az asztallap alatt megbökte egymást. Feszülten várták, mit mond erre a néni. Ha elengedi őket egyedül... nem lesz jó!

– Csak nem képzelitek, hogy vonattal mentek haza? – csattant fel a néni. – Még csak az kéne! Megígértem anyátoknak, hogy az első perctől az utolsóig vigyázni fogok rátok. Holnap tehát hazaviszlek benneteket, Tivadarral.

– Vége a vakációnak! – sóhajtotta bánatosan Csaba.

– Unalmas lesz itt nélkületek! – így Anikó.

– Most meg te jöhetnél el hozzánk – élénkül fel hirtelen Huba. – Amália néni, Anikó is eljöhetne hozzánk néhány hétre?

– Miért tőlem kérdezed? A szüleidnek kell erről dönteniük.

– No, azért itt már én is közbeszólok – Gergely bácsi egyet pödörített fehér bajuszán. – Anikót énrám bízták a szülei.

– Holnap telefonálj nekik – javasolta Csaba Anikónak. – Bizonyára beleegyeznek.

Amália néninek már máshol járhatott az esze, nem figyelt a gyerekekre. Ákos eltűnt a lámpák, fényéből, aztán a sötétből nagy durranás hallatszott – a várúr habzó palackkal kezében tért vissza az asztalhoz.

– Meglepetés! – kiabálta. – Pezsgő! De csak a felnőtteknek!

– Mert az ifjúságot minden jóból kirekesztik – kesergett Csaba – nekünk csak a kóla marad! – bánatában egy hajtásra kiitta az egész pohár italt.

A néni felállt, szólni kívánt. Végignézett a társaságon. Foltos mindkét fülét az égnek emelte. Ákos egy pillantással ellenőrizte, van-e még halászlé a kondérban, aztán ő is a nénire figyelt.

– Barátaim – kezdte Amália kicsit meghatott hangon. – El kell mondanom valamit...

– Halljuk! – kiáltotta Csaba.

– ...ami számomra nagyon fontos esemény. Tegnap megkaptam a választ arra a kérvényemre, amelyet még Argentínában, a magyar követségen keresztül nyújtottam be a hatóságokhoz. Szóval, engedélyezték, hogy végleg itthon telepedhessek le...

– Hurrá-á-á-á! – üvöltötte magáról megfélelkezve a várúr. – És nekem semmit sem szolt! Nohát! Ez aztán a meglepetés!

– Akkor most már nem is tetszik visszamenni Buenos Airesbe? – érdeklődött Anikó nevetve, kipirultan.

– De nem ám! Mellesleg eladtam mindenemet, mielőtt hazaindultam. Tudtam én már régen, hogy itt maradok...

– És egész idő alatt hallgatott! – álmélkodott Huba.

– Ez igen, ez tetszik nekem!

– Nekem is! – sietett csatlakozni Csaba.

Huba ugyan hozzá akart még fűzni valamit mint „kívülálló”, de szavai elvesztek az általános hangzavarban. Ákos kihasználta a felfordulást, és újból telemert minden tányért.

– Úrficskáim, még valamit! – csilingelt poharán a néni. Végre lecsillapodtak. De

Gergely maga mellé húzta a nénit, felállt helyette.

– Ezt hadd mondjam el én, jó?

– Mondjad, szívem.

A megszólítást csak Anikó hallotta. Nagyon megörült neki. Csak nem... mégis?

Gergely ősz fején lobogva táncolt a tűz fénye. Felemelte a pezsgőspoharat, végignézett a társaságon. Halkan kezdte:

– Tudjátok mindnyájan, hogy Amália és én már nagyon régóta ismerjük egymást... De azért a negyven év alatt én is nemegyszer gondoltam az egykori kis Málikára. És most, mikor már hittem, hogy az öregség, az egyhangú élet vár rám, hirtelen és váratlan megjelent, és – az öreg küszködött egy kicsit, aztán kivágta: – No, szóval azt akartam mondani: összeházasodunk!

Leírhatatlan zűrzavar tört ki. Mindnyájan felugráltak, és az öregekhez rohantak. Foltos megrémült, s villámgyorsan eliszkolt a kapuboltozat alá, onnan nézte felborzolt szőrrel az emberek furcsa viselkedését. Az egész várudvar mintegy forrni kezdett. A két iker Amália néni nyakába ugrott. Anikó Gergely bácsin csüngött. Ákos egy pillanatig határozatlanul állt, aztán ő is a nénihez szaladt.

– Hát ez az igazi meglepetés! Ma este már a második! Kedves Málka, úgy örülök!

– Hát még mi hogyan örülünk! – üvöltötték kórusban az ikrek. A néni nevetve ölelte őket magához.

– Gratulálok! – szorongatta Ákos a tanító kezét.

– Hát tudod, Ákos fiam, ez nem igazság. Én már másodszor nősülök, és te... egyszer sem?

– Nem megy az csak úgy ripsz-ropsz – borongott el egy másodpercre a várúr, de felkapta a pezsgőspoharat, és rögtön megvidámodott.

– Lehet, hogy hamarosan én is kerítek magamnak egy feleséget, ki tudja?...

– Most jön valahonnan Bolíviából! – vette a lapot Csaba.

– Vagy Japánból. Egy kimonós, apró léptű leányzó szerfölött hiányzik innen a várfalokról – vágta rá Huba.

– Boldog tetszik lenni?... – súgta Anikó. A néni átölelte a kislányt, felnevetett, aztán a fülébe súgta:

– Ez volt minden vágyam, ezért jöttem haza Magyarországra.

Az ikrek és Anikó indiántáncot jártak a tűz körül, addigra már Foltos is megbarátkozott az általános izgalommal, és csatlakozott a vigadókhöz. Ákos a néninek is vitt egy poharat.

– Hát még előttem is eltitkolta, kedves Málka, hogy végleg vissza akar jönni Magyarországra! Szegény Gergely sem bánkódott volna annyit. Én mondom magának; ha ezt tudja Gergely, bizony már az első héten megkéri a kezét!

Amálián látszott, hogy csakugyan boldog. Ha lett volna a várban zene, biztosan táncra perdül, mint a gyerekek. Elnézte egy percig a tűz körül ugrálókat, aztán intett.

– Csendet leérek, csendet!... Van egy ötletem! Amikor mindnyájan várakozó arccal feléje fordultak, egyszerűen kijelentette:

– Tegezhetek!

Villámsújtottan álltak. Leghamarább Huba találta fel magát.

– Szia, Málka! – kiáltotta sugárzó arccal, és a nénihez rohant, megölelte.

– Juhé-é-é-é! – rikoltotta az agronómus, aztán kissé ijedten kérdezte: – Ez a tegeződés rám is vonatkozik?

– Persze!

– De énram is! – kiáltotta Gergely. – Engem is tegezhetek!

Perceken belül az egész társaság keresztül-kasul tegeződött. Az ikrek élvezettel

ízlelgették az új lehetőségeket.

– Ákos! Gergely! Amália! – kiáltozták felváltva. A várúr közben igyekezett mindenkit meggyőzni, hogy van ám még a kondér alján – de nem figyeltek rá.

Ekkor szólalt meg a kapunál a kopogtató.

Zavartan elhallgattak. Ákos levest merő keze a levegőben maradt. Ki jöhet ilyenkor?

Huba már szaladt is a kapu felé. A kukucskálón kipillantott,, aztán rohant visszafelé, elkapta Csaba karját.

– Nyomás, a toronyba!...

Az ikrek eltűntek. Rossz fát tettek a tűzre? – töprengett a néni, miközben Ákos levette a falról az egyik petróleumlámpát, és elsietett a kapuhoz. Hamarosan bevezette a váratlan látogatót.

A kék inges férfi volt.

– Az argentin titkosügynök! – súgta Anikó kissé rémülten Ákosnak; a várúr semmit sem értett az egészből, és gyanakodva pillantott a kislányra: csak nincs láza Anikónak?

Az idegen félig vakon mozgott a félhomályos udvaron.

Egy pillantást vetett Tivadarra, aztán a tábortűzre. Ákos közben feltalálta magát, helyére akasztotta a lámpát, és mintha minden a legteljesebb rendben lenne, a férfihoz fordult:

– Parancsoljon, foglaljon helyet... Vacsorázott már?

– Igen – nyögte a kékinges meglepetten. Most is kék ing volt rajta.

– Nem baj – nyájaskodott a várúr. – Egy kis halászlé nem fog megártani. Törjön a kenyérből is. Friss ám!...

– Elnézést kérek – kezdte a férfi, fel akart állni, de Ákos visszanyomta a székre, így ülve folytatta: – Én tulajdonképpen önhöz jöttem, asszonyom...

– Parancsoljon, örülök, hogy ezúttal nem a kerekék elé vetette magát... – mosolygott Amália finoman.

– Azokra a... hogy úgy mondjam, módszerekre a kétségbeesés ragadott, ugyanis nem tudtam, kicsoda ön, hol lakik, hol találnam meg... A helyes kis ikerfiúkkal próbáltam egy ízben szót váltani, de sajnos kiderült, hogy magyarul nem tudnak, így aztán...

– Nem tudnak magyarul? – kérdezték Amália és Gergely egyszerre.

– Sajnos – ingatta fejét a férfi. – No, de mégis sikerült megtudnom végre, hogy itt tetszenek lakni ebben a... – körülnézett – ebben a kastélyban...

– Várban, uram! Várban! – emelte fel mutatóujját figyelmeztetőleg Ákos.

– Szóval ebben a várban... De elnézést, még be sem mutatkoztam: Szentesi László festőművész vagyok.

– És hol a szakálla? – kotyog.közbe Anikó. – A festők mind szakállasak, ugye?

– Mint az én példám is mutatja, nem – mosolygott a kékinges. Az arca ilyenkor egészen rokonszenvenné vált.

– Festő még úgysem fordult meg a váramban – szólt Ákos.

– Az ön várában? Azt hittem, ez valami múzeum. Most már értem, miért kerestem hiába a leírását az útikönyvekben.

– Itt nyaral Balatoncsillagon? – érdeklődött udvariasan Gergely.

– Igen. De nincs nyugtom, amióta megláttam ezt az autót – intett Tivadar felé. Közben észre se vette, belemerült a halászlé gyönyörűségeibe, egyre nagyobb élvezettel evett. Ákos egészen elérzékenyült a látványra. – Nincs nyugtom, kérem, mert egész életemben egy ilyen kocsirol álmodoztam. Kicsi gyermekként még láttam hasonlókat az utakon, a háború előtt... Hasonlókat, mondom, de nem ugyanilyeneket.

- Hát ez bizonyos: ilyen nincs még egy a földön – somolygott Ákos.
- Tivadar csak egyetlen példányban létezik – bólogatott sűrűn Amália is.
- Nos, hogy rövid legyek, asszonyom: szeretném megvenni az autót.
- Megvenni?

– Megvenni? – Gergely és Anikó egyszerre kiáltottak fel. Anikó persze hangosabban. Eszébe jutott az a jelenet ott a tarlón; hogyan fűrt Tivadar alagutat a szalmakazalba, hogyan kellett hazavontatni és... egyáltalán. A kislány valahogy nem tudta elképzelni, hogy létezhetnek emberek, akik szeretnék Tivadart a magukénak mondani.

– Igen – bólintott a festő. – Hogy őszinte legyek, az a helyzet, majdnem minden kollégámnak van már régi autója. Ez most egy új hobby, vagy talán nevezhetnék hóbortnak, egymás majmolásának is... Ez a szokás terjedt el a festők között. Azt a kollégát, amelyik új autón jár, a többiek alig veszik emberszámba. De kérem, én ettől függetlenül már régen szerettem volna magamnak egy ilyen ősrégi... hm... szóval ilyen régi kocsit.

A várbeliek hallgattak. A vendég nyugtalanul tekintett egyik arcra a másikra. De leginkább a néniére.

– Megfizetem ám az árát... – nyögte végül.

– Tivadar nálunk majdnem családtag. Nem gondoltam még az eladására – mormolta Amália.

– Azonkívül osztrák rendszáma van, nehézségek lesznek a vámmal – próbálta lebeszélni Ákos is. De a festő határozott volt.

– Megveszem, kérem... Adok érte harmincezer forintot.

– Harmincat? – a néni tanácstalanul pillantott a férfiakra. – Sok ez, vagy kevés?

– Nem sok – rázta fejét Ákos –, de Tivadarért... úgy vélem, elég tisztességes pénz.

– Bizony az – tanúskodott saját maga mellett buzgón a festő. A néni Gergely füléhez hajolt.

– Ennyi pénzből meg lehet csináltatni a házunk tetejét, ugye?

– Hiszen ez a te pénzed lesz! – súgta vissza az öreg.

– Az enyém a tied is, és fordítva, nem igaz? – az asszony szemében huncut mosoly villant, aztán a festőhöz fordult. – Két feltétellel beleegyezem...

– Már elfogadtam őket – készségeskedett Szentesi. Az ajkát nyalogatta, a halászlé igencsak ízlett neki.

– Az egyik: az adásvételt a hét végén ütjük nyélbe, Pesten. Ugyanis, a gondjaimra bízott gyerekeket holnap kell hazavinnem egy távoli városba. Visszafelé jövet találkozunk Pesten.

– Rendben van – bólintott a festő, aztán kissé nyugtalanul érdeklődött, mi a másik feltétel. Amália mosolygott.

– Az, hogy fogyasszon el még egy tányérral ebből a finom halászléből, Ákos barátunk remekéből...

A Fiat a bejárat elé kanyarodott. Anya kiugrott, és megnyomta a csengőt. A ház körül semmi sem mozdult. Apa kihajolt az autó ablakán; nyakán, karján csokoládébarna volt a bőr. A Fiaton vastag porréteg szürkéllett. Délutánba hajlott már az idő.

– No?...

– Nem jön ki senki. Talán elmentek valahová – bizonytalanodott el anya.

– Hiszen tudták, hogy jövünk. Világosan megírtuk. Anya lehajolt, belesett a postaládába. Kicsit furcsa volt az arckifejezése, amikor felegyenesedett, és férje felé fordult.

– Itt vannak a képeslapjaink. Ki sem vették őket.
– Lehet, hogy régóta nincsenek itthon? – Apa leállította a motort, kiszállt, ő is megnézte a postaláda résén kikandikáló lapok szélét, aztán döntött.
– Megkérdezem a szomszédokat, tudnak-e valamit. Várj!
Öt perc múlva jött vissza, értetlenül, bosszúsan.
– Képzeld, az elutazásunk utáni napon elmentek valahová azzal a te nénikéddel, és azóta senki sem látta őket.
– Elmentek? – anya tanácstalanul állt.
– Itt vannak a kulcsok. A szomszédban hagyták őket... Nyisd ki a nagykaput is, behajtok az udvarra. – Apa dühös volt, de igyekezett titkolni. Anya inkább aggódott. Mi történhetett a fiúkkal? Csak nem érte valami baj őket?
– Azt sem tudjuk, hol keressük a gyerekeket, ha nem kerülnek elő – kesergett férjének, miután kinyitották a házat is, bejárták a szobákat.
– Nyisd ki az ablakokat is, hadd szellőzzön – mondta a férje. – Behordom a bőröndöket.

Félóra telt el. A szülők egyre idegesebben köröztek a konyha és a veranda között. Néha-néha összetalálkoztak valamelyik küszöbön, kérdőn-félve pillantottak egymásra. Az idő múlt.

– Mondtam, hogy nem kellene őket magukra hagyni!
– Talán vittük volna el őket Görögországba? Négyes bizonyítvánnyal?
– Legalább a szemünk előtt lettek volna, velünk! Most hol keressük őket?
– Nem voltak magukra hagyatva. Az az öregasszony...
– Amália néniről beszélsz?
– Persze! Azzal bíztuk meg, hogy vigyázzon a gyerekekre!
– Ne vádold semmivel, hiszen azt sem tudjuk, mi történt. Nyilván együtt vannak valahol, és Amália vigyáz az ikrekre.
– Valahol, valahol... de hol?

Aztán csak köröztek tovább, idegesen. Már kezdett alkonyodni. Apa bevitte a kocsit a garázsba, egy hosszú percig nézte az udvar letaposott dáliabokrait, és az áruló keréknyomot a virágágyás puha földjén. Aztán megállt a kapuban, és a szürkülő eget nézte. Közeledett az este. A vasútállomás felől idehallatszott a tehervonatok ütközőinek csattogása. A vasutasok apró füttentyésekkel vezényelték a tolatásokat.

Anya kijött a verandára.

– Semmi?

– Semmi.

Hallgattak. Vártak.

De néhány perc múlva hirtelen megváltozott minden. Az utcát zakatoló zaj töltötte be. Füstfelhő élén fekete fémtömeg dübörgött el a házak között. Tivadar csak az udvaron torpant meg, igaz, az egyik virágágyásban. Ezúttal két dália lelte halálát a kerekek alatt.

– Megjöttek! – rohant anya le a lépcsőn. Apa még egy pillanatig habozott, morcos legyen-e vagy vidám, de mielőtt még döntött volna, egy szőrös négy lábú valami ugrott le az özvív elötti autóról, és majdnem ledöntötte őt a lábáról. Anya először egy copfos kislánnyal találta magát szemben; nem tudta, ki lehet, már-már azt hitte, idegenek érkeztek – ekkor látta meg a fiúkat.

– Csaba! Huba!

– Anya!

Az ikrek megrohanták a szüleiket, felváltva ugráltak a nyakukba. A nagy lelkesedés közben bizonyos szükséges információk érkeztek a szülők füléhez; igaz,

foszlányokban, fél mondatok formájában.

- Ne haragudjatok, de útközben bedöglött az autó...
- Kétszer is bedöglött ám!
- De sebaj, úgyis eladjuk!
- És egyszer tolvajokat fogtunk!
- Bizony, a rendőrséget is nyomra vezettük!
- Két gengsztert kaptunk el!
- Amália néni tud ám lovagolni is!
- Valódi fogai vannak!
- És van egy Foltosunk, most már mindig itt fog lakni nálunk!
- Igazi várban laktunk!

Anya és apa kábultan álltak az összefüggéstelen hírek záporában. Semmit sem értettek az egészből. Anya egyszer csak azon vette észre magát, hogy egy vadidegen kislányt ölelget; apa pedig a nagy nyüzsgésben véletlenül Amália nénit zárta karjába. Kicsit furcsa volt az arca, amikor észrevette tévedését.

– Ki ez a kislány? – kérdezte anya döbbsen. – Amikor elutaztunk, még csak két gyerekünk volt...

- Ó Anikó, az új rokonunk.
- Rokonunk?

- Hát persze, mostantól fogva az, merthogy ő Amália néni új férjének az unokája.
- Amália néni... új férjének... – dadogta anya.

– Az unokája – az ikrek számára mindebben nem volt semmi rendkívüli. A néni csak ekkor jutott szóhoz:

– Majd elmesélek mindent érthetőbben. Később... egyelőre segítsetek leszedni a holmikát az autóról,

- Kié ez a kutya? – érdeklődött anya úgy mellesleg, és már kissé erőltlenül.

- A miénk, azaz a tiétek! – felelte a néni.

- Málka, te csak menj apáékkal, mi majd mindent behordunk! – harsogta Csaba.

- Csaba, hogy merted letegezni a nénit! – szörnyülködött apa.

– Hiszen tegeződünk – a néni szelíden megfogta a férfi karját. – No gyere csak be, uracskám. Beszédem van veled.

Csak a belső szobában engedte el apa karját. Anya kissé zavartan baktatott mögöttük.

– Hát köszönöm nektek! – mondta a néni egyszerűen, meleg hangon. Apa csak nézett, azt hitte, nem jól hall. Anya jutott előbb szóhoz.

– Amália néni köszöni?... Hiszen mi tartozunk köszönettel! Három hétig kínlódnunk ezzel a két ördögfióka val, el tudjuk képzelni, mennyi baja volt velük...

– Ugyan, ugyan. Túloztok, lelkecskéim. Nem volt velük semmi baj. Köszönettel pedig én tartozom, mert sokat tanultam tőlük.

Apa már végképp nem értett semmit. Anya is csak állt, kicsit zavarodottan hallgatta a boldogságtól ragyogó nénit, aki új unokájáról, Anikóról beszélt, és valamilyen Gergelyről, aki jó és szép, és csodálatos ember...

Az ikrek közben betódultak az előszobába, fellöktek egy széket, üvöltöttek, Foltos vonyított, Anikó sikítva nevetett. Csaba az asztalt verte ütemesen, Huba tapsolt. Kórusban kiáltották:

- Vacsorát akarunk! Vacsorát akarunk!

Apa homlokán lassan kidagadt egy ér, arca előbb piros, aztán vészesen lila lett. De tekintete anya boldogan csillógó szemébe tévedt; lassan lecsillapodott. Az asszony odabújt hozzá, megsimogatta a fejét.

- Itthon vagyunk, szívem. És együtt a család.

– Hallom – bólintott apa. De valami furcsa zajt is hallott a háta mögött: gyorsan megfordult. Egy fekete-fehér fülű, meghatározhatatlan fajú, kedves pofájú kutya ugrott fel a levegőbe, pontosan a férfi arca magasságába. Röpke nyalintással jutalmazta apát, aztán elrohant. A szerencsétlen családfő felháborodottan fordult vissza, és tágra nyíltak pupillái. Nem, ez nem lehet... Itt mindenki megőrült?

Anya és Amália néni is ott táncoltak az előszobában, közben kórusban kiabálták:

– Vacsorát akarunk! Vacsorát akarunk!

– Én is! Én is! – kiáltotta apa, és egyetlen ugrással maga is ott termett a táncolók között.

TARTALOM

A BOSZORKÁNY

Egy bizonyítvány keserves következményei – Nincsenek boszorkányok? – Öt óra öt perc: családi vihar – A csodajármű és utasa megérkezik – Az első este hármában

AZ UTAZÁS

Reggeli, rézbőrűekkel – Ju-u-u-hé-é-é!... – Leánykérés – Tivadar szökési kísérlete

KALAND KALANDOT ÉR

Felbukkan Foltos – Gyárlátogatás, idegrohammal – Botrány egy csárdában – Várkastélyban lakni? – Találkozás egy igazi várúrral

„VISSZAJÖTTEM”

Török támadás – Egy erős kislány – Rejtélyes látogatás – Az almás pite hatalma

BALATONCSILLAG EGE ALATT

A vendégek és vendégjárás ártalmairól – Siketfajdot lőni nyilvesszővel – Egy rejtélyes imádó feltűnése – Földrajzóra

A GYEREKEK ELTŰNNEK

Ismét felbukkan az argentin titkosügynök – A lófogú gavallér esete – Emlékezés, andalító zenével – A három gyerek rejtélyes eltűnése

ŐRÜLT SZÁGULDÁS

Pesti beszélgetés – Amália megfejthetetlen titkai – Viszontagságos út Tivadarral – Szalmakazal mint fék – A lófogú úriember elriasztása – A gyerekek akcióba lépnek

ÚJRA OTTHON – KISSÉ MEGSZAPORODVA

Férfias beszélgetés – Amália és egy zsenge korú bika találkozása – A néni meglepetést szervez, teljes sikerrel – Kettesben a faluvégen – Halászlé és „titkosügynök” – Viharos hazatérés